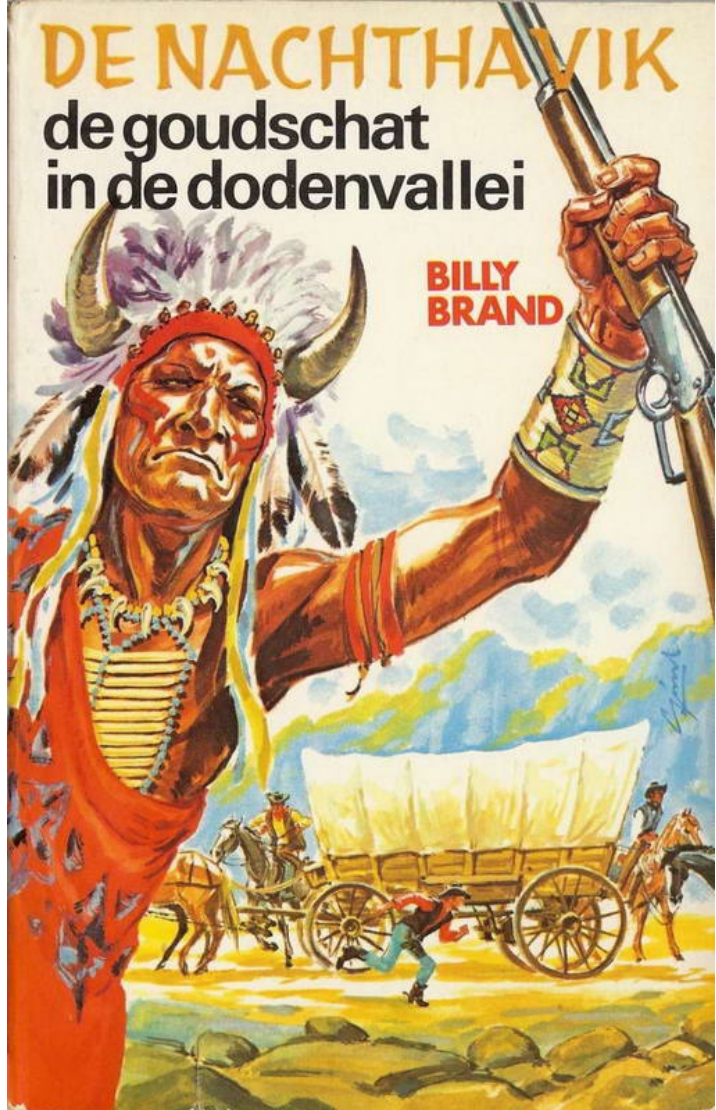

DE NACHTHAVIK

de goudschat
in de dodenvallei

**BILLY
BRAND**

SERIE DE NACHTHAVIK

DE GOUDSCHAT IN DE DODENVALLEI

. Het was een duidelijke waarschuwing en ze reageerden
beiden in een flits . . . (blz. 99)

DE GOUDSCHAT IN DE DODENVALLEI

DOOR

BILLY BRAND

WILD-WEST

Geïllustreerd door
GERARD VAN STRAATEN

UITGEVERIJ KLUITMAN ALKMAAR

IN DE NACHTHAVIK-SERIE VERSCHENEN:

*

VEEDIEVEN IN DE VAL

*

HET GEHEIM VAN DE DUIVELSKLOOF

*

DE SPOOKRUITERS VAN DE LOBOVALLEI

*

TERREUR IN SAN PABLO

*

DE JACHT OP DE PAARDENDIEVEN

*

DE OVERVAL IN DE KIOWA PAS

*

STORM OVER INDIANENLAND

*

DE ONDERGANG VAN RAY MORRIS

*

GOUDSCHAT IN DE DODENVALLEI

HOOFDSTUK I

Het einde van een opperhoofd

Onder een loodkleurige hemel, waarin de zon genadeloos brandde, zocht het grijs gevlekte paard voorzichtig zijn weg tussen grote rotsblokken en zwerfstenen, over een langzaam oplopende helling in het gebied van de Desolation Mountains.

De ruiter was een Indiaan, Conchato, Big Chief van de stam van de Aspoosas, die deel uitmaakte van het grote Apachenvolk en die was ondergebracht in een reservaat in de Coyoteheuvels.

Hij was een lange, magere, oude man met een ingevallen, verweerd gezicht dat gegroefd en gekerfd was door de hitte van vele zomers en de kou van even zo vele winters en het zag nu vaal van het stof van de lange rit en van de pijn, die in zijn lichaam woelde.

Hij lag half voorover op zijn rijdier, zijn ogen vrijwel gesloten, zijn ene magere hand vastgeklemd

in de manen van het paard, de andere vastgehaakt in de leren breidel. Zijn benen, gestoken in versleten mocassins, hingen vrijwel krachteloos neer langs de flanken van het dier. Op de rug van zijn grauwwitte hemd, dat nat van het zweet, aan zijn lichaam kleefde, zat, vlak onder het rechter schouderblad, een rode vlek, die in de afgelopen uren snel groter was geworden...

Conchato was in de ochtendschemering, voor de zon boven de heuvels verschenen was, al op weg gegaan voor de lange rit naar Green River en de tocht was zonder moeilijkheden verlopen, tot in het heuvelachtige, beboste terrein dat de Green River Valley omsloot, plotseling de verraderlijke schoten op hem waren afgevuurd.

Een kogel had hem getroffen en, ineenkrimpend van de plotselinge pijn, had hij zich half omgewend en een ogenblik een glimp opgevangen van de sluipschutters.

Het waren er drie en zij hadden in hinderlaag gelegen tussen de struiken op de heuvelhelling.

Hoewel hij het gevoel had, dat hij het bewustzijn zou verliezen, had hij in een wilde beweging zijn paard in galop gezet en, laag over zijn rijdier

gebogen, was hij er in geslaagd, de kogels die hem werden nagezonden, te ontgaan.

Na enige tijd was hij naar het zuidwesten afgebogen, naar het gebied van de Desolation Mountains, waar zijn spoor het moeilijkst te vinden zou zijn.

Hij had al zijn wilskracht nodig gehad om in het zadel te blijven en het ruige bergland te bereiken. Van de sluipschutters had hij niets meer kunnen ontdekken. Maar hij wist waarom ze getracht hadden hem te doden en hij was er zeker van dat ze achter hem aan kwamen en dat ze hem, vroeg of laat, zouden bereiken.

Ze zouden te laat komen!

Conchato was er zich van bewust dat hij de laatste mijlen van zijn levensweg aan het afleggen was en het deerde hem nauwelijks. Hij had een lang leven achter de rug en het had hem vreugde en droefenis gebracht. Vreugde, toen het uitgestrekte land nog ongerept was en hij met zijn vader. Grauwe Bever, over de prairiën zwierf, op jacht naar buffalo... droefenis toen zijn vader viel in de strijd met de oprukkende bleekgezichten en hij al vroeg besepte,

dat in die strijd de rode man onherroepelijk het onderspit zou moeten delven.

Hij was verheugd geweest, dat hij met het Gouvernement een regeling had kunnen treffen waarbij aan de Aspoosas een deel van het gebied was toegewezen, dat sinds onheuglijke tijden hun jachtterrein was geweest.

Zijn tijd was nu gekomen en hij had nog maar één verlangen: te zorgen dat zijn geheim veilig zou zijn en niet in handen zou vallen van zijn achtervolgers...

Op de rotskam kwam het paard tot stilstand. Het laatste gedeelte van de tocht was het zijn eigen gang gegaan, voorzichtig, alsof het begrip had voor de moeilijke toestand waarin zijn berijder verkeerde. Maar nu scheen het toch te willen weten, welke richting die wenste verder te gaan.

Conchato richtte zich, met inspanning van al zijn krachten, iets op en opende zijn roodomrande ogen. Hittegolven deden de lucht trillen en hij was nauwelijks in staat de omgeving waar te nemen. Toen ontdekte hij een onduidelijk pad, dat tussen rotsstenen door, naar beneden liep en uitmondde in een smalle canyon, met steil oprijzende wanden.

De ene zijde, van roodbruine steen, beschenen door de zon, scheen in brand te staan. De voet van de andere wand lag in diepe schaduw. Nergens was enig teken van leven te bespeuren, alleen hoog in de lucht zeilden, als schimmen, een tweetal gieren, op onbeweeglijke vleugels, in kringen rond. Hun scherpe blik had de beweging onder hen al geruime tijd geleden waargenomen en hun instinct vertelde hen dat dit wel eens een gemakkelijke prooi zou kunnen worden.

Conchato zette met een lichte handbeweging het paard weer aan en langzaam daalde het dier af, tussen de rotsblokken door, langs het moeilijk begaanbare pad.

De koelte in de schaduw van de rotswand deed weldadig aan en de Indiaan opende opnieuw de ogen en speurde naar een geschikte plaats om af te stijgen. Hij vond die, toen hij een eindweegs in de canyon was doorgedrongen. Een kleine inham, nauwelijks enkele meters diep, waar de wind het stof van eeuwen had bijeen gejaagd en waar zelfs enkele pollen stug gras groeiden.

Het opperhoofd hield zijn paard in en liet zich uit

het zadel glijden. Zijn benen weigerden hem te dragen en hij viel en bleef enkele minuten onbeweeglijk liggen. Zijn hele lichaam deed pijn en zijn hoofd bonsde alsof het uit elkaar zou springen.

Na enige tijd kroop hij langzaam naar de rotswand en wist zich in zittende houding te werken. Het bloedverlies had hem zodanig verzwakt, dat hij vrijwel aan het eind van zijn krachten was. Maar hij had nog één ding te doen!

Langzaam begon hij naast zich in het zand een klein gat te graven. Toen haalde hij uit de hertenleren buidel aan zijn gordel het opgerolde stukje leer, dat zijn geheim bevatte en legde het in het gat. Voorzichtig vulde hij de ruimte weer aan met zand tot ieder spoor verdwenen was.

Toen leunde hij, tevreden met het bereiken van zijn doel, achterover zodat zijn hoofd tegen de rotswand rustte en sloot de ogen.

Het grijs gevlekte paard stond enkele meters van hem vandaan en liet het hoofd hangen.

De beide gieren zweefden nog geruisloos in de lucht en hielden de situatie beneden hen scherp in het oog. Ze hadden honger maar ze waren nog niet zeker van

hun zaak en ze konden nog wachten...

De stilte werd verbroken door het gestamp van paardenhoeven op de rotsbodem, toen drie ruiters de canyon binnenreden.

„Daar staat z’n cayuse,” wees de voorste van de drie, een grote zwaargebouwde kerel met een hard gezicht waarop baardstoppels zaten van een paar dagen oud. „Dan kan die Injun niet ver uit de buurt zijn! Ik wist dat ik ’m geraakt had!”

„Niet goed genoeg!” bromde de man die naast hem reed en die met de mouw van zijn shirt het zweet van zijn gezicht veegde. „Als je ’m meteen te pakken had gekregen, hadden we niet dit stuk door die schroeiende hel hoeven te rijden...’ was kleiner dan de anderen maar eveneens fors gebouwd, met vierkante kaken en ogen die vrijwel tussen zijn oogleden verscholen gingen.

„Daar zit-ie, Pete!” De derde ruiter was nog jong, nauwelijks twintig jaar, met een smal, benig gezicht, dat vol sproeten zat. Van onder zijn stetson kwamen plukken rossig haar te voorschijn. In tegenstelling tot de beide anderen, droeg hij twee pistolen aan zijn gordel. „Hij schijnt te slapen!”

Pete French, de grote man, die de leiding scheen te hebben, steeg af en liep naar de Indiaan toe. Hij keek er enkele ogenblikken op neer en lachte bulderend.

„Slapen, zei je toch, Billy Boy,” lachte hij. „Zo zou je ’t kunnen noemen, maar ’t is wel ’n slaap waar je niet meer wakker van wordt!”

Zijn gelaarsde voet gaf een zacht duwtje tegen het bewegingloze lichaam en langzaam gleed de gestorven Conchato opzij tegen de grond.

„Yeah, hij is er geweest,” mompelde Billy Reeves terwijl hij zijn stetson naar zijn achterhoofd duwde, en met de rug van zijn hand het zweet van zijn voorhoofd veegde.

„’ns Kijken of-ie bij zich heeft wat we zoeken!”

Pete French knielde neer bij het lichaam van de Indiaan en stelde een onderzoek in. Het leverde geen resultaat op en na enkele minuten kwam hij overeind en schudde met een vlugge beweging de zweetdruppels van zijn gezicht.

„Hier is niks te vinden,” bromde hij. „Kijk jij ’ns naar dat paard, Tim! Doe er ook ’ns wat voor!”

Tim Conners liet zijn ogen over het grijs gevlekte paard glijden, dat nog onbeweeglijk op de plaats

stond.

„Daar is ook niks te vinden,” antwoordde hij. „Dat kun je zo zien. Er ligt alleen maar ’n deken op en...”

„Daar zou het onder kunnen zitten!” snauwde French. Connors haalde de schouders op en liep, zachte geluiden makend, naar het Indiaanse paard toe. Hij maakte de singel los die de deken die op de rug van het dier lag, op zijn plaats hield en trok de deken eraf.

„Hier ook niks!” stelde hij vast. „Hij moet het ergens verborgen hebben! Waar?”

Pete French klemde zijn lippen op elkaar terwijl hij zijn ogen speurend rond liet gaan.

„Er is hier geen enkele plek waar je iets kunt verbergen! Bovendien had-ie daar geen fut meer toe! Kijk, daar is-ie van z’n cayuse gevallen en hier naar toe gekropen. De sporen zijn duidelijk!” zei hij.

„Weet je wat ik geloof, Pete?” Tim Connors leunde tegen de rotswand en rolde een sigaret. „Ik geloof dat die Injun ons wat wijs gemaakt heeft! Dat is wat ik geloof!”

Hij likte behendig langs het vloeitje, zijn ogen op French gericht.

„Daar ben ik 't mee eens,” kwam de stem van Reeves. „Z'n enige doel was dat wij die ouwe man om zeep zouden helpen!”

Pete French staarde enkele ogenblikken voor zich uit, zijn ogen samengeknepen, zijn lippen op elkaar geperst.

„Als dat zo is!” zei hij toen, „dan hebben we nog 'n karweitje op te knappen. Als iemand denkt dat-ie Pete French voor de gek kan houden, dan zit-ie er helemaal naast. En dat zal-ie dan ondervinden!”

Hij liep naar zijn paard, nam de veldfles van de zadelknop, en dronk gulzig enkele slokken water.

Hij veegde met de rug van zijn hand zijn mond af, hing de veldfles weer terug en keek zijn makker aan.

„Laten we zien dat we hier weg komen,” zei hij. „Ik weet niet wat er gebeurd is, maar het bevalt me niet! Misschien hebben ze ons erin laten lopen! Wie me dat geleverd heeft, zal ervoor moeten betalen!”

„Wat doen we met... met hem?” vroeg Billy Reeves aarzelend met een hoofdbeweging naar het lichaam van Conchato.

French trok spottend de wenkbrauwen op.

„Je kunt hem achter op je paard zetten, als je

wilt,” antwoordde hij.

„Moeten we hem niet begraven?”

French grijnsde minachtend.

„Go ahead, als je vindt dat je dat moet doen,” antwoordde hij. „Bovendien, waar wil je ’m hier begraven? Je bent te fijngevoelig, Billy! Op ’n goeie dag krijg je daar last van!”

„We zouden wat stenen op het lichaam...,” hield Reeves aan.

„Ohhh... come on!” viel Conners hem korzelig in de rede. Hij wees naar de lucht waar de twee gieren nog steeds in ruime cirkels boven de canyon zweefden, hun tijd afwachting. „Zij zullen wel voor de begrafenis zorgen!” voegde hij er aan toe.

Billy Reeves staarde met gefronste wenkbrauwen naar het lichaam van Conchato. Toen haalde hij de schouders op en het leek op een verontschuldiging.

„All right, let’s go!” mompelde hij.

„Neem jij die cayuse, Billy,” verzocht French. „We zullen ’m ’n eind meenemen en ’m dan laten lopen!”

Ze stegen op en reden zwijgend de canyon uit. Reeves voerde het paard van Conchato met zich mee. Het oude opperhoofd had er zijn laatste rit op

gemaakt.

HOOFDSTUK II

Een karwei voor de Nachthavik

Het kantoor van Tom Clarke, State Marshal van Green River Valley, lag aan de rand van het stadje. Het was voor een deel van steen opgetrokken en iemand was op het idee gekomen om het wit te kalken. In het zonlicht zag het er zo verblindend wit uit, dat het pijn deed aan je ogen, dacht de Nachthavik toen hij zijn hengst, Blackie, vastbond aan het rek voor het gebouw.

Hij keek om zich heen en wat hij zag had hij al honderd keer gezien. Een klein veestadje, blakerend in het zonlicht, stoffig en vuil maar vol leven.

Hij stapte de twee treden op van de veranda die voor het huis liep, opende de deur en liep door de korte gang naar een volgende deur, die toegang gaf tot het kantoortje van de marshal. Het was niet de eerste keer dat hij hier kwam en hij wist de weg.

Na een bescheiden klopje hoorde hij de stem van de marshal: „Come right in, Steve!”

Hij stapte met een flauwe grijns op zijn gezicht naar binnen en vroeg: „Hoe wist je dat ik 't was, Tom?”

Marshal Clarke schudde de uitgestoken hand.

„Zat net aan je te denken, Steve,” antwoordde hij. „En toen ik dat klopje hoorde, wist ik ineens dat jij 't was!”

„Ik kreeg je boodschap door,” verklaarde de Nachthavik, „en toen ik de zaken op de ranch geregeld had, ben ik maar zo vlug mogelijk naar hier gekomen. Je zit in moeilijkheden, Tom?”

Clarke knikte.

Hij was een grote man, al aardig op leeftijd, maar nog kaarsrecht, met een vriendelijk, rozig gezicht en zijn spierwitte haar en knevel gaven hem een waardig voorkomen.

„Wij zitten in moeilijkheden, dat wil zeggen, het hele district.” verbeterde hij.

Hij ging achter zijn schrijftafel zitten en de Nachthavik trok een stoel bij en haalde zijn tabakszak tevoorschijn.

„Moeilijkheden met je Indianen, als ik 't goed begrepen heb?”

„Yeah!” beaamde Clarke. „De Aspoosas hebben de strijdbijl opgegraven en dat is een vervelende zaak. Het heeft de mensen hier in het district onrustig en zenuwachtig gemaakt en als dat groeit dan is er maar een kleinigheid nodig om een hoop trammelant te krijgen!”

„Waarom zorg je niet dat het leger ingeschakeld wordt om de rust te herstellen?”

Clarke schudde met een korte beweging het hoofd.

„No! Dat is zowat de laatste maatregel waartoe ik zou willen overgaan. Openlijke strijd leidt alleen maar tot bloedvergieten en er blijft altijd een hoop oud zeer achter... wraakgevoelens en zucht naar vergelding en dan komt het op een gegeven moment opnieuw tot een uitbarsting. Bovendien is de situatie zodanig, dat er geen redelijke aanleiding is om het leger hierbij te betrekken. Het zit allemaal wat ondergronds, als je begrijpt wat ik bedoel. Er is geen sprake van een openlijke strijd. De Aspoosas hebben alleen maar te kennen gegeven dat ze zich met de bleekgezichten op voet van oorlog beschouwen!”

„Het teken van de tomahawk...?”

„That’s right.”

„Hoe is dat zo ineens gekomen? Wat is de oorzaak?”

„De aanleiding is de moord op het opperhoofd van de Aspoosas, Conchato! En die heeft weer een voorgeschiedenis!”

De Nachthavik drukte zijn sigaret uit in een stenen asbak op de schrijftafel en glimlachte.

„Je zou me er ’ns iets van kunnen vertellen, Tom,” stelde hij voor. „Als het tenminste je bedoeling is dat ik me met deze zaak ga bezig houden!”

Marshal Clarke glimlachte op zijn beurt, een tikje verontschuldigend.

„Dat is inderdaad wat ik je wilde vragen, Steve. M’n collega Holden heeft me verteld, hoe jij destijds de moeilijkheden aan de Storm River hebt weten op te lossen zonder bloedvergieten (*Zie: Storm over Indianenland*) en ik geloof dat ook onze moeilijkheden uit de wereld geholpen kunnen worden zonder dat het leger er met de botte bijl aan gaat staan! Jij zou dit geval kunnen opknappen, Steve, al kan het toch wel een gevaarlijk karwei zijn.”

De Nachthavik haalde de schouders op.

„Gevaar vind je overal, Tom, daar gaat het niet om. En als ik mee kan helpen om bloedvergieten te voorkomen, dan kun je zonder meer op mij rekenen. Maar vertel me eerst maar eens wat van de achtergrond van de moeilijkheden.”

Marshal Clarke diepte uit de lade van zijn schrijftafel een lange dunne zwarte sigaar op, bood er de Nachthavik een aan, die weigerde, en nam uitvoerig de tijd om ze aan te steken.

„Wel, daar gaan we dan,” zei hij, nadat hij enkele rook wolken had uitgeblazen. „Zoals je weet, Steve, zijn de Aspoosas ondergebracht in een reservaat in de Coyote Hills, een vrij groot gebied waar ze alles vinden wat ze nodig hebben. Een gedeelte is bebost en er zit heel wat wild, er zijn uitgestrekte weidegronden en er is vruchtbaar akkerland, waarop ze alles kunnen verbouwen wat ze nodig hebben voor hun levensonderhoud. Het is een gedeelte van het gebied waar de Aspoosas van oudsher hun jachtgronden hadden en ik heb er persoonlijk een steentje toe bijgedragen, dat ze zich daar mochten vestigen. Daardoor ben ik bevriend geraakt met Conchato, hun opperhoofd. Een fijne kerel, Steve! Een

verstandig man die zijn stam voortreffelijk wist te leiden en die er heel veel toe bijgedragen heeft, dat de rust in het gebied gehandhaafd is gebleven. Jarenlang, en dat wil wat zeggen, want de Aspoosas, die deel uitmaken van de Apachen, zijn van nature altijd een strijdlustig volk geweest, dat zich maar moeilijk aan de gewijzigde omstandigheden kon aanpassen.

Conchato en ik kwamen nog al eens samen en onder het roken van een van deze zwarte sigaren hielden we dan een palaver over alle problemen die zich voordeden.”

Marshal Clarke tipte de as van zijn sigaar in de asbak en staarde enkele ogenblikken in gedachten voor zich uit.

„A fine fellow,” zei hij toen. „Jammer dat hij er niet meer is. Maar goed, nu kom ik aan het punt, Steve, dat, geloof ik, de bron is van de moeilijkheden waarmee we nu opgescheept zitten. Nog niet zo lang geleden, bij een van onze ontmoetingen, vertelde Conchato me iets wat hij tot dusverre geheim gehouden had. Het feit, dat in de Coyote Hills een hoeveelheid goud verborgen ligt, die een waarde

heeft van zo'n driehonderd duizend dollars!"

De Nachthavik floot zachtjes tussen zijn tanden.

„Da's een hoop geld!" zei hij. „Een goudmijn!"

„Dat niet precies! De Chief vertelde me niet zoveel bijzonderheden maar ik had een gedeelte van het verhaal al eens eerder gehoord. Het komt hierop neer dat, zo'n dertig jaar geleden, die hoeveelheid goud van Fort Chalengo naar Fort Lennox moest worden overgebracht, en van daaruit verder zou worden getransporteerd. Het waren meest nuggets, door goudzoekers verzameld en op het fort ingeleverd, in ruil voor geld."

„Maar Fort Chalengo ligt in New Mexico," merkte de Nachthavik op. „Hoe komt het dan..."

Clarke onderbrak hem met een handbeweging.

„Die verklaring komt nog! Met dat goudtransport ging een escorte mee van, als ik mij goed herinner, acht soldaten.

En onderweg kwam dit achttal tot de conclusie, dat ze het goud beter zelf konden houden en ze lieten dus Fort Lennox voor wat het was en weken uit in de richting van Texas. Ze besloten voorlopig bij elkaar te blijven, omdat ze door Indianenterritorium moesten

en acht goed gewapende mannen dan meer te zeggen hebben dan een enkeling en bovendien gemakkelijker met rust gelaten worden. In dit geval was het een misrekening want op een goede nacht werden ze overvallen door een groep Aspoosas en er kwam er niet één levend uit! Zo kwam het goud in handen van Conchato die uiteraard van de hele voorgeschiedenis niets afwist. Hij kon weinig met het goud beginnen en besloot het te verbergen op een plaats die hem alleen bekend was. En daar ligt het nu al die tijd en de plaats is zijn geheim!”

„Hoe komt het dat hij dat goud nooit gebruikt heeft?” „Zoals ik al zei, was hij een wijs man! Goud heeft nog nooit iemand echt geluk gebracht, was zijn redenering, en voor Indianen betekent goud vuurwapens en vuurwater, de twee ergste vijanden van de Rode Man, in zijn oog!”

De Nachthavik knikte bedachtzaam.

„Een wijs man!” beaamde hij. „En is dat alles wat hij je verteld heeft? Niet de plaats waar dat goud verborgen ligt?” „Nee! Hij was op weg naar mij toe om me dat geheim toe te vertrouwen, toen hij werd vermoord!”

„Dan heeft-ie dus het geheim mee in het graf genomen!” Clarke schudde het hoofd.

„Nee, Steve, dat heeft-ie niet. Hij heeft de hiding place vastgelegd op een totem en hij was op weg naar hier om mij die te brengen. De afspraak was, dat ik ermee zou doen dat mij het beste leek, maar niet eerder dan na zijn dood. Hij was een oude man, die niet lang meer te leven had, en dat wist ie! Hij was ook een eerlijk man en als hij het alleen voor het zeggen had gehad, zou hij, geloof ik, het goud al lang geleden hebben teruggegeven! Maar verschillende stamleden waren daar op tegen en het enige wat hij kon bereiken was, dat hij het goud kon verbergen op een plek, die hij alleen kende en dat het daar zou blijven, zolang hij leefde!”

„En hij had die totem niet meer bij zich, toen zijn lichaam gevonden werd?”

„Nee!”

„Dan is er maar één conclusie mogelijk. Dan is de totem in handen gevallen van de kerels die hem neergeschoten hebben!”

„Dat lijkt de meest voor de hand liggende conclusie,” gaf Clarke toe, „en toch twijfel ik eraan.

Na de dood van Conchato en de oorlogsverklaring van de Aspoosas is er in de vallei, vooral in de omgeving van Broken Arrow, dat het dichtst bij het reservaat ligt, nog al wat onrust ontstaan en dan duiken plotseling ook allerlei geruchten op. En daarbij is ook die goudschat ter sprake gekomen... je snapt gewoon niet wie plotseling met de idee voor de dag is gekomen... maar de algemene opvatting is dat de moordenaars van Conchato niet in hun opzet geslaagd zijn! En ik geloof dat persoonlijk ook! Naar mijn mening is de Chief er nog in geslaagd de totem te verbergen!”

„Dan zal die vermoedelijk nooit gevonden worden,” stelde de Nachthavik vast. „En dan zal dat goud wel blijven liggen waar het ligt, tenzij iemand er toevallig eens ooit tegen aan zou lopen! Maar voor die kans zou ik geen dollar willen geven!”

Hij haalde zijn tabakszak tevoorschijn en begon een sigaret te rollen, terwijl hij nadenkend zijn voorhoofd fronste.

„Nu die kwestie van dat goud weer is opgerakeld, is er natuurlijk de mogelijkheid dat het reservaat de nodige bezoekers gaat trekken. Lieden die gaan

speuren naar de plek waar het goud verborgen ligt!”

„Dat is, geloof ik, een van de redenen, waarom de Aspoosas het teken van de tomahawk hebben aangebracht,” knikte de marshal. „Daags nadat Conchato was gevonden, waren op alle plaatsen die toegang geven tot het reservaat, tomahawks in de stammen van bomen geplant. Een aanwijzing dat ieder die het reservaat betreedt, zich op vijandelijk gebied bevindt en als-ie gesnapt wordt, de kans loopt dat met de dood te moeten bekopen!”

„En het is de vraag of ze de vijandelijkheden tot hun eigen gebied beperken!” merkte de Nachthavik op.

„Yeah! Dat is wat de onrust in de vallei veroorzaakt! Men vertrouwt het niet. Vooral niet omdat er de laatste week al twee slachtoffers gevallen zijn. Beschoten vanuit een hinderlaag en buiten het reservaat! We hebben er geen enkel bewijs voor dat de Aspoosas de schuldigen zijn, maar het is wel het meest voor de hand liggend.”

De Nachthavik knikte langzaam voor zich heen en keek toen de marshal aan.

„En wat dacht je dat ik in deze geschiedenis voor

een rol zou kunnen spelen, Tom?”

„Wel... ik heb me voorgesteld dat jij hier eens zou rondneuzen... proberen of je 'n spoor te pakken zou kunnen krijgen dat naar die moordenaars zou leiden. Als we die in handen zouden krijgen, zouden we de Aspoosas in elk geval genoegdoening geven en dat zou de vrede weer kunnen herstellen. Daar gaat 't me op de eerste plaats om. Dat goud interesseert me niet zo veel, hoewel...”

Clarke zweeg en doofde toen zijn sigaar in de asbak uit. De Nachthavik glimlachte flauwtjes.

„Wat zou jij doen, Tom, als je die totem zou vinden?” Clarke maakte een verontschuldigend gebaar.

„Het blijft gestolen goud, Steve,” zei hij. „Het hoort toe aan het gouvernement. Het zou mijn plicht zijn om te proberen het in handen te krijgen. Het zou alleen heimelijk moeten gebeuren om geen moeilijkheden te krijgen met de Indianen. Die zullen er zeker niet goedschiks afstand van doen!”

„Ze zullen nu vermoedelijk zelf ook wel aan het zoeken gaan!” veronderstelde de Nachthavik.

De marshal knikte.

„Laat ze,” zei hij berustend. „Het is trouwens de vraag of we die totem, gesteld dat we hem hadden, zouden kunnen ontcijferen.”

„De vindplaats en de weg er naar toe is met Indiaanse tekens aangegeven, bedoel je?”

„Yeah. Conchato zou ze me hebben uitgelegd, maar hij is niet meer, poor fellow. Misschien dat Sam Robbins die puzzel zou hebben kunnen oplossen. Hij is 'n oude prospector... woont in de buurt van Broken Arrow en wat hij niet van Indianen weet, is niet de moeite van het weten waard. Heeft driekwart van zijn leven door Indianengebied gezworven en ze hebben 'm altijd met rust gelaten! Maar goed, dat probleem is niet meer aan de orde. Het enige wat mij interesseert is die kerels te vinden, die Conchato hebben vermoord. Wat denk je ervan, Steve?”

De Nachthavik haalde de schouders op.

„Als ik je daar een plezier mee kan doen, Tom, dan wil ik wel 'ns rondneuzen..., zien of ik iets kan ontdekken wat van belang is. Ik kan je alleen geen resultaat beloven!” „Dat begrijp ik! En ik vraag ook niet, Steve, dat je je leven ervoor in de waagschaal gaat stellen!”

De Nachthavik lachte.

„Dan kan ik maar beter meteen weer naar m'n ranch rijden,” zei hij. „Maar maak je geen zorg, Tom. Ik ben niet zo'n waaghals en ik kan heel aardig op mezelf passen! Maar ik wilde nog wel 'n paar dingen weten, voor ik aan dit karweitje begin! Heb je 'n kaart van het district?”

„Sure: 'n Grote zelfs!”

Clarke kwam overeind, liep naar een kast in de achterwand van het vertrek, en kwam terug met een kaart die hij uitvouwde en op zijn schrijftafel legde.

De Nachthavik bekeek ze aandachtig terwijl hij de ligging van het land in zijn geheugen prentte, luisterend tegelijkertijd naar de uitleg die Clarke gaf.

„Hier ligt Green River en daar, oostelijk ligt Broken Arrow...”

„Zowat dertig mijlen van hier,” constateerde de Nachthavik.

„Iets meer! Zuidelijk daarvan ligt prairiegebied... daar liggen enkele ranches en daaraan grenzend, weer zuidelijker, krijg je de Coyote Hills. Dit hier is de begrenzing van het Aspoosasreservaat.”

„I see! En waar hebben ze het lichaam van Conchato

gevonden?”

„In de Desolation Mountains, in de Horse Shoe Canyon. Licht ongeveer hier!”

„Is de plaats precies aangegeven?”

Clarke keek hem een ogenblik van terzijde aan.

„Wou je daar heen?” vroeg hij.

„Misschien!”

„Het is daar een verlaten gebied, waar weinig te beleven of te ontdekken valt! Maar wat je vraag betreft, op de plaats waar Conchato gevonden werd, hebben ze op de rotswand een rode zon geschilderd!”

De Nachthavik knikte peinzend, zijn ogen op de kaart gericht.

„Als het opperhoofd op weg was naar hier,” merkte hij op, „is hij wel een heel eind uit de richting geraakt.”

„Inderdaad. Kijk, hier op deze plek ongeveer, is-ie vanuit een hinderlaag beschoten. Enkele spoorzoekers hebben de plek nauwkeurig kunnen bepalen. Hij heeft een kogel in zijn rug gekregen en is er toen in galop vandoor gegaan. Hij is toen hier naar het zuidwesten afgebogen waar het rotsachtige bergterrein begint en waar hij minder sporen zou achterlaten. De wond op

zich was niet dodelijk, maar hij heeft nog enkele uren in het zadel gezeten en tenslotte hebben de inspanning en het bloedverlies toch zijn dood veroorzaakt. En hij heeft zijn overvallers niet van zich kunnen afschudden. Uit de sporen ter plaatse is op te maken dat ze met hun drieën waren. En het waren blanken!”

„Die in elk geval op de hoogte waren van het doel van de reis die het opperhoofd maakte!” vulde de Nachthavik aan. „Enig idee, Tom, wie het geweest kunnen zijn?”

„Nee! De naam van Pete French komt in de geruchten voor maar dat zegt niet zoveel. French staat bekend als iemand die een haat heeft tegen de Indianen en daar komt-ie rond voor uit. Zijn vader is destijds bij een Indianenoverval om het leven gekomen. Hij heeft hier een ranch, zuidoostelijk van Broken Arrow. Heeft een ploeg van nogal ruwe kerels die zo voor en na het stadje op stelten zetten. Het is daar trouwens toch wat onrustiger dan hier in Green Valley.” „En de sheriff...?”

„Lew Dawson... houdt zich een beetje op de vlakte en probeert met iedereen aan te pappen! Stelt niet

veel voor!” „Goed, dat weten we dan al weer!” De Nachthavik kwam overeind en rekte zich uit. „We zullen zien wat we er van kunnen maken, Tom! Ik geloof dat ik morgen maar eens naar Broken Arrow rij en daar m’n voelhoorns maar eens uitsteek. Is er ’n hotel hier waar ik kan overnachten?”

„Je kunt hier blijven slapen,” stelde de marshal voor, terwijl hij de kaart weer in elkaar vouwde en in de kast opborg. „En laten we hiertegenover, in de Green River Saloon, een glas bier gaan drinken en een stukje gaan eten!”

„Daar ben ik helemaal voor!”

In de saloon waren maar enkele bezoekers aanwezig, toen ze de gelagkamer binnenstapten en een tafeltje bij het raam uitzochten. Eén van de bezoekers was een jonge cowboy met een smal, benig gezicht vol sproeten en lang rossig haar.

Hij had een glas bier voor zich staan dat hij langzaam leegdronk, zijn ogen gericht op de marshal en diens metgezel.

Hij bleef met het lege glas in zijn handen nog enige tijd zitten, zette toen het glas op de tafel, smees er

een geldstuk naast en liep naar buiten.

Even later zat hij te paard en galoppeerde weg in de richting van Broken Arrow...

HOOFDSTUK III

Buffalo Joe

De grootste hitte van de dag was voorbij, toen de Nachthavik zijn zwarte hengst Blackie inhield bij een kleine beek en afsteeg. Hij schatte dat hij nog een mijl of tien van Broken Arrow verwijderd was en dit was een goede plek om even rust te houden en zich wat te verfrissen.

Hij maakte de singel wat losser en drenkte het paard, waarna hij het dier liet grazen in het malse gras, langs de oever van de beek. Daarna waste hij het stof van zijn gezicht, dronk van het heldere frisse water en vulde zijn veldfles.

Voldaan ging hij zitten tegen de stam van een van de wilgen, die het stroompje omzoomden en begon een sigaret te rollen.

Terwijl hij rustig zijn sigaret rookte, hielden zijn gedachten zich bezig met het probleem waarvoor

marshal Clarke zijn hulp had ingeroepen.

Het was, dacht hij, geen eenvoudige zaak waarmee hij was opgescheept. De marshal had hem wat feitelijke gegevens weten te verschaffen maar er bleven nog heel wat raadsels over.

Daar was om te beginnen de kwestie van de totem van het opperhoofd. Clarke had in zijn onschuld gedacht, dat hij de enige was die van het bestaan ervan op de hoogte was, maar dat was duidelijk een vergissing.

Ook de drie sluipschutters waren van het bestaan op de hoogte geweest en dat was de enige reden waarom ze de aanslag op Conchato hadden gepleegd.

De vraag was, hoe ze er achter waren gekomen en de Nachthavik kon op die vraag maar één antwoord vinden: ze hadden de inlichtingen gekregen van een van de stamleden van de Aspoosas.

En dat riep weer de vraag op, wie van de Indianen er belang bij kon hebben om dat geheim aan een blanke te verraden?

Dan was daar nog de verdwijning van de totem. De marshal ging er vanuit dat de sluipmoordenaars niet in het bezit waren geraakt van het ding. Op het

eerste oog leek dat weinig aannemelijk. Aangenomen kon worden dat de Chief de totem bij zich had gehad toen hij op weg was naar Green River. Toen was hij onderweg door een kogel vrij ernstig getroffen en was er in razende vaart vandoor gegaan. Hij moest al snel vrij veel bloed verloren hebben en had zich vermoedelijk maar met moeite op zijn rijdier kunnen handhaven. Het was dan ook vrijwel uitgesloten, meende de Nachthavik, dat hij onderweg was afgestegen om de totem te verbergen. Hij zou waarschijnlijk niet eens meer hebben kunnen opstijgen. Als hij dus de totem nog had verstopt, dan kon dat alleen maar gebeurd zijn nabij de plek waar hij was gevonden. En daar was, als hij het goed begrepen had, vrijwel geen plekje te vinden dat zich daarvoor leende. Bovendien zouden de drie achtervolgers wel ieder hoekje en gaatje daar ter plaatse hebben afgezocht.

Langzaam rokend staarde hij nadenkend voor zich uit. Nee, concludeerde hij, het was het meest voor de hand liggend. dat de drie bandieten de totem gevonden hadden, maar dat nam niet weg, dat het toch de moeite waard kon zijn om nog eens een

bezoek te brengen aan de plek, waar Conchato de laatste adem had uitgeblazen.

En dan was er nog de vraag wie de moordenaars van Conchato waren. Ook daaromtrent was er geen enkele aanwijzing. Het moesten ongetwijfeld kerels uit de vallei zijn geweest, die vermoedelijk thuis waren in de omgeving van Broken Arrow. Misschien was er een mogelijkheid om ze uit hun tent te lokken! Een enkele rollende steen kon een lawine veroorzaken en zo kon ook een toevallig woord, op de juiste plaats gesproken, hetzelfde effect hebben!

Het was alleen een gevaarlijke methode. Als je niet oppaste, kon je onder zo'n lawine verzeild raken...!

Hij zuchtte en smiet het eindje van zijn tweede sigaret weg.

Lenig kwam hij overeind en Blackie keerde zijn hoofd naar hem toe en kwam al een stap naderbij.

De Nachthavik trok de singel aan, klopte zijn trouwe hengst liefkozend op de hals en slingerde zich in het zadel.

In een kalme draf reed hij door het beboste heuvelland, een duidelijk pad following, dat zich langs de hellingen slingerde. Hier en daar was het bos

onderbroken door grote plekken weiland, maar er was nergens vee te bespeuren.

Door een kleine zandverstuiving reed hij naar de kam van een lage heuvel. Vandaar liep het pad schuin naar beneden, naar een smalle beek waarvan de bedding droog stond en volgde verder de kronkelende bedding om, naar de Nachthavik vermoedde, niet ver daar vandaan in de open vlakte uit te monden.

Hij liet Blackie stapvoets de helling afdalen en stond op het punt opnieuw in draf over te gaan, toen hij plotseling, links van hem en van enige afstand, het geluid van stemmen hoorde. Een ogenblik later ging er een gelach op dat vrijwel onmiddellijk daarna wegstierf.

Onwillekeurig hield hij zijn paard in en keek fronsend in de richting waar de stemmen hadden geklonken. Hij had op zijn tocht geen enkel menselijk wezen ontmoet en de aanwezigheid van mensen hier maakte hem nieuwsgierig.

Hij wendde de teugel en reed stapvoets verder, op onderzoek uit.

Na een goede vijftig meter te hebben afgelegd, trok hij met een ruk de teugels aan en wat hij zag, deed

hem een ogenblik de adem inhouden.

Voor hem lag een stuk weiland, aan drie zijden omzoomd door jeneverbes en vethoutstruiken. In het midden stond majestueus een grote beuk.

Onder de beuk stond een viertal ruiters. Van één van hen, een man die een Indiaanse pony bereed, waren de handen op de rug gebonden. Hij had een touw om zijn hals dat over een tak liep en waarvan het einde was vastgemaakt aan het zadel van een van de ruiters.

De beide anderen zaten gemakkelijk uitgezakt in het zadel. Eén van hen rookte een sigaret.

De Nachthavik nam het tafereel in één oogopslag in zich op en zijn ogen vernauwden zich. Met een lichte hielbeweging zette hij Blackie weer in gang en langzaam reed hij naar het viertal toe, zijn gezicht strak en onbewogen.

De man, die op het punt stond opgehangen te worden, droeg een leren vest dat met kralen was bewerkt, een leren broek met korte franje en lage mocassins. Hij had kort, blauwzwart haar en op het eerste gezicht dacht de Nachthavik dat het een Indiaan was. Toen hij dichterbij kwam, keerde de man

zijn gezicht naar hem toe, keek hem, met rustige ogen taxerend aan en wendde toen het hoofd weer af en de Nachthavik zag dat het een halfbloed was.

De drie anderen stonden hem onbeweeglijk op te wachten. De man die rookte, had zijn sigaret snel weggeworpen, en zijn handen hingen langs zijn lichaam neer, niet ver van de twee pistolen die hij droeg. Het was een jonge, magere kerel met een smal gezicht, ogen die dicht bij elkaar stonden en die geen uitdrukking hadden, en lang blond haar dat over de kraag van zijn geblokte shirt viel. De beide anderen waren ouder. Eén van hen had een korte ringbaard. De ruiter die het touw hanteerde, en zijn paard had doen keren toen de Nachthavik naderbij kwam, had een donker, bruut gezicht, waarop een lidteken, dat van zijn smalle mond naar zijn rechteroor liep, vreemd wit afstak.

De man met de baard keek een ogenblik naar de magere jonge kerel toen de Nachthavik zijn paard inhield en toen begon hij te lachen.

„Wel, stranger, kom je 't feest meemaken? Je bent precies op tijd!” grijnsde hij.

De Nachthavik keek hem met nietszeggende ogen

aan.

„Wat heeft-ie uitgespookt?” vroeg hij koel.

„Wat gaat jou dat aan?” De stem van de jonge man klonk toonloos en om zijn mond zat een minachtend trekje.

De Nachthavik keek hem aan en glimlachte vaag.

Hij kende het type. Een kerel die vlugger was met zijn pistolen dan de meeste anderen. Hij was de gevaarlijkste van de drie en de man die hij het meest in het oog moest houden.

„Een vraag die nog al 'ns gesteld wordt, als iemand op het punt staat opgehangen te worden,” antwoordde hij lijsig.

Even was het stil. Toen begon de man met de baard opnieuw te lachen alsof hij zich kostelijk amuseerde.

„Wel, stranger, als je 't precies wilt weten, we hebben drie redenen. Ten eerste is het een vuile, smerige Injun en omdat die rooie duivels de oorlog verklaard hebben, hebben wij 't recht er een op te hangen als we 'm te pakken krijgen, see! Ten tweede zit-ie op een gestolen cayuse en voor 'n paardendief geldt maar één straf: de strop! En ten derde...” Hij hield stil en keek zijn twee makkers aan en lachte

schokschouderend, „ten derde moeten we niks van zijn gezicht hebben! Het bevalt ons niet, see! Wat zeg jij ervan, Lee?” Op het smalle gezicht van Lee verscheen een mager glimlachje maar hij antwoordde niet en zijn ogen bleven op de Nachthavik gericht.

Deze liet zijn blik over de vier paarden glijden en hij zag hoe de halfbloed hem nauwlettend opnam.

„Heeft-ie dat paard van een van jullie gestolen?” vroeg hij op koele toon.

„No, het is 'n cayuse van de Lazy F... Pete French's ranch, mister,” antwoordde de man met de baard.

„Waarom ben je er zo in geïnteresseerd, stranger?” mengde Lee zich in het gesprek. „Sta jij soms aan de kant van die vervloekte Injuns die de laatste dagen hier in de vallei al twee slachtoffers hebben gemaakt?” Hij snoof minachtend en keek de Nachthavik uitdagend aan. „Of ben jij misschien zo'n blanke die liever met een rooie huid geboren had willen zijn? Je zegt het maar, mister! Aan die tak daar is ook nog plaats voor twee! Buck en Charley zullen je er met plezier aan helpen!”

Buck, de man met de baard, barstte weer in een luid gelach uit.

„Sure, Lee, sure! We zullen graag 'n handje toesteken! Je zegt 't maar, stranger!”

De Nachthavik glimlachte traag.

Als dit een doorsnee was van de ploeg van Pete French, dan was het inderdaad niet veel zaaks. Dit waren zonder meer een stel moordenaars die er hun hand niet voor omdraaiden om iemand die hun niet beviel, van kant te maken. Een kille woede laaide in hem op maar hij bleef glimlachen terwijl hij in een gemakkelijke houding in het zadel zat.

„Ik zal 't je laten weten als 't zover is, vriend!” antwoordde hij lijsig op de vraag van Buck. „Wat ik wou zeggen is dat je de verkeerde man te pakken hebt! Het is geen Indiaan, zoals je kunt zien. Hij heeft dat paard niet gestolen... het draagt 't brandmerk van de Bar U, als ik 't goed zie en, wat zijn gezicht aangaat... wel, misschien bevalt jouw gezicht hem al evenmin en sta je dus quitte!”

Buck trok zijn zware donkere wenkbrauwen dreigend omlaag.

„Wou jij beweren dat ik 'n leugenaar ben!”

De Nachthavik haalde de schouders op.

„Laten we zeggen dat je op het punt staat een

vergissing te maken,” antwoordde hij rustig.

„Ohhhh, shut up!” snauwde de stem van Lee. „Ga je gang, Charley en jij, mister, smeer ’m! You’re not welcome here! En vergeet wat je gezien hebt!”

„Misschien kunnen we je ’n handje helpen om ’t te vergeten,” bromde Buck en de Nachthavik zag de heimelijke blik die hij met Lee wisselde.

Hij wist wat het betekende. Hij zou hier niet levend weggkomen. Het drietal kon niet riskeren dat hij zou praten over hetgeen hij gezien had. De gedachte om weg te rijden kwam trouwens geen moment bij hem op. Hij kon de halfbloed niet in de steek laten en zou in elk geval een poging moeten doen om de man te redden.

Hij keek naar Lee, die een paar meter van hem vandaan wat rechter was gaan zitten. Om de mond van de gunman speelde een wreed glimlachje en zijn hand rustte op de kolf van zijn pistool. Hij zat te wachten tot de Nachthavik zijn paard zou wenden en hem zijn rug zou toekeren.

De beide anderen, Buck en Charley, keken vol belangstelling toe en het leek of ze de adem inhielden. De halfbloed zat voorover gezakt in het

zadel, het touw om zijn hals hing slap maar van onder zijn wenkbrauwen waren zijn ogen waakzaam.

„Wel...” De Nachthavik trok zachtjes de teugel aan, alsof hij van plan was, zijn rijdier te doen keren en toen drukte hij met een snelle beweging de spoor van zijn rechtervoet in de flank van het paard.

Blackie kende de truc en reageerde zoals de Nachthavik het hem had geleerd.

In een flits wendde het zich half opzij en in dezelfde beweging kwam het zwarte paard als een furie op de achter benen overeind. De voorbenen klauwden een ogenblik in de lucht, toen stortte het zich op het bruine vospaard, dat Lee bereed.

Dat hinnikte, meer van schrik dan van pijn, kruide weg onder de dreigende hoeven en wierp toen, razend snel, de achterhand omhoog, om zich tegen die zwarte duivel te verdedigen.

Lee, die bij de eerste beweging zijn hand om de kolf van zijn pistool had geklemd, kwam niet verder... Hij vloog uit het zadel alsof hij weggeschoten werd, kwam tussen de benen van het paard van Buck terecht, dat op zijn beurt onrustig en zenuwachtig geworden, hem nog een trap meegaf.

Blackie kwam even plotseling tot rust als hij in beweging gekomen was, wetend dat hij zijn rol weer tot tevredenheid van zijn baas had gespeeld en de Nachthavik, zijn pistool in de hand, keek met nauw verholen triomf, naar de twee overgebleven bandieten, van wie Buck vloekend alle moeite had om zijn paard in bedwang te houden terwijl Charley als versteend in het zadel zat met een gezicht alsof hij zijn ogen nog niet kon geloven.

De Nachthavik maakte een kort gebaar met het pistool.

„Maak hem los!” wees hij, „maar laat eerst je pistolen vallen, both of you!”

Toen liet hij zich snel uit het zadel glijden, liep naar de kleine gunman toe die nog onbeweeglijk op de grond lag, trok de beide pistolen uit de holsters en stak ze met de loop in het zand.

Hij keek toe hoe Charley zwijgend het touw doorsneed waarmee de handen van de halfbloed gebonden waren en stak toen zijn Colt terug in de holster.

De halfbloed haalde de strop over zijn hoofd en liet het touw vallen. Langzaam reed hij naar de

Nachthavik toe, die weer was opgestegen en stelde zich naast hem op.

Buck was de eerste die zijn stem weer terugkreeg.

Hij richtte zijn sombere blik op de Nachthavik en met een stem die dik was van ingehouden woede, zei hij: „We krijgen je nog te pakken, mister! Als je hier in de buurt blijft, nemen we je nog te grazen en dan gaat dat touw om jouw nek!”

De Nachthavik staaarde hem enkele ogenblikken aan. Toen week zijn blik naar de beide pistolen die op de grond lagen.

Met een snelheid, die voor het oog nauwelijks te volgen was, zat zijn eigen pistool in zijn hand en terwijl de schoten knalden, schenen de pistolen op de grond tot leven te komen.

De schoten galmden na over de kleine vlakte en uit de struiken, vlakbij, vlogen enkele houtduiven op om, met luide wiekslag, pijlsnel over hun hoofden te verdwijnen. In de verte liet een spotvogel een protesterende schreeuw horen.

Buck keek sprakeloos en verbijsterd naar zijn vuurwapen op de grond, dat in een onbruikbaar ding was veranderd.

Op Charley's donkere tronie, met het scherp afgetekende lidteken, was ongeloof te lezen. De spieren van zijn kaken trokken samen en hij stond verstard te kijken alsof hij nauwelijks durfde te ademen.

De Nachthavik zag de angst oplaaien in zijn ogen, toen hij, met een onbewogen gezicht, de lange loop van de Colt een ogenblik op hem gericht hield, alvorens hij het wapen in de holster liet glijden.

Na een achteloze blik op Lee, de gunman, die nog steeds onbeweeglijk op de grond lag uitgestrekt, keek hij de halfbloed aan en maakte een hoofdbeweging.

Samen wendden ze de teugel en reden stapvoets weg.

Toen ze het pad langs de beek bereikten, keek de halfbloed de Nachthavik van terzijde aan.

„Je hebt mijn leven gered!” zei hij op rustige toon.
„Ik wil je daarvoor bedanken!”

De Nachthavik schudde langzaam het hoofd.

„Forget it!” antwoordde hij. „Ik heb altijd een hekel gehad aan hanging parties, waar geen rechter en jury aan te pas gekomen zijn! Zeker als ik de overtuiging heb, dat het slachtoffer onschuldig is!”

De halfbloed glimlachte een beetje wrang.

Hij was een stevige, gespierde figuur met donkere ogen in een gebronsd gezicht en een wilskrachtige kin. Alleen het blauwzwarte, vettige haar, wees op zijn Indiaanse afkomst.

„Voor sommigen is Indiaan altijd schuldig en ik ben half Indiaan... Ze noemen mij Buffalo Joe!”

„Mijn naam is Smith... Steve Smith!”

Buffalo Joe knikte langzaam voor zich heen.

„Een gemakkelijke naam...! Ik zal hem nooit vergeten!” zei hij toen, zijn donkere ogen op de Nachthavik richtend.

De Nachthavik keek naar het brandmerk op de Indiaanse pony en vroeg: „Werk je op ’n ranch hier in de buurt?” „Dat heb ik gedaan, enkele jaren! De Bar U... Heb wat geld gespaard en ben aan ’t zwerven gegaan! Ik ben ’n drifter... ’n zwerver, ’n rolling stone! Soms verblijf ik ’n tijdje bij de Aspoosas, dan trek ik er weer op uit, om te zien wat aan de andere kant van de heuvels ligt...”

„Is je vader ’n krijger van de Aspoosas?”

Buffalo Joe zweeg zo lang dat de Nachthavik de indruk kreeg dat zijn vraag niet erg welkom was

geweest.

„I'm sorry,” zei hij verontschuldigend met een zijdelingse blik op het strakke gezicht van de halfbloed.

Deze maakte een plotselinge hoofdbeweging alsof hij een gedachte van zich wilde afschudden.

Toen keek hij de Nachthavik op zijn beurt aan en glimlachte vaag.

„Daar is geen reden voor! Mijn vader was buffeljager en m'n moeder was een squaw van de Aspoosas. Ik heb hen nooit gekend! Ze kwamen allebei om in een blizzard toen ik nauwelijks twee jaar oud was... Ik ken niet eens m'n vaders naam... En ik weet niet hoe oud ik nu ben...”

„I see!”

Zwijgend reden ze verder en er was geen ander geluid te horen dan het ritmische gestamp van de paardenhoeven op de zanderige bodem en het kraken, nu en dan, van het zadelleer.

Buffalo Joe was met zijn eigen gedachten bezig. Toen, na enige tijd, vroeg hij: „Je bent op weg naar Broken Arrow?” „Yeah!”

„Jij van plan daar lang te blijven?”

De Nachthavik haalde de schouders op.

„Dat hangt er van af! Niet te lang, hoop ik!”

„Pete French mannen komen er regelmatig. Ze zijn rauwe troep. De meesten zijn schurken... En ze zullen niet erg vriendelijk zijn... na wat er daar ginds gebeurd is!”

„Dat hoeven ze ook niet, wat mij aangaat,” zei de Nachthavik rustig. „Ik zal proberen op mezelf te passen!”

„Je bent allemachtig vlug met pistool,” gaf Buffalo Joe toe. „Maar soms dat niet genoeg om de moeilijkheden het hoofd te bieden!”

„We zullen afwachten! Wat is jouw doel, Joe?”

De halfbloed glimlachte.

„Not Broken Arrow...! Ik heb cabin in de heuvels...” Hij maakte een vaag gebaar met zijn hand om een richting aan te geven die overal kon zijn, „misschien ga ik daar naar toe... misschien kom ik toch naar Broken Arrow... later!”

„Hoe ver is het nog?”

„Acht, negen mijlen!”

„Wel, in dat geval...” De Nachthavik glimlachte en hield zijn paard in. „Hoop je nog 'ns te ontmoeten,

Joe!”

De halfbloed knikte alleen maar en de Nachthavik stak zijn hand op en zette Blackie in draf.

Buffalo Joe keek hem na. Toen wendde hij de teugel, stuurde zijn pony de droge beekbedding in, beklom de tegenover liggende steile oever en verdween tussen de struiken, op weg naar een onbekend doel...

Een rolling stone, dacht de Nachthavik, terwijl zijn gedachten zich nog met Buffalo Joe bezig hielden. Een vreemde zwerver, die zich noch bij de Indianen, noch bij de blanken thuis voelde.

Hij was er zeker van dat hij de halfbloed niet voor het laatst gezien had...

HOOFDSTUK IV

Broken Arrow

Vanaf een lage heuvel, waarop een kerkhof lag, keek de Nachthavik neer op een bonte verzameling hutten en lage huizen die daar in de vlakte als het ware bijeen gesmeten waren en die tezamen het stadje Broken Arrow vormden. Vanaf deze hoogte en deze afstand gezien, gaf het geheel maar een trieste aanblik en het helle zonlicht waarin het stadje lag te blakeren, kon daaraan weinig afdoen.

In de verte, naar het zuiden, lag de donkere lijn van de Coyote Hills, waarin de Aspoosas hun reservaat hadden.

De Nachthavik had zijn paard ingehouden en, met zijn stetson ver naar voren getrokken tegen de felle zonnestralen, liet hij zijn blik enkele minuten over de omgeving dwalen.

Het zag er allemaal rustig en vredig uit maar dat

was voor een deel maar schijn, wist hij. De oorlogsverklaring van de Aspoosas had de inwoners van Broken Arrow niet onberoerd gelaten en de sfeer van onrust, wantrouwen en prikkelbaarheid was altijd een goede voedingsbodem voor geweldadigheden, vooral als het wettige gezag niet al te stevig voor de dag kwam om de orde te handhaven.

Daar zou hij dan moeten proberen om een spoor te vinden van de moordenaars van Conchato...

Hij reed langzaam de heuvel af naar het stadje toe.

Er was geen hoofdstraat maar er waren alleen maar brede doorgangen met diepe karrensporen hier en daar, tussen de verspreid staande bouwsels van adobe, hout en plaatijzer. Het meeste kon zo op de schroothoop gegooid worden, dacht hij. Het was wel een van de armzaligste stadjes die hij ooit in zijn leven was tegengekomen!

Maar er was bedrijvigheid genoeg. Kinderen met smerige gezichten speelden in het stof. Op enkele plaatsen waren woningen in aanbouw en liepen mensen te zwoegen. Wagens reden af en aan en er werd geschreeuwd en gezweet...

De Nachthavik vervolgde langzaam zijn weg terwijl

hij zijn ogen de kost gaf. Enkele gebouwen waren van betere kwaliteit, ontdekte hij en ze lagen vrij dicht bij elkaar. Het kantoor van de sheriff lag op de hoek van een smalle doorgang, die uitzicht gaf op de open vlakte. Aan de overzijde lag een hotel, de Buffalo Hunter, een houten gebouw, dat zelfs een verdieping rijk was boven een brede luifel. Vermoedelijk het enige hotel dat in het stadje te vinden was.

Hij liet een wagen met hout passeren en ging verder met zijn onderzoek. Naast een in aanbouw zijnde schuur lag een winkel waar, volgens een aanduiding op de gevel, van alles te koop was, van pruimtabak tot het nieuwste Winchester Rifle. Iets verder was de stalhouderij met smidse, zoals een verweerd uithangbord aangaf.

Schuin daar tegenover lag de Goldmine Saloon. Het stond met prachtige krullen van letters op de in wilde kleuren geverfde voorgevel vermeld.

Toen hij een hoek omsloeg, viel hem nog een gebouw op dat van wat betere kwaliteit was, de City Bank. Verder was er weinig meer te zien dan wat povere hutten met spelende kinderen en enkele honden die elkaar najoegen.

De Nachthavik wist het wel zo ongeveer.

Enkele ruiters reden hem voorbij, zonder aandacht aan hem te schenken en hij reed terug naar het hotel.

De hotelhouder was een schrale figuur met een kalend hoofd en een mager gezicht met een smalle snor. Over zijn groezelige witte hemd, droeg hij een zwart vest dat open stond.

Hij kwam de Nachthavik glimlachend tegemoet en het bleek dat hij twee voortanden miste.

Of hij een kamer vrij had? Yes sir en zowat de mooiste kamer die er aan deze zijde van de Pecos te vinden was! Drie dollar per nacht en dat was nog eens een keer heel goedkoop ook.

Het was geen al te mooie kamer, maar de Nachthavik had niet anders verwacht. Er was in elk geval een bed en dat was het voornaamste. In een gebarsten waskom stond water. Er was een klein raam dat het stof van jaren bevatte en waardoor men een vaag uitzicht had op het achterterrein dat als mestvaalt was ingericht.

De Nachthavik betaalde drie dollars vooruit en ging met de hotelhouder weer naar beneden om voor zijn paard te zorgen.

Hij reed naar de stalhouderij waar hij opdracht gaf het paard goed schoon te wrijven en van eten te voorzien. Met de plunjezak over de schouder wandelde hij terug naar het hotel om zichzelf wat op te knappen en zijn verdere gedragslijn te bepalen...

Het was al donker toen de Nachthavik de klapdeurtjes van de Goldmine Saloon open duwde en naar binnen stapte.

Voor de eigenaar was het zeker een goudmijn, dacht hij, toen hij zijn ogen een ogenblik liet rondgaan door de gelagkamer.

Het was er vol en rumoerig, hoewel het nog vroeg in de avond was, en de rook was er om te snijden. Langs een kant vond hij nog een leeg tafeltje waar hij ging zitten en aan een slungelige bediende bestelde hij een glas bier en een steak met aardappels en bonen.

Aan de tapkast stonden een aantal lieden bij elkaar en er werd druk gepraat. Eén van hen, een dikke gezette kerel met een rond gezicht, een brede peper- en zoutkleurige snor en een grote hoed op, die op zijn uitstaande oren hing, had het hoogste woord en toen hij zich half omwendde, zag de Nachthavik de ster

zitten op zijn bruin leren vest.

Dat moest Lew Dawson zijn, de sheriff, en zo op het eerste oog leek het inderdaad niet veel bijzonders.

Aan zijn kant van het vertrek zaten nog enkele mensen te eten, aan de andere zijde waren enkele speeltafels ingericht die alle bezet waren. Daar ging het er behoorlijk luidruchtig aan toe.

Het was het bekende tafereel, dacht de Nachthavik, terwijl hij rustig zijn maaltijd at en nu en dan een slok bier nam. Maar zijn ogen waren waakzaam en van de plaats waar hij zat, had hij een uitstekend uitzicht op de toegang, zonder zelf onmiddellijk in het oog te lopen.

Hij was bijna klaar met eten toen, terwijl hij zijn blik juist in die richting liet gaan, de klapdeurtjes werden open geduwd en Buck en Charley binnen kwamen.

Ze bleven enkele ogenblikken staan om de situatie op te nemen.

De Nachthavik zag hoe Buck's ogen over hem heen gleden maar hij gaf geen enkel blijk dat hij hem gezien of herkend had.

Samen liepen ze naar de tapkast en bestelden een

glas bier.

Zijn eetgerei werd opgehaald en hij vroeg om een kop zwarte koffie en begon langzaam een sigaret te rollen.

Kennelijk hadden de twee cowhands van de Lazy F er geen behoefte aan om vijandelijkheden te openen om hun nederlaag van die middag te wreken.

Nadat ze hun bier gedronken hadden, slenterde Buck wat rond, hier en daar een praatje makend en bleef tenslotte bij een van de speeltafels staan kijken.

Toen het spel dood was, boog hij zich voorover en begon een zacht gesprek met een van de spelers, een man in een zwart pak met glimmend zwart haar dat op zijn schedel zat geplakt.

De man luisterde aandachtig, nu en dan instemmend knikkend, terwijl ook de andere spelers min of meer geïnteresseerd mee luisterden.

Het gesprekje liep ten einde en een van de spelers, die de kaarten in de hand had om opnieuw rond te delen, legde ze neer en stond op. Na een hoofdbeweging van Buck voegde Charley zich bij hen en de Nachthavik zag hen tezamen naar buiten gaan.

Het zag ernaar uit dat dit een rustige avond zou worden, dacht hij. Tenzij dit nog maar een voorspel was en Buck en Charley, nu ze wisten waar hun man zat, erop uitgetrokken waren om nog wat kornuiten op te trommelen om dan samen tot de aanval over te gaan.

Het beetje „gunplay”, dat hij die middag ten beste had gegeven, had hen vermoedelijk wel zoveel ontzag ingeboezemd, dat ze er weinig voor zouden voelen om hem met hun tweeën aan te pakken.

Hij stond op het punt om naar de tapkast te gaan en te proberen daar een praatje aan te knopen, toen de speler, die door Buck was aangeklampt, zijn stoel achteruit schoof en naar hem toe kwam.

De man had een breed gezicht met een smal streepsnorretje boven dunne lippen en lichtblauwe ogen, onder smalle wenkbrauwen.

Hij glimlachte en het was de meest onbetrouwbare glimlach die de Nachthavik ooit gezien had.

„Je zit daar zo alleen, mister, en wij missen een vierde man,” viel hij maar meteen met de deur in huis. „Voel je er iets voor om een spelletje mee te spelen?”

De Nachthavik doofde zijn eindje sigaret.

„Well, why not?” antwoordde hij.

Er stak ongetwijfeld iets achter, daarvan was hij overtuigd. Maar wat? Er was maar één manier om het uit te vinden! Glimlachend kwam hij overeind en volgde de speler naar zijn tafel.

„Martin... Duke... mijn naam is Roberts stelde deze voor.

„...en de mijne is Smith,” vulde de Nachthavik aan terwijl hij op de vrij staande stoel ging zitten.

„Wat denk je van een spelletje poker, mister Smith? We spelen 't zo maar voor ons plezier... houden de inzetten laag hoewel een uitschietertje, zo nu en dan, als de kaarten 'n beetje gunstig vallen, wel is toegestaan...” Roberts lachte en het klonk zo vals als de piano die ergens in de saloon stond opgesteld.

De Nachthavik verzekerde dat hij het er helemaal mee eens was.

Het spel ging aanvankelijk wat op en neer. De Nachthavik verloor en won weer enkele dollars maar de inzetten bleven laag en het maakte allemaal niet veel uit. Hij was er ook met zijn gedachten niet helemaal bij, want hij zat te piekeren over de vraag

wat de bedoeling van dit spelletje kon zijn. Dat er meer achter stak, stond voor hem vast.

Toen begon hij, geleidelijk aan, iets te winnen. Hij kreeg goede kaarten in handen en speelde voorzichtig. Hij had de indruk dat de anderen, die tot dusver ietwat verveeld hadden meegespeeld, nu wat meer interesse begonnen te tonen.

Roberts begon de inzetten langzaam te verhogen en de Nachthavik bleef aan de winnende hand.

De anderen morden zo nu en dan over bad luck en toen liep in een spel de inzet op tot tweehonderd dollars. De Nachthavik, met een pracht stel kaarten in de hand, verhoogde de inzet. Roberts zette op zijn beurt bij... de inzet liep op tot vierhonderd dollars en Roberts wist niet van wijken.

De beide andere spelers vielen af en er kwamen enkele toeschouwers rond het tafeltje staan.

De Nachthavik hield de man scherp in het oog. Hij begreep het niet helemaal. Roberts was zonder twijfel een beroepsspeler en het leek erop alsof hij zijn geld kwijt wilde. Hij moest weten dat hij aan een verloren spel bezig was.

Tenslotte, toen de inzet was opgelopen tot ruim

zevenhonderd dollars, zei hij grommend: „Al right, Smith, laat maar 'ns zien wat je hebt.”

De Nachthavik spreidde zijn kaarten voor zich uit.

„Ik geloof niet dat je hier van terug hebt,” zei hij.

Roberts boog zich voorover.

„Het lijkt van niet!” gaf hij toe. Toen schoot zijn hand uit naar de arm van de Nachthavik en plotseling zat er een kaart in... een aas!

„Op die manier is het niet zo moeilijk om te winnen, mister!” De stem van Roberts klonk sarcastisch maar er zat ook dreiging in.

De Nachthavik, nog maar nauwelijks bekomen van zijn verbazing, bij het zien van deze goocheltruc, vroeg met kille stem: „Wou jij beweren dat ik vals heb zitten spelen?” „Hou op met die comedie!” viel Roberts uit. „We hebben het allemaal gezien! Op die manier is het geen kunst om ons de centen afhandig te maken! Ik zou ze maar terug geven als ik jou was, dan hoeven we nergens meer over te praten!” Eén van de omstanders zei: „Ik zou 'm niet zo weg laten komen, dat kan ik je verzekeren!”

De Nachthavik haalde diep adem, zijn scherpe grijze ogen star op Roberts gericht.

„Jij hebt me dit grapje geleverd, vriend, en je weet 't,” zei hij toonloos. Hij schoof zijn stoel langzaam terug en zijn hand gleed naar zijn pistool. „Neem het geld maar als je denkt dat je er recht op hebt!”

Toen hoorde hij een stem die luidkeels informeerde: „Wat is hier aan de hand?” Kennelijk de stem van sheriff Dawson.

Een stem achter zijn rug - en de Nachthavik herkende ze als de stem van Buck - antwoordde: „We hebben 'n valsspeler te pakken, Lew...! En hij is van plan van z'n gun gebruik te maken!”

De Nachthavik zag alleen maar het smerige glimlachje op het gezicht van Roberts.

Hij richtte zich langzaam op.

Toen flitste de pijn door zijn achterhoofd, leek zich voort te planten in zijn hele lichaam... Alles werd zwart voor zijn ogen en langzaam zakte hij terug op zijn stoel en tuimelde zijdelings tegen de grond...

De Nachthavik kwam weer bij en zijn eerste gewaarwording was de barstende pijn in zijn hoofd. Het hamerde en dreunde daarbinnen als in een op volle kracht werkende smidse en het kostte hem de

grootste moeite zijn gedachten te verzamelen.

Zelfs het openen van zijn ogen deed pijn, hoewel zijn omgeving maar schemerig verlicht was.

Hij ontdekte dat hij op een veldbed lag en toen zijn gezichtsvermogen wat helderder werd, zag hij aan een zijde van het kleine vertrek waarin hij zich bevond, de ijzeren tralies...

Dit was de gevangenis... Broken Arrow Jail... waarheen ze hem hadden getransporteerd, nadat iemand hem in de Saloon bewusteloos had geslagen.

Hij sloot zijn ogen en tastte met voorzichtige vingers naar zijn achterhoofd. Er zat een flinke buil maar de huid was blijkbaar heel gebleven. Vermoedelijk een presentje van Buck!

Rustig en zo ontspannen mogelijk bleef hij liggen om de pijn een beetje te laten zakken.

Hij was er lelijk ingelopen, peinsde hij, met open ogen als de eerste de beste greenhorn! Het was duidelijk geweest dat men hem een valstrik gespannen had en als hij goed had nagedacht, had hij kunnen vermoeden waarop het zou uitdraaien en had hij tijdig tegenmaatregelen kunnen nemen.

Ohh, wel, gedane zaken...! Er was niets meer aan

te veranderen en hij zou de gevolgen moeten dragen. De idee, dat men hem erin had laten lopen, zou hij aan niemand kunnen verkopen. Daarvoor had Roberts het te goed gespeeld. Als een goochelaar met het nodige publiek erom heen.

Hij vroeg zich af wat er nu verder zou gaan gebeuren! In sommige stadjes joeg men een valsspeler zonder meer weg met de mededeling dat als hij zich nog eens zou vertonen, er strengere maatregelen zouden worden genomen.

Zo goed zou hij er niet afkomen! Daar zouden Buck en zijn trawanten van de Lazy F wel voor zorgen!

Hij zuchtte en richtte zich half op. Zijn pistool was hij kwijt, ontdekte hij, toen hij de holster inspecteerde.

Hij klopte tegen de wand van zijn cel. Adobe en het leek een stevig gebouwde ruimte. Schuin boven hem zat een raam. De opening was groot genoeg, zag hij toen hij op het veldbed ging staan, maar er zaten twee dikke tralies voor. Hij kon er zelfs bij maar ze zaten muurvast.

De andere wand werd gevormd door een hek van dikke ijzeren spijlen met een deur in het midden.

Opzij liep een korte gang die vermoedelijk uitliep in het kantoor van de sheriff. Daar brandde licht dat zijn schijnsel in de gang wierp en ook zijn cel schemerachtig verlichtte.

Er was geen geluid te horen. De Nachthavik keek nog eens naar de raamopening, waardoor hij een stukje van de sterrenhemel kon zien en ging op de rand van het veldbed zitten, zijn hoofd in zijn handen geleund.

De pijn was wat weggetrokken en het bonzen wat minder geworden maar dat maakte de hele situatie maar weinig gunstiger.

Hij zat lelijk in de klem...!

Hij keek op toen hij de deur van het kantoor hoorde opengaan en weer gesloten worden en daarna het schurende geluid van het verschuiven van grendels.

Zware stappen kwamen dichterbij en toen kreeg hij sheriff Dawson in het oog.

„Zo, ik zie dat je er weer helemaal bij bent,” stelde Dawson vast terwijl hij voor de getraliede deur bleef staan. „Wat heb jij uitgespookt, cowboy, dat de hele outfit van de Lazy F hier in de stad om jouw huid loopt te roepen?”

Hij sprak op gemoedelijke toon, zonder vijandigheid, alleen maar nieuwsgierig.

„Heb 'n akkevietje gehad met 'n paar van die kerels,” verklaarde de Nachthavik. „Ze zijn op wraak uit!”

„Was Lee Morris daar ook bij betrokken?”

Dat was kennelijk de kleine gunman, die die middag wat onzacht met de grond had kennis gemaakt.

„Hoezo?”

„Die hebben ze hier naar Doc Mason gebracht met een gebroken schouder! Was van z'n cayuse getuimeld, als ik 't goed begrepen heb!”

„Dat klopt wel ongeveer!” beaamde de Nachthavik. „Wel, door dat ruzietje dat ik met Buck en Charley van de Lazy F heb gehad, hebben ze me er vanavond in laten lopen... bij dat kaartspel! Ik heb niet vals gespeeld, sheriff!”

Dawson haalde de schouders op.

„Wel, dat weet ik niet. Dat heb ik niet gezien,” zei hij lijsig. „Maar er lopen er hier verschillende rond, betrouwbare mensen, die toekeken en die willen zweren dat je de zaak zat te beduvelen, mister... what's your name?” „Smith.”

„...Smith. Laten we daar dus maar niet meer over praten!”

„Wat gaat er met me gebeuren?”

„Wel, Judge Taylor komt overmorgen in de stad en die wou ik 't maar voorleggen. Als de judge goeie zin heeft en geen last van z'n eksterogen, heb je kans dat je er met 'n boete vanaf komt! Als-ie met z'n verkeerde been uit bed is gestapt, zou het je wel 'ns een half jaar kunnen kosten!”

„'n Plezierig vooruitzicht!” bromde de Nachthavik.

„Er is natuurlijk 'n kans,” ging Dawson verder op dezelfde gemoedelijke toon, „dat ik je niet hier kan houden, tot de judge arriveert. Dat zal er helemaal van af hangen of ik die troep van Pete French rustig kan houden. Misschien zullen ze proberen om je hier uit te halen en dan ben je niet goed af, geloof ik! Ik zal m'n best doen om het te voorkomen... ik heb de deur al gegrendeld... maar ik weet 't niet of 't me lukt!”

Hij trok een wat verdrietig gezicht alsof hij er geen groot vertrouwen in had. Dat had de Nachthavik ook niet.

„Weet je wat je zou kunnen doen, sheriff? Je zou

me kunnen laten lopen. Het zou niet de eerste keer zijn, dat 'n gevangene ontsnapt!”

Sheriff Dawson knikte alsof hij de vraag serieus overwoog. Hij keek de Nachthavik aan van onder zijn wenkbrauwen en schudde toen langzaam het hoofd.

„Dat zou voor jou de zaak 'n stuk gemakkelijker maken, Smith,” gaf hij toe, „maar dat zou mij weer in 'n beroerd parket brengen!”

„Jij zou je er wel uitpraten, sheriff,” hield de Nachthavik aan.

Dawson trok een grimas.

„Nee, met praten kom je bij die kerels niet ver, als ze 't op hun heupen hebben! Nee, ik ben bang dat ik daar niet aan mee kan doen, mister!”

Er werd plotseling luid op de deur gebonsd en een stem riep: „Hé, Lew, open up!”

„Daar heb je 't geduvel in de glazen!” bromde Dawson en beende met zware stappen terug naar zijn kantoor.

„What do you want?” schreeuwde hij terug.

„We komen om die vent die je opgesloten hebt zitten,

Lew!” klonk het terug en de Nachthavik herkende

de stem van Buck.

„Dat kan ik niet doen, dat weet je! Hij valt nu onder de wet!”

„Je zou ’m los kunnen laten, Lew!”

„Lig niet te kletsen!” schreeuwde de sheriff boos.

„Dat mag ik niet! Denk je dat ik mee kan helpen aan een lynchpartij?”

„Wie praat er van lynchen!” De stem van Buck klonk verongelijkt. „We smeren hem vol teer en rollen hem door de veren. En dan sturen we hem de stad uit! Da's ’n gebruikelijke straf voor valsspelers!”

„Ik laat ’t maar liever aan judge Taylor over. Die komt overmorgen!”

„Zo lang blijven we niet wachten, Lew!” Dit was een andere stem en er lag nu een zekere dreiging in.

De Nachthavik stond tegen de tralies geleund om het gesprek te volgen.

Er werd opnieuw en langdurig tegen de deur geslagen en toen volgde een luide bons alsof iemand er zijn lichaam tegenaan geworpen had.

„Ga ’n glas bier drinken en laat me met rust!” snauwde Dawson en de Nachthavik kwam tot de conclusie dat marshal Clarke het niet helemaal bij het

rechte eind had gehad. Dawson was uit steviger hout gesneden dan hij had gedacht. Hij vroeg zich af hoe lang de sheriff onder de druk zou standhouden.

„Toch krijgen we hem te pakken, Lew, en als 't moet jou erbij!”

Dawson antwoordde niet.

Toen schrok de Nachthavik plotseling op van een zachte doordringende stem achter zich.

„Mis'r Smith!”

Hij keerde zich met een ruk om en in het schemerige licht ontdekte hij, voor de vensteropening, hoog in de muur, het gezicht van Buffalo Joe, de halfbloed.

Het gezicht verdween en toen zag de Nachthavik twee handen die rap het touw van een lasso begonnen te knopen om de twee ijzeren staven die voor de opening zaten.

Op nieuw klonk er een luide dreun toen een zwaar voorwerp tegen de deur van het kantoor werd gegoid maar kennelijk hield de deur nog stand.

„We gaan 't met lood proberen, Lew,” schreeuwde een stem en onmiddellijk daarna klonken de knallen van enkele schoten.

„Hold it!” schreeuwde Dawson en de Nachthavik meende nu iets van paniek in de stem te ontdekken.

Hij keek gespannen naar het getraliede raam. Buffalo Joe was verdwenen en de touwen zaten stevig vastgeknoopt om de ijzeren staven.

Hij luisterde met een half oor naar het gesprek dat de sheriff voerde met de kerels buiten. Heel zijn aandacht was geconcentreerd op de raamopening... Zouden de dikke spijlen het houden of zou de kracht van Buffalo Joe's paard voldoende zijn om ze los te krijgen.

Toen, op het ogenblik dat sheriff Dawson tot de conclusie was gekomen, dat hij toch maar beter eieren voor zijn geld kon kiezen, schoten de twee tralies los, tegelijk met het stuk van de onderliggende muur, waarin ze waren vastgezet...

Een stofwolk golfde naar binnen maar de Nachthavik bedacht zich geen ogenblik. Hij griste inderhaast zijn hoed van de grond, zette hem op, sprong op het veldbed en greep de onderkant van het raam, waarvan de opening nu meer dan groot genoeg was om hem door te laten.

Hij trok zich op en werkte zich verder omhoog tot

hij half door de opening was. Toen, geholpen door de halfbloed, die vanaf zijn rijdier een stevige hand toestak, waren er geen moeilijkheden meer en enkele ogenblikken later kwam hij hijgend op de grond terecht.

„There's your horse,” wees Buffalo Joe en de Nachthavik zag tot zijn verbazing, op enkele meters van hem vandaan, het donkere silhouet van zijn eigen trouwe Blackie.

„Je hebt 't er druk mee gehad,” grinnikte hij opgelucht.

Hij klopte het dier liefkozend op de hals en slingerde zich in het zadel.

„Follow me!” riep de halfbloed op hetzelfde ogenblik dat sheriff Dawson, met pijn in het hart, de grendels van de deur schoof en een stel kerels langs hem heen stormde, op weg naar de cel...

Maar toen voelde de Nachthavik de nachtwind al langs zijn gezicht strijken terwijl hij, in galop, onder het sterrenlicht, achter Buffalo Joe aanraasde...

HOOFDSTUK V

Een bondgenoot

De Nachthavik opende langzaam zijn ogen. Weer lag hij op een veldbed uitgestrekt, bemerkte hij tot zijn verbazing, maar deze keer was het niet in de Broken Arrow Jail.

Dit leek meer op een blokhut en plotseling herinnerde hij zich wat er gebeurd was.

Buffalo Joe had hem uit de gevangenis van Broken Arrow bevrijd en samen waren ze er vandoor gegaan.

Ruim een half uur hadden ze hun paarden voortgejaagd door het vlakke prairieland tot ze de heuvels bereikten. Daar, in de duisternis onder de bomen, waren ze langzaam verder gegaan, langs een pad dat de halfbloed zonder moeite had weten te vinden. Het had meer dan een uur geduurd en gedurende het laatste gedeelte van de rit had de Nachthavik zich maar met moeite in het zadel kunnen

houden.

Toen Buffalo Joe aankondigde dat ze hun doel bereikt hadden, was alles plotseling zwart geworden voor zijn ogen.

Nu lag hij hier op een veldbed, in de hut waar Joe zijn onderkomen had gevonden, met in zijn hoofd een doffe pijn die zich tot achter zijn ogen deed voelen. De klap die Buck hem gegeven had met de kolf van zijn pistool, was harder aangekomen dan hij in het eerst had gedacht...

Hij richtte zich half op. Er brandde vuur in de stookplaats en hij rook de geur van koffie, die in een bukkelige pot boven het vuur stond te pruttelen. Van de halfbloed was niets te bespeuren.

Hij ging weer liggen en luisterde naar het zachte geknetter van het vuur en het suizen van de wind door de bomen.

Toen hoorde hij de deur opengaan en Buffalo Joe kwam binnen, zijn armen vol houtblokken.

Hij gooide ze neer bij de stookplaats en kwam naar de Nachthavik toe.

„How do you feel?” informeerde hij.

De Nachthavik trok zijn gezicht in een pijnlijke

grimas. „’t Kon erger! Als die kerels hun plannen hadden kunnen uitvoeren, liep ik nu rond, geteerd en wel en met veren overdekt! En dat zou nog erger geweest zijn!”

„Yeah,” gaf hij toe, „dat zou veel erger geweest zijn!” De Nachthavik werd plotseling ernstig en, zijn grijze ogen op de halfbloed gericht, zei hij: „Thanks Joe, voor wat je voor me gedaan hebt! Zonder jouw hulp...”

Buffalo Joe onderbrak hem met een afwerend gebaar. Met een vaag glimlachje merkte hij op: „Zoals jij vanmiddag zei, Steve, forget it! Het was het minste wat ik kon doen!” Er stond een wrakke tafel in het vertrek en een paar ruwhouten krukjes en de Nachthavik kwam overeind en ging aan de tafel zitten.

Joe zette een paar blikken kroezen op tafel en nam de koffiepot van het vuur.

Het brouwsel was zwart als inkt maar het rook goed. Toen de Nachthavik naar een van de kroezen reikte, hield Joe hem tegen.

„One moment!”

Uit de zadeltas, die in een hoek lag, haalde hij een

kleine leren buidel te voorschijn en liet wat van de inhoud in de koffie vallen. De Nachthavik vermoedde dat het gedroogde kruiden waren.

„Now you drink!”

De Nachthavik nam een klein slokje. De drank was gloeiend heet en hij zette haastig de kroes weer neer.

„Morgen voel je je weer als nieuw,” verzekerde Joe. „Vannacht zul je slapen!”

„Hoe wist je dat ik in moeilijkheden zat?”

„Ik ben naar Broken Arrow gegaan toen het donker was en ik zag dat ze je van saloon overbrachten naar gevangenis. Ik herkende Buck en ik wist dat hij er iets mee te maken had. Toen kwamen aantal mannen van de Lazy F de stad binnenrijden...”

„Die kerel, Charley, heeft ze ergens opgescharreld,” vermoedde de Nachthavik.

„Charley was erbij,” knikte Buffalo Joe. „Toen dacht ik, big trouble voor jou op komst! Ik vroeg me af wat ik kon doen. Ik heb m’n cayuse op het terrein achter de gevangenis vastgezet, ben naar hotel gegaan en heb gezegd wij vanavond nog moeten vertrekken en dat ik je spullen kwam halen en ben toen naar stalhouderij gegaan. Daar was niemand.

Heb je paard gezadeld en ben naar achterkant van jail gereden. Eerst was ik van plan de sheriff te overvallen maar hij was er niet en toen ontdekte ik dat er voldoende grote raamopening was om te ontsnappen als spijlen weg zouden zijn! M'n cayuse kon daarvoor zorgen! Toen heb ik gewacht tot moment gunstig was..."

„Wel, je was precies op tijd,” herinnerde de Nachthavik zich. „Ik sta bij je in 't krijt, Joe! Ik heb 't idee dat ik 't er bij die kerels niet levend zou hebben afgebracht..."

Buffalo Joe schudde met een ernstig gezicht het hoofd. „We zijn nog niet quitte,” zei hij. „Jij riskeerde je leven voor mij... I didn't!"

Toen vroeg hij plotseling: „Jij hebt gehoord van dood van Chief Conchato?"

De Nachthavik knikte.

„Yeah!"

„Dat de reden waarom jij hier?"

De Nachthavik antwoordde niet maar haalde zijn tabakszak te voorschijn en begon een sigaret te rollen terwijl hij nadacht.

Zou het zin kunnen hebben om Buffalo Joe op de

hoogte te brengen van zijn opdracht, vroeg hij zich af.

De man beviel hem wel. Hij leek een betrouwbare kerel en hij had zich nu, in de nood, een ware vriend getoond en bovendien vindingrijk. Het zou de moeite waard zijn om hem aan zijn zijde te hebben. Hij kende de omgeving en in het bijzonder het Indianengebied. Hij zou een waardevolle bondgenoot kunnen zijn bij het uitvoeren van zijn taak en hij zou ongetwijfeld zijn mannetje staan als er zich trouble voordeed.

De vraag was alleen aan welke kant hij stond!

Hij voelde de ogen van Joe op zich gericht, terwijl hij alle aandacht besteedde aan het rollen van zijn sigaret.

Hij schoof de tabakszak over de tafel naar Buffalo Joe, nam een slok koffie en keek toe terwijl de halfbloed met voorzichtige vingers tabak op het vloeitje strooide.

„Conchato was great friend of mine,” zei hij alsof hij de gedachten van de Nachthavik raadde. „Zijn dood groot verlies voor Aspoosas en voor mij!”

Hij keek de Nachthavik aan over het kleine vlammetje van de lucifer die deze hem voorhield en zijn gezicht had een trieste uitdrukking.

„Yeah!” De Nachthavik stak zijn eigen sigaret aan en deed een lange haal terwijl hij een ogenblik voor zich uitstaarde. Hij had zijn beslissing genomen. „Naar wat ik gehoord heb, is ’t inderdaad een groot verlies.”

Na een vragende blik schonk Buffalo Joe opnieuw koffie in de beide kroezen.

„Je hebt ’t gehoord van Great Marshal van Green River!” Het was meer het vaststellen van een feit dan een vraag. „Ken je hem?”

Buffalo Joe knikte.

„Wel, ik ben hier op zijn verzoek,” verklaarde de Nachthavik.

„To find gold?”

„In de eerste plaats om er achter te komen wie de moordenaars zijn van het opperhoofd... en, als het mogelijk is om het goud te vinden dat gestolen werd, jaren geleden.”

Joe knikte.

„Dat dacht ik. ’t Is geen gemakkelijke taak... for a man alone!”

De Nachthavik greep de kans aan.

„Zou jij me willen helpen, Joe?”

Buffalo Joe knikte.

„Dat wil ik,” zei hij eenvoudig. „Ik weet dat dit grote wens zou zijn van Big Chief Conchato!”

„Thanks!” zei de Nachthavik met een dankbaar gevoel. „Heb jij er enig idee van wie hem hebben vermoord?” „Niet zeker, maar ik geloof vast dat Pete French erbij betrokken is. Hij grote Indianenhater! Bovendien hij willen ook het verborgen goud! Dat is de reden waarom opperhoofd werd vermoord!”

„Heb jij enig vermoeden van de plaats waar dat goud kan zijn verborgen?”

„No. Dat was geheim van Conchato!”

„Je weet dat de vindplaats door het opperhoofd op een totem was vastgelegd?”

„Dat weet ik!”

„Wie wist het nog meer?”

Buffalo Joe haalde de schouders op.

„Niet veel anderen!” verklaarde hij.

De Nachthavik fronste de wenkbrauwen.

„De moordenaars wisten ervan!” verklaarde hij kort. „En zij moeten hun informatie gekregen hebben van iemand van de stam! Die moet hun het geheim verraden hebben! Wie komt voor die verradersrol in

aanmerking?”

Joe haalde met een hulpeloos gebaar opnieuw de schouders op.

„Don't know! Kan niemand beschuldigen zonder enig bewijs!”

De Nachthavik zweeg en dronk van zijn koffie. Hij liet het eindje sigaret op de grond vallen en trapte het uit met zijn voet.

„Wie zal Conchato opvolgen?” informeerde hij toen.
„Raad van oude wijze mannen zal dat uitmaken! Misschien Anako!”

„Wie is dat?”

„Hij medicijnman van Aspoosas!” Het gezicht van Buffalo Joe verstrakte. „Dat niet zo goed voor vrede tussen rode mannen en blanken!”

„Why?”

Joe haalde diep adem en keek de Nachthavik aan.
„Zoals Pete French Indianen haat, zo groot is haat van Anako voor white people!”

„I see! Dan is in elk geval de kans niet groot dat het Anako is geweest die met Pete French heeft samengespannen om Conchato uit de weg te ruimen. Tenzij...” De Nachthavik streek peinzend langs zijn

kin. „Anako wist natuurlijk alles af van het goud?”

„Iedereen wist ervan maar niemand had er belangstelling voor. Goud was goed opgeborgen. Alleen Conchato kende plaats! Iedereen had daar vrede mee!”

„Misschien niet iedereen,” zei de Nachthavik bedachtzaam. „Goud betekent veel... voor een oorlogszuchtig man betekent goud veel geweren...!”

„Goud en dood gaan dikwijls samen,” knikte Joe met een somber gezicht. „Voor rode man, goud brengt nooit geluk!” „Je weet dat de totem van het opperhoofd verloren is gegaan. Geloof je dat die in handen is gevallen van de moordenaars?”

Buffalo Joe schudde langzaam het hoofd.

„No! Chief Conchato zou dat nooit laten gebeuren!” „Hij was zwaar gewond!”

Joe schudde koppig het hoofd.

„Hij zou raad weten!” hield hij vol.

De Nachthavik dronk zijn koffie op en schoof de kroes opzij.

„Ik wil een bezoek brengen aan de plaats waar het opperhoofd gevonden werd,” zei hij. „Weet jij waar het is?” „Yes!”

„Wil je met me meerijden?”

„We ride together!”

„Fine!”

Hij kwam overeind en streek met zijn hand langs zijn ogen. Hij begon slaperig te worden.

„Waar zijn we hier eigenlijk?” informeerde hij.

Joe glimlachte.

„Deze hut behoort aan Lazy F,” antwoordde hij.

„Weidegronden van ranch hier vlak bij. Er loopt geen vee in dit gedeelte!”

„Weet iemand dat je hier bent?”

„Geloof 't niet! Heb hier niemand gezien in laatste dagen! Hoewel... plek waar ze mij wilden hangen niet ver van hier!”

„I see,” mompelde de Nachthavik peinzend.

„Jij gaat slapen. Ik zal wacht houden!”

„Oké!” De Nachthavik streek zachtjes over de pijnlijke plek op zijn achterhoofd. De buil was iets geslonken en de pijn in zijn hoofd was voor een deel verdwenen. Morgen zou hij weer aardig opgeknapt zijn.

„Waar zijn de horses?” vroeg hij toen.

Joe, die enkele houtblokken op het vuur had

gegooid, draaide zich om.

„Er is 'n kleine corral... achter de hut!”

„Dan ga ik nog even naar Blackie kijken! Zien of alles in orde is!”

Hij opende de deur en liep naar buiten.

Boven hem welfde zich een sterrenhemel en de wind ruiste in de populieren, die aan één zijde van de blokhut stonden.

Aan de kracht van de wind was te merken dat de hut inderdaad niet ver van het open prairieland af lag.

Hij liep naar de achterzijde van de hut en zag in het vage licht de donkere vorm van Blackie langzaam naar zich toekomen...

Toen stond hij plotseling stil, al zijn zintuigen gespannen!

Zijn scherpe gehoor had een geluid opgevangen... een zacht, dof gedreun, nog ver weg maar in de nachtelijke stilte duidelijk te horen.

De hoefslagen van een aantal paarden... ruiters en hij twijfelde er niet aan of ze waren op weg naar de hut!

Hij voelde hoe de fluwelige snuit van Blackie langs zijn mouw streek.

Toen draaide hij zich om en repte zich naar de voorzijde van de hut.

Buffalo Joe stond in de deuropening.

„Er is 'n aantal ruiters op komst!”

„I heard them!”

Samen gingen ze naar binnen om haastig hun spullen bij elkaar te pakken. De Nachthavik diepte uit zijn plunjezak, die in de hoek lag, een pistool op, controleerde de cilinder en liet het in de holster glijden. Hij zou het met één moeten doen. Het andere lag nog in het kantoor van sheriff Dawson!

„Listen, Joe,” zei hij snel. „Jij neemt de paarden en ziet dat je hier weg komt! Niet te ver. Die kerels zullen niet gaan zoeken in het donker, als ze ons hier niet vinden. Ik zoek hier wel een schuilplaats vlakbij. Ik wil weten wie het zijn en misschien kom ik ergens achter. Ik kom je zo vlug mogelijk achterna. Als je 'n schreeuw van een nachthavik hoort, dan ben ik het!” Hij grinnikte zachtjes.

„Ik zal antwoorden,” zei Buffalo Joe rustig. „Er loopt 'n wildspoor, schuin achter de hut vandaan. Dat zal ik nemen en verderop is wel een geschikte hiding place voor mij en de cayuses!”

„Come on, hurry up! No time to lose!”

Ze snelden haastig naar de corral... de dreunende hoefslagen waren nu duidelijk te horen.

„Die kerels denken zeker dat we in diepe rust zijn,” mompelde de Nachthavik, terwijl hij Blackie haastig aantuigde.

„Ready!”

Joe slingerde zich in het zadel en Blackie met zich mee voerend, reed hij stapvoets weg.

De Nachthavik zag hen in het donker verdwijnen en hij hoorde plotseling geen hoefslagen meer.

Blijkbaar waren de ruiters afgestegen of ze kwamen stapvoets naderbij, om de hut zo geruisloos mogelijk te naderen. Daar hadden ze eerder aan moeten denken, meende de Nachthavik.

Hij glipte naar een aantal hoge struiken, rechts van hem, drong er enkele meters in door en vond daar een ondiepe greppel. Een uitgezochte plaats vanwaar hij het voorterrein van de hut kon overzien en waar hij voldoende verscholen lag om zelf niet gezien te worden.

Hij ging languit liggen, zijn pistool bij de hand, wachtend op wat er ging gebeuren...

Hij verstijfde en zijn hart miste een slag toen hij plotseling vlakbij een luid geritsel in de struiken hoorde... Hij kon de voetstappen voelen op de plaats waar hij lag, maar het was er aardedonker en er was niets te zien. Hij durfde zich ook nauwelijks te bewegen en bleef doodstil liggen, met ingehouden adem terwijl zijn hand de zware Colt omklemde...

Als ze hem zouden bemerken, zou de verrassing aan hun kant zijn en daar zou hij van profiteren!

Toen hoorde hij een stem, zo dichtbij dat hij een ogenblik het griezelige gevoel had, dat de woorden tot hem gericht waren.

„Alles is donker... of ze slapen of er is daar niemand!”

„Of ze liggen ons op te wachten om ons vol lood te schieten,” kwam het antwoord.

Twee kerels, stelde de Nachthavik vast, en ze stonden blijkbaar vlak binnen de begroeiing, geen twee meter van hem vandaan.

„Misschien zijn ze hier nooit geweest,” opperde de eerste man. „Het was een idee van Buck dat die vervloekte halfbloed hier z'n leger had opgeslagen...”

„Er is hier in elk geval iemand geweest,” stelde de

ander vast. „Er brandt vuur in de schouw... als je goed kijkt, kun je de lichtgloed in het venster zien! En ik ruik het!”

De Nachthavik hoorde hem zachtjes snuiven. Hij wendde zijn hoofd opzij toen hij een van de kerels hoorde zeggen: „Daar gaat Buck...!”

In het vage sterrenlicht zag de Nachthavik de donkere gestalte van Buck langs de zijkant van de hut sluipen, toen langs de voorzijde... Onder de vensteropening bleef hij luisterend staan. Hij had een pistool in de hand. Blijkbaar hoorde hij niets, want hij liep door tot de deur die hij met een ruk open duwde!

„Stick 'em up!” snauwde hij. „We hebben je onder schot!” De Nachthavik grinnikte geluidloos.

Toen waagde Buck zich naar binnen om een ogenblik later weer te verschijnen.

„Niemand hier,” riep hij luid en in zijn stem klonk de teleurstelling. „Ze zijn 'm gesmeerd!”

Twee kerels kwamen aangelopen en ook het tweetal dat vlak bij de Nachthavik stond, maakte zich uit de struiken los en liep het voorterrein op.

De Nachthavik kende hen niet maar een van de twee was een nog jonge man die duidelijk twee

pistolen droeg en die zich met soepele lenige passen bewoog. Nog een revolverhield... dacht hij, terwijl hij het vijftal gadesloeg.

Twee ervan kende hij, Buck en Charley.

„Ik geloof nooit dat ze hier geweest zijn,” merkte een van de kerels op. „We hebben dit ritje voor niks gemaakt!” „En of ze hier waren!” verklaarde Buck vol overtuiging. „Er brandt vuur in de haard en de houtblokken zijn er nog maar kortgeleden opgesmeten! Ze kunnen nog niet ver weg zijn!”

„Ze hebben ons horen aankomen,” kwam de stem van de jonge kerel. „We zijn veel te lang doorgereden! Ik heb je gewaarschuwd!”

„Ik geloof dat je gelijk hebt, Billy Boy,” beaamde Charley. „Nou zijn de vogels gevlogen! En wat doen we nou verder?” „Er achteraan gaan?” vroeg een van de kerels en het klonk alsof hij er niet veel voor voelde. „Wat vind jij ervan, Tim?” Tim bleek de man te zijn die met de jongen was meegekomen, stelde de Nachthavik vast.

„We gaan naar huis!” besliste hij kort. „Het heeft geen zin om ergens achteraan te gaan! We weten niet welke richting ze genomen hebben... sporen kunnen

we in het donker niet vinden. We hebben alleen maar kans om tegen een stukje gloeiend lood aan te lopen, als die twee hier ergens in een hinderlaag liggen!”

„En als die ene zo goed is met zijn schietijzers, als jij me probeerde wijs te maken, Buck,” kwam de stem van Billy Boy, op sarcastische toon, „dan zouden we geen schijn van kans maken! Dan zouden we misschien van schrik al het hoekje om gaan!”

Blijkbaar had Buck zijn avontuur verteld en was het bij de jonge gunman niet zo goed angekommen.

„Hij is niet zo vlug als jij, Billy Boy,” verklaarde Buck vergoelijkend, „maar ik blijf erbij dat-ie vervloekte snel was! Dat kan Charley be-amen!”

„Yeah,” knikte Charley, „he sure was mighty fast!” „Come on, let’s go,” beval Tim kort. „Als ’t dezelfde kerel is, die jij in Green River hebt gezien met marshal Clarke, Billy, dan lopen we ’m nog wel tegen ’t lijf! Dan kunnen jullie samen uitmaken wie het beste met zijn schietijzers kan omgaan!”

„Als we morgenvroeg, als het licht is, eens probeerden om het spoor van die twee te vinden?” opperde Charley.

„Niet nodig, we komen ze nog wel tegen!”

verklaarde Tim. „Bovendien moet jij de wagen escorteren, dat weet je toch!” „Daarom wil-ie er juist tussen uit,” grinnikte een van de kerels. „Hij moet er niet veel van hebben!”

„Mag ik er bezwaar tegen hebben?” bromde Charley verongelijkt. „Ik vertrouw die vervloekte Injuns voor geen cent en als iemand er achter komt, krijgen we de hele stad tegen ons...”

„Die stelt niks voor,” snauwde Tim. „Bovendien, als iedereen z’n kiezen op elkaar houdt, komt geen mens er achter! Je hoeft de wagen niet verder te brengen dan Wolf Crossing en daar laat je ’m staan. Je loopt geen enkel risico! Bovendien is ’t voor de boss de enige manier om nog zaken te doen! Maar laten we ’m nu smeren. We staan hier onze nachtrust te verkleutsen!”

Hij keerde zich bruusk om, gevolgd door Billy en de Nachthavik zag hen in zijn richting komen. Blijkbaar hadden ze hun paarden ergens achter hem staan.

„We hadden die Injun moeten begraven, Tim, zodat-ie nooit meer was gevonden. Dat...” hoorde hij Billy zeggen.

„Er was geen tijd voor en geen gelegenheid!”

antwoordde Tim kortaf. „En zwijg er verder over tegen de boss. Anders schop je 'm tegen zijn zere been!”

De struiken kwamen in heftige beweging toen het tweetal zich er doorheen bewoog en de Nachthavik bleef roerloos liggen.

Hij kwam pas overeind toen hij het getrappel van de paardenhoeven hoorde. Intussen waren zijn gedachten bezig geweest met hetgeen hij vernomen had.

Langzaam liep hij in de duisternis het pad af dat Buffalo Joe had aangeduid en, na een paar honderd meter te hebben afgelegd, liet hij de schreeuw van een nachthavik horen.

Er kwam onmiddellijk antwoord van rechts en toen hij zich in die richting begaf, doemde enkele ogenblikken later de gestalte van de halfbloed voor hem op.

„Hello Joe. Heb je iets gevonden voor de nacht?”

„Nice place,” verzekerde deze. „Hier dichtbij.”

Het was een kleine laagte, begroeid met gras en ingesloten door hoge struiken. Joe had de paarden al afgezadeld en ze stonden, van kluisters voorzien, op

een aangrenzend stukje grasland.

„Ziet er goed uit!” knikte de Nachthavik.

Hij had er nog een ogenblik over gedacht, om naar de hut terug te keren, maar het zou toch betekenen, dat ze om beurten wacht zouden moeten houden.

Hier liepen ze in elk geval geen enkel risico gestoord te worden.

Terwijl ze samen nog een laatste sigaret rookten, vertelde de Nachthavik wat hij bij de hut gehoord had.

Buffalo Joe luisterde zwijgend toe.

Toen de Nachthavik uitgesproken was, merkte hij op: „Tim en Billy ken ik. Ene is Tim Connors, hij is voorman van Lazy F. De andere is Billy Reeves. Hij is little gunfighter, beschermer van boss Pete French. Billy is een beetje gun-crazy, haat de gedachte dat iemand sneller zou zijn met pistool. Denkt dat hij zijn fastest gun in de West.”

Buffalo Joe drukte het eindje sigaret uit in het gras.

„Hij alle kans om jong te sterven,” voegde hij er aan toe. De Nachthavik knikte, en luisterde naar het gesjirp van een krekel, ergens vlakbij.

„We zijn in elk geval een paar dingen te weten gekomen,” stelde hij vast. „Pete French, Connors en Reeves zijn degenen die de hinderlaag voor Chief Conchato gelegd hebben. We zullen nooit weten, wie het dodelijke schot gelost heeft, dat weten ze vermoedelijk zelf niet, maar voor de wet zijn ze alle drie even schuldig. Het is verder duidelijk dat ze inderdaad de totem, die het opperhoofd bij zich had, niet in handen hebben gekregen. En dan is er nog de kwestie van die wagen die naar Wolf Crossing gereden moet worden. En daar achter gelaten. Wat denk jij daarvan, Joe?”

„I think, wagon zal wapens bevatten voor Aspoosas!”

De Nachthavik knikte.

„I guess, you're right! En dat is niet zo best, nu de Aspoosas op het oorlogspad zijn. Als ze in het bezit van moderne wapens zijn, zullen ze zich gemakkelijker tot openlijke vijandigheden laten verleiden. Weet jij waar de Wolf Crossing ligt?”

„Sure! Ten zuiden van Broken Arrow, aan de voet van heuvels!”

„In het Indianengebied?”

„No, maar niet ver daarvandaan!”

De Nachthavik staarde zwijgend in de duisternis.

„Ik zal daar een stokje voor zien te steken, Joe,” zei hij tenslotte. „Die wapens mogen niet in de handen van de Aspoosas terecht komen!”

„Wij zullen stokje voor steken!” verklaarde Buffalo Joe en de Nachthavik meende een flauwe glimlach op zijn donkere gezicht waar te nemen.

„Thanks,” zei hij hartgrondig. „Wel, laten we dan nu proberen nog wat slaap te pakken. De nacht begint al aardig op te schieten!”

Even later lagen ze allebei in hun deken gerold en waren weldra vast in slaap...

HOOFDSTUK VI

Wolf Crossing

Toen de Nachthavik wakker werd, was het al licht en hij bemerkte dat Buffalo Joe al druk bezig was met het gereedmaken van het ontbijt.

Hij had een klein vuur aangelegd, dat vrijwel geen rook gaf en blijkbaar had hij ergens in de buurt water weten te vinden, want de koffiepot pruttelde al boven het vuur.

Ze hadden beiden mondvoorraad bij zich en nadat ze gegeten hadden en een sigaret hadden gerookt, pakten ze hun spullen bij elkaar en gingen de paarden zadelen.

„Hoe ver is Wolf Crossing van hier?” informeerde de Nachthavik terwijl hij de singel onder de buik van zijn rijdier aantrok. „Sta stil!” bromde hij terwijl hij Blackie's achterbeen, dat het dier in een speelse beweging naar zijn baas uitstak, terug duwde.

„A three hours ride,” antwoordde Joe.

„Dan moeten we haast maken,” zei de Nachthavik.

„We mogen niet de kans lopen dat we te laat komen!”

Even later stegen ze op en Buffalo Joe nam de leiding. Het eerste gedeelte van de tocht ging door het beboste terrein, maar Joe kende dit gebied uitstekend en wist de goed begaanbare paden te vinden, zodat ze een vrij redelijk tempo konden aanhouden.

Eenmaal in het open prairieland lieten ze hun paarden de sporen voelen en, galop afwisselend met snelle draf, reden ze door de vlakte op weg naar Wolf Crossing.

Ze zagen vee en nu en dan ruiters maar vrij ver weg, zodat ze er zeker van waren door niemand herkend te worden. Ze hielden een oostelijke richting aan, lieten Broken Arrow rechts van hen liggen en bogen toen af naar het zuiden.

Door het hoge prairiegras, onder een zon die in een vrijwel wolkenloze hemel brandde, vervolgden ze hun weg, tot Buffalo Joe die steeds voorreed, zijn hand opstak.

Ze hielden hun paarden in en Joe wees naar de

golvende heuvellijn voor hen.

„Daar, rechts van donkere piek,” wees hij, „ligt Wolf Crossing! Breed spoor dat door enkele diepe canyons, naar zuiden voert, naar Indian Territory! We go there... zoeken sporen van wagon! Als we ze niet vinden, dan beklimmen wij rotspiek... vandaar goed uitzicht over vlakke. Daar wachten wij dan de komst van wagon!”

„Oké!”

In een langzamer tempo reden ze verder. Het was nu zaak om op hun hoede te zijn en de Nachthavik hoopte maar dat de Aspoosas al niet wachtposten hadden uitgezet, die de komst van de wagen moesten signaleren. Als dat zo was, was hun komst vermoedelijk al ontdekt en zouden ze wel eens heel vlug in de trouble kunnen zitten!

Maar noch van de wagon, noch van enig menselijk wezen was iets te bespeuren toen ze het prairieland achter zich lieten en de bodem rotsachtiger werd en iets begon te stijgen.

Ze lieten de rotsheuvel, die vanuit de verte gezien een ontoegankelijke piek had geleken maar die, nu ze er vlakbij waren, toch wel voor een paard begaanbaar

leek, links liggen en bereikten weldra een breed spoor dat zich kronkelend in zuidelijke richting uitstreckte.

Terwijl de Nachthavik zijn grijze, samengeknepen ogen over de omgeving liet gaan, gereed om onmiddellijk in actie te komen bij het minste teken van onraad, hing Buffalo Joe langs de hals van zijn paard voorover gebogen in het zadel, en zochten zijn ogen de grond af naar sporen.

Nadat ze een honderd meter hadden afgelegd, richtte hij zich op en wendde zich half om naar de Nachthavik.

„De wagon is hier nog niet langs gekomen!” verzekerde hij. „Wel sporen van paarden... onbeslagen... maar sporen oud!”

De Nachthavik knikte en stapvoets reden ze verder tot Joe de teugel naar links wendde. Langzaam begonnen ze de heuvel te beklimmen en hoewel op verschillende plaatsen de hellingen vrij steil opliepen, slaagden de paarden erin op de ruwe, oneffen bodem voldoende houvast te vinden. Zonder veel moeite bereikten ze een klein plateau, bezaaid met bazaltblokken, vanwaar ze een uitzicht hadden op de vlakte en op de weg beneden hen.

Ze stegen af, voerden de paarden naar de schaduw van een grote rotssteen, lieten de teugels op de grond hangen, zodat de dieren, die daarop getraind waren, niet van de plaats zouden wijken en liepen toen naar de rand van het plateau. De Nachthavik had de kijker uit de zadeltas gehaald en, leunend tegen een rotsblok, speurde hij de vlakte af.

Hij gromde tevreden terwijl hij de kijker aan Buffalo Joe overhandigde.

„Just in time!” stelde hij vast. „Daarginds komen ze aan. Het zal nog even duren eer ze hier zijn!”

Na een kwartier was de wagen met het blote oog duidelijk waar te nemen. Het was een huifkar, het witte doek glansde in het zonlicht, en Buck mende het tweespan dat de wagen trok. Naast de wagen reed Charley en aan de andere zijde de cowboy, die de Nachthavik herkende als de man die in de afgelopen nacht ook bij de hut was geweest.

Achter de wagen was nog een paard aangebonden. Daarvan zou Buck gebruik moeten maken om de weg terug af te leggen.

„Wat doen we wanneer zij wagon achterlaten?”

Buffalo Joe stelde de vraag, die ook de Nachthavik

al een tijd had bezig gehouden. Hij ging er van uit, dat het drietal de wagen bij de toegang naar Wolf Crossing zouden achterlaten en zo vlug mogelijk zouden verdwijnen om ieder contact met de Indianen te vermijden. Deze zouden de wagen dan komen ophalen maar er zou, hoopte hij, een tijdsverschil zijn waarvan hij gebruik moest maken om de wagen te bemachtigen.

Een ogenblik had hij met de gedachte gespeeld om de wagen naar Broken Arrow te rijden maar dat leek toch een te riskante onderneming.

De Indianen zouden zich hun buit niet zo gemakkelijk laten ontgaan en ze zouden hem zeker achterna komen. En op vlak terrein, dat nauwelijks dekking bood, zouden ze met tweeën niet tegen een overmacht opgewassen zijn.

Er was maar één mogelijkheid.

„We zullen de wagen in brand steken,” antwoordde hij. „Dat zal ook de inhoud onbruikbaar maken...”

Hij zweeg abrupt en bracht met een haastig gebaar de kijker voor zijn ogen.

Een doffe roffel van hoefslagen drong plotseling tot hen door en een ogenblik later kwam om een bocht in

de weg een groep van zes Indianen te voorschijn. De man die voorop reed, was groot en krachtig gebouwd. Om zijn gespierde bovenlichaam was een korte rode deken geslagen, die zijn armen vrij liet. Het roodbruine gezicht, dat de Nachthavik door zijn kijker duidelijk kon waarnemen, was scherp getekend, met een sterk gebogen neus, diepliggende ogen en een smalle wrede mond. Hij had een hoofdtooi die versierd was met twee korte buffelhoorns.

De vijf krijgers waren eveneens krachtig gebouwde jonge mannen. Hun bovenlichamen, bronskleurig en kennelijk met vet ingewreven, glansden in de zon. Enkelen hadden de lange vettige haren met een smerige lap bijeengebonden. Allemaal hadden ze gezichten die met witte en rode strepen waren beschilderd en ze waren voorzien van messen en tomahawks. Een tweetal was in het bezit van een geweer van ouderwets maaksel dat, naar de Nachthavik meende, nog uit de tijd van de Burgeroorlog stamde.

„Him Anako, de medicijnman,” fluisterde Buffalo Joe en de Nachthavik knikte, met een somber gezicht, terwijl hij de groep schuin beneden hem in het oog

hield.

De verschijning van de Aspoosas had zijn plan volledig in de war gestuurd. De Indianen zouden de wagen nu te pakken krijgen, daar kon hij niets aan verhelpen. Hoe hij erin zou kunnen slagen om te voorkomen dat ze het wapentuig in handen kregen en zouden kunnen gebruiken in hun strijd met de blanken, zou verder van de omstandigheden moeten afhangen.

Anako had zijn troep met een handbeweging tot staan gebracht en na een kort bevel ging een van de krijgers te voet verder. Blijkbaar om de situatie te verkennen.

De wagen van de Lazy F was nu de ingang van de Wolf Crossing tot op enkele honderden meters genaderd. De paarden voor de schommelende huifkar liepen stapvoets. Buck, de voerman en de twee escorterende ruiters, waren zich nog niet van de aanwezigheid van de Indianen bewust.

De roodhuid die op verkenning was uitgezonden, was binnen enkele minuten weer terug en deed haastig verslag. Het veroorzaakte een opgewonden vrolijkheid bij het troepje. Alleen het gezicht van

Anako bleef onbewogen. Na enkele aanwijzingen van de medicijnman zette het groepje zich langzaam in beweging.

Toen ze de wagen in zicht kregen, gaf Anako een sein en terwijl hun hielen de flanken van hun rijdieren ranselden, stormden de Indianen op de huifkar af.

Daar ontstond enige verwarring!

De Nachthavik zag hoe Buck haastig de teugels aantrok, de kar tot stilstand bracht, er vlug afsprong en naar de achterzijde liep. Charley had zijn karabijn uit het foedraal naast zijn zadel getrokken maar, na een opmerking van Buck, duwde hij hem weer snel terug.

Toen hadden de roodhuiden hen bereikt.

Ze omringden het drietal en Anako wendde zich tot Buck. Na een kort gesprek maakte Buck een uitnodigend gebaar en Anako liet zich van zijn paard glijden, klom op de wagen en verdween onder de huif.

Het duurde enkele minuten, gedurende welke de hele troep vrijwel onbeweeglijk bleef staan.

Toen kwam Anako te voorschijn en het onderzoek was blijkbaar tot tevredenheid verlopen.

Hij maakte een handgebaar dat beduidde dat ze

konden gaan, en Buck knoopte haastig de lijn los waarmee zijn paard aan de wagen was vastgebonden.

Een van de Indianen klom op de kar en nam de leidsels in handen.

Buck slingerde zich in het zadel en na een groet lieten de drie ruiters van de Lazy F hun paarden keren en reden weg.

Omringd door de krijgers zette de kar zich weer schommelend in beweging, in de richting van Wolf Crossing.

De Nachthavik die evenals Buffalo Joe het hele gebeuren nauwlettend had gevolgd, blies langzaam de adem uit en keek zijn metgezel fronsend aan.

„Dat haalt een hele streep door de rekening, Joe,” zei hij. „We zullen er iets anders op moeten verzinnen! Wat denk jij ervan?”

Joe staarde peinzend naar beneden, waar de kar met het escorte van Indianen het brede spoor naar het zuiden volgde.

Na enkele ogenblikken antwoordde hij: „Ik geloof, meeste stamleden van Aspoosas weten niet van deze zending wapens! Dit werk van Anako en enkele getrouwen! Zolang hij niet zijn machtig opperhoofd,

hij wapens niet uitreiken!”

„Jij denkt dat hij dat wapentuig achter de hand zal houden, tot hij tot opperhoofd is gekozen en de macht in handen heeft! Dat hij daarom de wapens in een of andere schuilplaats zal achterlaten?”

Buffalo Joe knikte zwijgend en de Nachthavik streek peinzend langs zijn kin, terwijl hij de kwestie overwoog.

„Misschien heb je gelijk,” gaf hij toe. „Hoe lang zou het duren, eer de Aspoosas een nieuw opperhoofd gekozen hebben?”

„Enkele weken! Zijn veel beraadslagingen voor nodig door raad van ouden, nu Conchato geen opvolger heeft nagelaten!”

„En geloof je dat Anako de nieuwe Chief zal worden?”

„Hij heeft wapens,” antwoordde Joe veelbetekenend.

De Nachthavik glimlachte flauwtjes terwijl hij naar het wegstervende hoefgetrappel luisterde.

Het betekende dat hij achter de wagen aan zou moeten gaan, de schuilplaats moest ontdekken en de wapens daar vernietigen. Het wapentuig mocht in

geen geval in handen van een zo gevaarlijk man als Anako blijven.

„Wij volgen, zoeken schuilplaats en nemen wapens,” stelde Joe voor, alsof hij de gedachten van de Nachthavik gelezen had.

„Yeah! That’s exactly what we’re going to do!”

Ze liepen terug naar hun paarden en stegen op. Langzaam begonnen ze de afdaling en toen ze de Wolf Crossing bereikten, volgden ze de richting waarin de wagen verdwenen was.

Ze gingen stapvoets, want ze wisten dat de wagen voor hen maar langzaam vorderde.

Buffalo Joe had opnieuw de leiding genomen. Hij zat diep uitgezakt in het zadel alsof hij half in slaap was, maar dat was maar schijn.

Zowel hij als de Nachthavik kenden het gevaar dat voor hen lag en ze waren er beiden op voorbereid om aan een onverwachte situatie het hoofd te kunnen bieden.

Zo reden ze ruim een uur lang, onder de schroeiende zon, zwijgend, over het brede rotspad dat kronkelend zich naar het zuiden bewoog. Het was er dor met hier en daar een begroeiing van taaie

doornstruiken en kleine pollen stug gras.

Het spoor van de wagen en de begeleiders bleef duidelijk zichtbaar.

Toen begon de weg langzaam af te dalen en Buffalo Joe hield zijn rijdier in tot de Nachthavik naast hem was.

Hij wees voor zich uit en verklaarde: „Weg leidt door Fox Gulch (Vossenkloof). Enkele mijlen lang en geen schuilplaatsen daar. Aan het einde veel canyons en veel begroeiing.

Daar plenty gelegenheid om wagen te verbergen. Wij nemen andere weg en zijn daar eerst! Oké?”

„Jij wijst de weg maar, Joe, en ik volg wel!”

Joe wendde de teugel en gevolgd door de Nachthavik, reed hij naar rechts om na korte tijd weer naar het zuiden af te buigen.

Ze zetten hun paarden in draf over het rotsachtige terrein dat na enkele mijlen in een meer bebost gebied overging.

Het was duidelijk dat dit voor Joe volkomen bekend terrein was en hij aarzelde geen ogenblik bij het vinden van de weg, die hij tevoren uitgestippeld had.

Op een kleine beboste hoogte hield hij zijn paard in.

„Hier wachten we!” besliste hij, terwijl hij zich uit het zadel liet glijden.

De Nachthavik volgde zijn voorbeeld en nam de omgeving nauwlettend op.

Schuin beneden hen kwam de weg uit een kloof te voorschijn om een eind verder weer te verdwijnen. Maar halverwege was een afbuiging naar een smalle canyon, waarvan alleen de ingang te zien was en die voor het overige onttrokken was aan het oog door een wirwar van hoge struiken waaruit hier en daar berkenbomen en populieren oprezen.

„Dat daar geschikte schuilplaats zijn,” wees Buffalo Joe.

„Laten we hopen dat Anako er ook zo over denkt!” grinnikte de Nachthavik. „Zijn we hier al in het reservaat?”

Joe knikte.

„Dit zijn gebied van Aspoosas!” beaamde hij.

Ze hoorden de wagen en het hoefgetrappel van de paarden al voor het groepje in zicht kwam.

Anako reed voorop, kaarsrecht gezeten op zijn grijze hengst. Daarachter volgde de huifkar, waarna de stoet werd besloten door de overige Indianen.

De Nachthavik die opnieuw zijn kijker had aangelegd, zag de tevreden uitdrukking op het gebronsde gezicht van de medicijnman en zijn mond plooide zich in een grimmig lachje.

Hij zag hoe Anako zijn paard inhield, toen hij de smalle canyon bereikt had en hij stak een hand op waarop de Indiaan die de wagen bestuurde, de teugels aantrok.

De begeleiders kwamen van achter de wagen vandaan en er volgde een korte beraadslaging.

Blijkbaar werden ze het eens, want even later reden ze de canyon in, gevolgd door de huifkar.

De Nachthavik zag hen achter de struiken verdwijnen. Hoewel van deze hoogte en afstand gezien het leek of de canyon geheel door een dichte begroeiing was afgesloten, was er blijkbaar een doorgang van voldoende breedte om de wagen door te laten.

„Come on, let's go!” zei Joe haastig terwijl hij naar zijn paard liep en zich in het zadel slingerde.

De Nachthavik volgde zijn voorbeeld en achter Buffalo Joe aan, stuurde hij Blackie over een mul, nauwelijks zichtbaar pad, dat hier en daar vrij steil

naar beneden liep. Ze kwamen uit in een dichtbegroeide canyon, waadden door een smalle beek, ondiep met snelstromend helder water, beklommen de tegenoverliggende oever en daar vond Joe tussen het dichte struikgewas opnieuw een vaag spoor, dat sterk kronkelend naar boven voerde.

De Nachthavik prees zich gelukkig dat hij zich van de hulp van de half-Indiaan had kunnen voorzien. Het maakte het allemaal een stuk gemakkelijker en hij grinnikte zachtjes voor zich heen bij de gedachte dat hij voor één keer het allemaal niet alleen hoefde uit te denken maar een man bij zich had die hij maar hoefde te volgen om het doel te bereiken.

Ze bereikten een plateau en daar hield Joe zijn paard in.

„We laten de paarden hier achter,” stelde hij voor en de Nachthavik knikte gedwee en liet zich uit het zadel glijden.

Buffalo Joe liep licht en gemakkelijk op zijn mocassins en de Nachthavik had moeite om hem bij te houden. Hij had een ogenblik de indruk dat Joe zijn aanwezigheid bijna had vergeten nu hij zich in zijn eigen gebied bevond.

Voor de Nachthavik erop bedacht was, stonden ze aan de rand van de canyon.

De steile wand was dicht begroeid en het zou, dacht hij, niet veel moeite kosten van hier in de kloof af te dalen, die een veertig meter beneden hen lag.

Hij keek met belangstelling naar wat zich daar afspeelde.

De huifkar stond op een kleine open plek en de Indianen waren druk bezig ze met takken zo goed mogelijk onzichtbaar te maken. De beide paarden die de kar getrokken hadden, waren afgespannen en liepen met de Indiaanse pony's te grazen op een stukje weiland.

Anako zat op zijn paard als een veldheer en keek toe hoe enkele krijgers takken van struiken sneden terwijl enkele anderen die op handige wijze om en aan de kar bevestigden.

De Nachthavik zag, enigszins tot zijn verbazing, hoe in korte tijd de wagen zó geheel aan het oog onttrokken werd, dat het vrijwel onmogelijk zou zijn voor een toevallige bezoeker van de canyon, hem te ontdekken.

Toen het werk tot genoegen van Anako voltooid

was, riep hij zijn krijgers bij zich.

Er volgde een kort gesprek en drie krijgers liepen naar hun paarden en stegen op.

Met Anako aan het hoofd reden ze even later de canyon uit. Twee krijgers bleven achter.

„Ondanks de camouflage, laat-ie de wagen toch niet onbewaakt achter,” mompelde de Nachthavik, half in zichzelf, terwijl hij bedachtzaam langs zijn kin streek. „Dat maakt 't er niet gemakkelijker op.”

„Zullen krijgers buiten gevecht moeten stellen,” knikte Joe.

„Yeah! We moeten alleen de goeie gelegenheid afwachten!”

Ze volgden de gedragingen van de twee Indianen, die in het eerst wat rondliepen, naar hun rijdieren gingen kijken, om de wagen heenliepen en nog wat aan de camouflage verschikten en intussen met elkaar converseerden. Twee mannen die de tijd moesten doden...

De Nachthavik en Buffalo Joe keken zwijgend toe. Ze hadden allebei het geduld van een Indiaan en ze wisten dat er een moment zou komen waarop het tweetal, moe van het rondrentelen, ergens zou gaan

zitten, vermoedelijk in de schaduw van een of andere struik. Dat zou het moment zijn om toe te slaan...

Het ogenblik kwam toen een van de krijgers uit de leren buidel aan zijn gordel een korte pijp te voorschijn haalde en die langzaam begon te vullen.

Toen liep hij, gevolgd door zijn makker, naar een groep hoge heesters in de schaduw waarvan hij met gekruiste benen ging zitten om rustig zijn pijp te roken. De andere sneed een tak van de struik en begon die langzaam van de bast te ontdoen terwijl hij, naast hem zittend, het gesprek gaande hield.

Buffalo Joe die het enkele minuten had aangezien, keek de Nachthavik aan en maakte een korte hoofdbeweging.

„Now!” zei hij alleen maar en de Nachthavik knikte.

Voorzichtig begonnen ze naar de kloof af te dalen. Het was een hachelijke onderneming, nu ze er voor moesten zorgen dat het geruisloos gebeurde.

Het duurde een kwartier eer ze op de bodem van de kloof stonden.

Toen slopen ze, dekking zoekend achter de struiken, naar de plaats waar de twee krijgers zaten.

Een aanval van twee kanten zou het gemakkelijkste

succes kunnen opleveren, dacht de Nachthavik en op een wenk van hem, sloop Joe naar rechts terwijl hij naar links om de groep struiken heen gleed. Hij had zijn hoed diep naar voren getrokken en zijn halsdoek voor zijn gezicht geknoopt, zodat alleen zijn ogen vrij waren.

Toen stond hij plotseling oog in oog met een van de twee krijgers, die om welke reden dan ook, was opgestaan.

Hij zag de ogen in het beschilderde gezicht groot worden en de hand van de roodhuid gleed als een slang naar het mes in zijn gordel.

Maar tegelijkertijd dreunde de vuist van de Nachthavik neer op zijn kin. De krijger tuimelde achteruit op de grond en eer hij tijd had om weer overeind te komen, kwam de kolf van een pistool met een korte slag neer op zijn hoofd.

Hij bleef bewusteloos liggen en toen de Nachthavik zich oprichtte, zag hij hoe ook Buffalo Joe op dezelfde wijze met zijn tegenstander had afgerekend.

„En nu de wagen,” mompelde hij. Terwijl Joe bij de twee gevelde krijgers achterbleef, liep de Nachthavik naar de plaats waar de huifkar, zelfs van zo dichtbij

nauwelijks zichtbaar, stond.

Hij rukte een deel van de takken weg zodat hij erop kon klauteren en kroop onder de huif. Het was er smoorheet.

Er stonden een aantal kisten, langwerpige en vierkant. Van één van de langwerpige kisten wist hij het deksel los te wrikken en hij floot zachtjes tussen zijn tanden. Er lagen tien splinternieuwe Winchester Rifles in. En er waren zes van die kisten! Het had French een aardige duit gekost. De kleinere kisten bleken, bij onderzoek, munitie te bevatten. Toen hij op goed geluk nog een van de kisten openbrak, keek hij neer op een aantal staven dynamiet!

Hij haalde langzaam adem toen hij de springstof voor zich zag liggen. Maar goed dat hij die laatste kist nog even van binnen bekeken had.

Zijn bedoeling was geweest de wagen in brand te steken en hij zou gebleven zijn om er zeker van te zijn dat het vuur zijn taak grondig zou verrichten en niet ontijdig zou zijn gedoofd.

Hij moest er niet aan denken wat er gebeurd zou zijn!

Het betekende dat zijn plan niet kon doorgaan. Hij

moest nu een andere oplossing zoeken.

Hij zag het hoofd van Joe verschijnen en toen klom deze in de wagen.

Hij staarde enkele ogenblikken neer op de in de kist aanwezige dynamietstaven en merkte toen nuchter op: „We kunnen wagen maar beter niet in brand steken! Too big risk!”

De Nachthavik knikte, zijn voorhoofd in diepe denkrimpels.

„Yeah! Maar we kunnen ook dat spul niet uitladen en ergens hier achterlaten!” mompelde hij.

Hij beet op zijn onderlip en toen schoot hem plotseling een gedachte binnen.

Waarom zouden ze de wagen in brand steken? Er was een veel betere en meer afdoende oplossing!

Afdoende! Hij grinnikte en keek Buffalo Joe aan.

„I’ve got it, Joe! We blazen de hele zaak de lucht in!”

Joe keek met twijfelachtige blik naar de kist met het gevaarlijke goedje en haalde de schouders op.

„That big risk too! Tenzij wij enkele mijlen ver weg!”

„Met ’n geweer! En het risico is niet zo groot...

tenminste dat hoop ik! We moeten zorgen dat we niet in de canyon zijn! Daar buiten kan ons niet veel gebeuren... vermoed ik!”

Buffalo Joe trok een bedenkelijk gezicht. Het was duidelijk dat hij er lang niet zeker van was, dat ze er zonder kleerscheuren vanaf zouden komen.

„I hope, you’re right!” mompelde hij.

Dat hoopte de Nachthavik ook. Hij had al eens eerder een dynamietontploffing meegemaakt in een canyon (*Zie: Kruiddamp om de Donovan Ranch*) en het was een ervaring die hij geen tweede keer hoopte te beleven. En toen ging het maar om enkele staven van de springstof. Nu was het een kist vol. Hij had er geen idee van hoe groot de uitwerking zou zijn. Maar hij zag geen andere oplossing! Wel, als zij niet in de canyon waren, als de ontploffing plaatsvond, zou het vermoedelijk toch wel meevallen.

„Neem jij die kist aan, Joe?” vroeg hij. Buffalo Joe sprong van de wagen en nam voorzichtig de kist in ontvangst.

„Zet ze daar maar neer!”

De Nachthavik sprong van de wagen en liet zijn samengeknepen ogen langs de bovenrand van de

canyon glijden, op zoek naar een geschikte plaats vanwaar hij zijn operatie kon uitvoeren.

Na enkele ogenblikken knikte hij tevreden.

„De wereld zal vermoedelijk vergaan, Joe, maar we zullen toch zien het er goed af te brengen!”

Aan het gezicht van Joe was te zien dat hij er geen groot vertrouwen in had maar hij legde zich erbij neer.

„Wat doen we met krijgers?”

„We brengen ze uit de canyon weg... ook de horses!” „Oké,” bromde Joe gelaten.

Ze hadden er een half uur voor nodig om de nog bewusteloze Indianen en de vier paarden buiten de canyon op een veilige plaats onder te brengen en weer naar hun eigen paarden terug te keren.

„Jij blijft hier, Joe, en houdt de paarden rustig,” verzocht de Nachthavik terwijl hij zijn Winchester repeteergeweer uit het foedraal haalde. „Ik heb er geen idee van hoe hard de klap zal zijn en hoe de cayuses erop zullen reageren. We kunnen niet het risico lopen dat de dieren er tussenuit gaan!” Het gezicht van Buffalo Joe stond ernstig. Toen zei hij: „Me, pretty good shot! Waarom blijf jij niet bij

horses?” De Nachthavik glimlachte en schudde het hoofd.

„No, Joe! Thanks, maar 't is mijn idee en ik ga 't uitvoeren!”

Joe haalde nauwelijks merkbaar de schouders op. Toen legde hij plotseling een hand op de schouder van de Nachthavik.

„You take care of yourself... Steve!”

„I will,” knikte de Nachthavik. „Don't you worry! Ik geloof niet dat er gevaar is!”

Met het geweer onder de arm liep hij langzaam naar de rand van de canyon.

De plek die hij uitgezocht had, lag op een afstand van een kleine honderd meter van de plaats waar de wagen en de kist dynamiet stonden. Er groeiden hier weinig struiken langs de helling zodat hij een vrij schootsveld had.

Hij vond de plek en ging liggen. Hij kon de kist duidelijk zien staan. Er was van hieruit geen enkel obstakel.

Hij vond een kleine platte steen, waarop hij de loop van het geweer kon laten rusten.

Wel, daar ging het dan!

Hij mikte zorgvuldig en haalde de trekker over...!
Het schot was raak!!!

Een enorme steekvlam schoot op naar de hemel...
een donderende explosie volgde... het leek of de
wereld verging... en toen een windstoot die als een
orkaan door de canyon joeg.

De Nachthavik lag met zijn handen tegen zijn oren
tegen de grond gedrukt en hij voelde de aarde onder
zich schudden. Een enorme stofwolk waarin alles wat
zich in de canyon had bevonden, was opgenomen,
verduisterde de zon...

Toen regende het van alles om hem heen...!
Struiken en stenen, gruis, zand en stof viel en
dwarrelde naar beneden. Alles scheen in een helse
razernij te zijn betrokken!

Het duurde enkele minuten eer de Nachthavik het
waagde zijn ogen te openen en enigszins overeind te
komen.

In de canyon hing een grauwe nevel die het uitzicht
belemmerde maar die hem toch in staat stelde te
constateren, dat het hele aanzien van de canyon was
veranderd.

De struiken langs de helling waren voor een groot

deel weggerukt. Er lagen een groot aantal brokken graniet die uit de tegenoverliggende rotswand waren geslagen.

Op de plaats waar de wagen gestaan had, gaapte een groot gat en hoe hij ook speurde, van de wagen of de inhoud was geen enkel onderdeel te bekennen...

Hij ademde diep en voelde het stof in zijn keel prikkelen.

Achter zich hoorde hij een geluid en toen dook Buffalo Joe naast hem op. Zijn gezicht zag vaalbruin maar zijn ogen stonden opgelucht.

„You all right?” vroeg hij hijgend.

„Never felt better,” verzekerde de Nachthavik met een grijns. „Hoe ging 't met de horses?”

„Ik kon ze in bedwang houden. Zijn nog wat zenuwachtig. Heb ze aangebonden!”

Buffalo Joe liet zijn blik door de canyon gaan. Het was een chaos van jewelste waar dood en vernietiging doorheen gegaan waren.

„No guns for Anako,” mompelde hij, terwijl hij langzaam overeind kwam.

De Nachthavik volgde zijn voorbeeld en klopte stof en vuil van zich af.

Toen nam hij zijn geweer op en samen liepen ze terug naar de paarden.

„Hoe ver ligt het kamp van de Aspoosas van hier?” informeerde de Nachthavik.

„Zes, zeven mijlen!”

„Dan is de kans groot dat ze iets van de klap gehoord hebben!” veronderstelde de Nachthavik.

„Anako zal misschien op onderzoek uitkomen! We kunnen maar beter zien dat we hier verdwijnen, Joe!”

Hij grinnikte zachtjes toen hij Blackie losmaakte van de boom waaraan hij stond vastgebonden en opsteeg.

Hij vond dat hij een goed stukje werk had afgeleverd en het stemde hem tevreden.

Langzaam reed hij achter Buffalo Joe aan...

HOOFDSTUK VII

Schoten in de Desolation Mountains

Ze reden door tot de zon achter de bergen in het westen verdwenen was, het avondrood verkleurd en de eerste sterren aan de hemel verschenen.

Vanaf de canyon, waar ze Anako's wapenbuit vernietigd hadden, waren ze niet de weg terug gereden door de Wolf Crossing, maar Buffalo Joe had een spoor aangehouden dat noordwestelijk liep door het reservaat. Dit was het gebied waar hij thuis was en hij had, als vanzelfsprekend, weer de leiding genomen. Op een vraag van de Nachthavik, wat zijn doel was, had hij zich half omgewend in het zadel en zonder hem aan te kijken, geantwoord: „Dit is trail, die Chief Conchato reed, op de dag dat hij werd gedood!”

De Nachthavik had de mededeling zwijgend verwerkt. De richting waarin ze gingen kwam overeen

met zijn plannen.

De tocht was door sterk golvend, dicht begroeid en moeilijk terrein gegaan, maar Joe slaagde er telkens weer in op schijnbaar ontoegankelijke plaatsen een doorgang te vinden, nauwelijks zichtbaar, veelal niet meer dan een vaag wildspoor.

Ze hadden het grootste deel stapvoets afgelegd maar ondanks dat, was het voor de paarden toch een vermoeiende rit geweest, na alle inspanning, die de dieren eerder op de dag hadden moeten presteren.

Toen de Nachthavik op een lage heuveltop achter zich keek, zag hij in de verte een kronkelige rookzuil opstijgen.

Hij had er Buffalo Joe opmerkzaam op gemaakt en deze had er enkele ogenblikken naar gekeken en met een vaag glimlachje opgemerkt: „Anako nu weten dat wapens vernietigd zijn... Aspoosas worden gewaarschuwd, dat white men zijn in reservaat! Grijpen en zo nodig doden!”

Dat was geen prettig vooruitzicht en het had hen beiden op hun hoede doen zijn. Maar ze hadden op hun tocht geen enkel menselijk wezen ontmoet, noch enige aanwijzing gekregen dat er Indianen in de

omgeving waren...

Nu, terwijl de duisternis snel viel, volgden ze de kronkels van een smalle stroom, tot Buffalo Joe bij een kleine open plek, beschut door struikgewas, zijn paard inhield.

„Zullen hier kamp opslaan!”

Terwijl de Nachthavik zich belastte met het afzadelen en verzorgen van de paarden, zocht Joe het nodige hout bijeen voor het aanleggen van een vuur.

De Nachthavik had, toen ze buiten het Indianenterritoir waren en er geen gevaar meer te duchten viel, een konijn geschoten, zodat een goeie avondmaaltijd verzekerd was.

De maaltijd, door Buffalo Joe bereid, was voortreffelijk en nadat ze gegeten hadden en het kleine kampvuur de avondkilte tussen de struiken verdreef, strekten ze zich languit neer bij het vuur, hun hoofden op hun zadels, rustig nog een sigaret rokend.

Ze hadden geen van beiden behoefte om te praten.

De Nachthavik staarde naar de donkere avondhemel met de duizenden kleine flonkerende lichtjes, hij hoorde het gezoem van de insecten die door het vuur

werden aangetrokken, de late schreeuw van een nachtvogel en heel in de verte het gejammer van een prairiehond en intussen waren zijn gedachten bezig met de gebeurtenissen van de afgelopen dagen.

Vind de moordenaars van Conchato, dat was de opdracht van marshal Clarke.

Wel, daar was hij in geslaagd, maar hij was er niet veel mee opgeschoten. Hij wist wie het waren, French, Connors en de kleine gunfighter Reeves van de Lazy F, maar hij had geen enkel bewijs en hij zag voorlopig ook niet, hoe hij dat bewijs in handen zou kunnen krijgen.

Hij had er een vrij duidelijk beeld van hoe het allemaal gelopen was.

Pete French, de Indianenhater en Anako, de medicijnman, die een even grote haat koesterde tegen de bleekgezichten, hadden elkaar op een of andere manier gevonden. French in zijn zucht naar goud en de medicijnman naar macht.

De Nachthavik twijfelde er niet aan of Anako was de man die de dood van het opperhoofd had bewerkstelligd. De totem van het opperhoofd was het lokaas geweest om de drie schurken voor zijn plan te

winnen en de belofte dat hij, als hij tot opvolger van Conchato zou zijn gekozen, hen niets in de weg zou leggen om zich van het goud meester te maken.

Of hij die belofte zou houden was een vraag waaromtrent de Nachthavik geen enkele twijfel had. Anako was sluw en verraderlijk en hij zou het drietal geen kans geven om met de goudschat te vertrekken. Vermoedelijk zouden ze het met de dood moeten bekopen!

Maar de medicijnman had nog een eis gesteld. Hij moest wapens hebben, die hij aan zijn getrouwen kon uitdelen en waarmee hij zich zo nodig van de macht zou kunnen meester maken.

Die wapens had French hem bezorgd maar Anako had er niet veel plezier aan beleefd...

De Nachthavik keek opzij naar Buffalo Joe. Deze staarde omhoog, zijn donkere gezicht, dat vaag verlicht werd door het schijnsel van het vuur, stond strak en onbewogen en de Nachthavik was er van overtuigd dat zijn gedachten aan Conchato gewijd waren.

Hij kwam half overeind om nog een sigaret te rollen, stak ze aan met een brandende tak uit het

vuur en overhandigde de tabakszak aan Buffalo Joe.

Terwijl deze zich bezig hield met het fabriceren van zijn sigaret, zei hij plotseling: „Morgen wij bezoeken plaats waar Big Chief stierf! Daar wij vinden totem!”

Het klonk zo positief dat de Nachthavik zich een ogenblik afvroeg of Joe toch op de hoogte was van de plaats waar de totem verborgen was. Maar dat was onmogelijk, hij kon het niet weten!

Hij keek naar het onbewogen, nietszeggende gezicht van de halfbloed, waarop het licht van het kampvuur speelde en hij besepte dat Buffalo Joe nu meer Indiaan dan blanke was. Het kwam zelfs in zijn wijze van spreken tot uiting.

„Hoe weet je dat zo zeker, Joe?” vroeg hij.

„Conchato was my friend,” antwoordde Joe eenvoudig. „Ik ken hem!”

„Maar als ik ’t goed begrepen heb, is de plek waar het opperhoofd gevonden werd, grondig afgezocht. En we weten dat de totem niet gevonden is!”

Joe lachte kort.

„Niet gezocht op de juiste plaats!” verzekerde hij.

En dat, dacht de Nachthavik, was een waarheid die altijd opging.

„Conchato was een oud man, die niet lang meer te leven had,” merkte hij op. „Had het opperhoofd niemand op het oog als zijn opvolger?”

Buffalo Joe blies langzaam een rookwolk uit en staarde enkele ogenblikken in het vuur.

„He had!” antwoordde hij toen met nadruk.

„Wie is het?”

„Me!”

De Nachthavik zweeg verbaasd. Dit antwoord was zowat het laatste dat hij had verwacht.

Toen keek hij Joe scherp aan.

„Kennen de stamleden de wens van het opperhoofd?” „They do!”

„En zijn ze het eens met de keuze?”

„Velen wel... anderen niet! Aanhangers van Anako! Haten bleekgezichten!”

„Waarom ben je niet in het reservaat gebleven, Joe, om voor je kans te vechten?”

„Twee redenen! Om te voorkomen dat rode mannen onderling vechten! En om moordenaars te vinden van Conchato!”

„Die laatste kennen we nu, Joe! Anako is er een van, ook al heeft hij zelf niet aan de moordaanslag

deelgenomen! We zullen voorkomen dat hij de opvolger van Conchato wordt!” Buffalo Joe knikte met een somber gezicht.

„He’ll die!” verklaarde hij kort.

De Nachthavik smee het eindje sigaret in het vuur.

„Het is mijn zaak niet, Joe, maar ik sta in elk geval aan jouw kant! Je kunt op mijn hulp rekenen!”

Een glimlach gleed over het gezicht van Buffalo Joe.

„Dat weet ik,” zei hij...

Toen de ochtendnevels nog boven het land hingen, waren ze al weer op pad.

Ze reden in kalme draf. De paarden hadden weer een vermoeiende tocht voor de boeg en er was geen reden om ze nu al te forceren.

Het was dezelfde route die ook Conchato op die noodlottige dag had gereden en evenals hij, bogen ze, op aanwijzing van Buffalo Joe, af naar het zuidwesten.

De nevels waren opgetrokken, de zon was weer zijn lange weg begonnen en de lucht was helder als glas. De bergen in de verte stonden scherp getekend en leken in dit licht bedrieglijk dichtbij.

Zwijgend reden ze naast elkaar, gemakkelijk het ritme van de paarden volgend.

De begroeiing begon geleidelijk minder te worden en de hoefslagen klonken luider op de harde bodem, die nu rotsachtig geworden was.

Het gebied van de Eenzame Bergen lag voor hen.

Aan de voet van een lange helling hield Buffalo Joe plotseling zijn paard in.

„Riders!” zei hij.

Rechts van hen reed over een lage rotskam een tweetal ruiters, scherp afgetekend tegen de grijsblauwe hemel.

De Nachthavik volgde hen met zijn blik. Na enkele ogenblikken verdwenen ze over de rand uit het gezicht.

De afstand was vrij groot geweest en hij betwijfelde of ze zelf gezien waren. In elk geval was daarvan niets te merken geweest, maar het was duidelijk dat ze niet de enigen waren in dit verlaten gebied en het was daarom toch zaak om op hun hoede te zijn.

De ruiters vertoonden zich niet meer en na enkele minuten zetten ze hun paarden weer in beweging.

De bodem bleef stijgen en werd moeilijker begaanbaar.

Hier en daar stonden nog kleine groepen struiken, bedekt met grijs stof, maar geleidelijk aan werd dat steeds minder en tenslotte reden ze door een woest en eenzaam landschap waar alleen een verzengende hitte hun metgezel was.

De Nachthavik had zijn hoed ver naar voren getrokken en zijn ogen waren niet meer dan nauwe spleetjes. Hij zat diep uitgezakt, zoveel mogelijk ontspannen, in het zadel en voelde het zweet langs zijn rug lopen.

Toen hield Buffalo Joe die voorop reed en die zonder enige aarzeling de weg door de nauwe kloven en over de berghellingen had gevonden, zijn rijdier in, na een lange klim naar een hoge rotskam.

„Daar ligt de Horseshoe Canyon,” zei hij en het klonk bijna plechtig.

Met een lichte hielbeweging wendde hij zijn paard naar een pad dat tussen rotsstenen door naar beneden kronkelde.

De Nachthavik veegde het zweet van zijn gezicht en volgde, zijn zwarte hengst stevig in de hand,

voorzichtig in zijn spoor. Hij vroeg zich af hoe de zwaar gewonde Conchato erin was kunnen slagen om deze barre weg af te leggen.

De hoefslagen klonken hol in de smalle canyon, waarvan de roodbruine wanden steil oprezen.

Aan één zijde was schaduw en de Nachthavik schoof met een vermoeid gebaar zijn stetson naar achter. Het was een verademing na de schroeierende hitte van de laatste uren.

Langzaam reed hij achter Buffalo Joe aan tot deze zijn paard inhield.

Ze stonden bij een kleine inham waar een gedeelte van de rotswand terug weeg.

Joe bleef in het zadel zitten, kaarsrecht en roerloos, zijn handen gevouwen, zijn donkere ogen gericht op het zanderige stukje grond, waar Big Chief Conchato, niet zo lang geleden, zijn leven beëindigd had.

De Nachthavik had zijn hoed aan de zadelknop gehangen en hij voelde de zweetdruppels langs zijn gezicht lopen, terwijl hij keek naar de kleine zon, die met fel rode kleurstof op de bruine rotswand was aangebracht. Op deze plaats was voor het opperhoofd

de zon voorgoed ondergegaan, maar hij zou blijven leven in de gedachten van Buffalo Joe en vele anderen.

Na enkele minuten stegen ze af en de Nachthavik wiste het zweet van zijn gezicht en liet zijn blik in het rond gaan. Boven hem, tegen het blauw van de hemel, zweefden een paar aasgieren op lome wieken in ruime cirkels rond, zonder veel verwachting. Hij had er geen belangstelling voor. Hij speurde alleen maar naar een plek, die met enige mogelijkheid, een schuilplaats zou kunnen opleveren voor dat kleine stukje leer, waarop het opperhoofd zijn geheim had neergeschreven. Hij probeerde zich de situatie voor de geest te halen... Conchato, die zwaar gewond en uitgeput van zijn rijdier moest zijn gevallen en naar deze plek was gekropen om een rustplaats te vinden. En toen nog juist de kracht had weten op te brengen om zich van dat kleine voorwerp te ontdoen, opdat het niet in handen van zijn vijanden zou vallen.

Hij staarde strak naar de plaats waar het opperhoofd had gelegen, zag de kleine pollen gras, zacht bewegend in de flauwe bries, de enige plek waar op deze rots nog iets groeide omdat er zand lag,

dat het weinige vocht wist vast te houden...

Natuurlijk...!

Zijn gezicht ontspande zich en hij keek Buffalo Joe aan.

Deze knikte langzaam, de schaduw van een glimlach op zijn gebronsde gezicht.

„Het ligt daar begraven,” zei hij.

„Yeah! Dat is de enige mogelijkheid!”

Ze hurkten neer op de plek en begonnen voorzichtig het zand om te woelen. Enkele ogenblikken later had Buffalo Joe het kleine rolletje in de hand.

De Nachthavik blies langzaam de adem uit.

„Zo eenvoudig was het, Joe,” zei hij zacht. „En niemand, die hier eerder gezocht heeft, is op het idee gekomen!”

„De Chief wilde dat wij het zouden vinden en niemand anders,” verklaarde Joe ernstig. „Op dit ogenblik zal hij glimlachend op ons neerzien!”

„Dat zou me niet verbazen,” mompelde de Nachthavik. „Laten we daar een ogenblik gaan zitten en zien wat we in handen gekregen hebben. Maar eerst wat drinken en een sigaret!”

Hij haalde zijn veldfles van de zadelknop en spoelde

zijn mond met water, dronk toen enkele flinke teugen en gaf de fles door aan Joe.

Toen gingen ze samen tegen de rotswand zitten in de schaduw en rolden een sigaret.

Ze rookten enkele ogenblikken zwijgend waarna Joe plotseling zijn hand uitstak die de totem vasthield.

„You open it!” zei hij.

Het was een stukje ongelooid herteleer, een paar vierkante decimeter groot en er stonden een aantal tekens op, met rode, groene en zwarte kleurstof aangebracht.

Er was op het eerste oog nauwelijks enig patroon in te ontdekken en de Nachthavik keek er fronsend naar met een licht gevoel van teleurstelling.

Een rode cirkel aan de bovenzijde zou de zon kunnen voorstellen. Schuin daaronder twee zwarte driehoekige symbolen, met gekartelde opstaande zijden... heuvels misschien of bergen. Daaronder een onregelmatige, breed uitgelopen, groene vlek boven een dikke onregelmatige lijn, vlak onder de groene vlek sterk verbreed. Naar die verdikking liep een stralenkrans van zwarte lijnen... als de spaken van een wiel. De groene vlek zou een bos kunnen zijn en

de lijn een rivier, die ergens een verbreding had...

Onder in de hoek stond een groot aantal driehoekjes getekend... heuvels, maar het konden, dacht de Nachthavik, ook de wigwams voorstellen van het Indianendorp.

Alle symbolen waren ruw en primitief op het stuk leer geschilderd en de Nachthavik bekeek ze peinzend. Het was allemaal ver van duidelijk voor hem en het was geen wonder dat het opperhoofd het nodig had geoordeeld om marshal Clarke de nodige uitleg te gaan geven.

Hij zuchtte en wendde zich naar Joe.

„Wat denk jij ervan?”

Joe haalde nauw merkbaar de schouders op.

„Is het in je eigen taal niet te verklaren?” hield de Nachthavik aan.

Joe schudde langzaam het hoofd.

„Big Chief gebruikte eigen taal,” zei hij.

Hij nam het stuk leer van de Nachthavik over en staarde er naar met een onbewogen gezicht.

„Dit zon,” verklaarde hij toen, „en dit hier heuvels... twee heuvels...”

„...en dit zou een bos kunnen zijn met een beek, die

ergens daar een verbreding heeft,” vulde de Nachthavik aan.

„Of rotswand,” opperde Joe.

„Roept het een beeld op dat je kent in het reservaat?” vroeg de Nachthavik.

Joe staarde voor zich uit.

„No,” antwoordde hij na enkele ogenblikken. „Wij gaan daar heen en zoeken!”

„Het zal vermoedelijk de enige manier zijn om er achter te komen,” veronderstelde de Nachthavik. „Misschien hebben we hier iets aan en zet het ons toch nog op het juiste spoor.”

Hij trok een gezicht alsof hij er niet veel vertrouwen in had.

„We find gold!” verzekerde Buffalo Joe. „Totem van Big Chief zal de weg wijzen!”

De Nachthavik glimlachte vaag.

„In elk geval hebben we de totem gevonden, Joe,” zei hij bemoedigend.

„Hij zal ons naar goudschat leiden!” verklaarde deze opnieuw, vol overtuiging.

„Wel, we’ll see!”

De Nachthavik kwam overeind en haalde diep adem.

De lucht in de canyon was heet en stoffig en brandde in zijn keel.

„Laten we gaan, Joe. We hebben hier verder niets meer te zoeken!”

Hij nam nog enkele slokken uit zijn veldfles en goot het overblijvende water in zijn hoed.

Blackie had het in de kortste keren opgeslurpt!

Hij klopte het dier zachtjes op de hals en hees zich in het zadel.

Hij zag dat Buffalo Joe weer bij de plek stond waar Conchato gestorven was. De halfbloed bleef er enkele ogenblikken onbeweeglijk staan. Zijn lippen bewogen geluidloos.

Toen wendde hij zich om, liep met een onbewogen gezicht naar zijn rijdier en slingerde zich in het zadel.

De hitte was nog intenser dan tijdens de heenrit. De genadeloze zon teisterde de rotsbodem die zijn best scheen te doen de laaiende brand zo vlug mogelijk van zich af te stoten. Hittegolven zetten de lucht in trilling, zodat het landschap leek te bewegen.

De Nachthavik likte met zijn tong langs zijn uitgedroogde lippen en veegde het zweet uit zijn pijnlijke ogen. Zijn mond was als leer en hij snakte

naar een dronk water... koel water!

De paarden gingen stapvoets en leken -zich mechanisch voort te bewegen. Er werd geen woord gewisseld...

Met een gevoel van opluchting zag de Nachthavik tenslotte het landschap van karakter veranderen. Hier en daar stonden weer struiken langs het pad en in de rotsbodem vertoonden zich zanderige stukken.

Met een vermoeid gebaar wiste hij het zweet van zijn gezicht. Ze hadden het ergste gehad!

Buffalo Joe die achter hem aan gereden had, dreef zijn rijdier naar hem toe.

Hij maakte een vage beweging voor hem uit.

„Daarginds komen we aan pas... Rabbit Pass... vlakbij water!”

De Nachthavik zag de ogen van Buffalo Joe met een vlugge blik de omgeving opnemen, terwijl hij sprak. Het was duidelijk dat hij op zijn hoede was, waakzaam, nu ze de bewoonde wereld weer naderden.

Ze reden langzaam verder op hun vermoeide paarden tot de Rabbit Pass voor hen lag, een brede, zanderige baan, met verspreid liggende grote rotsstenen en aan weerskanten oplopende

heuvelhellingen, gedeeltelijk rotsachtig, gedeeltelijk begroeid met mesquite en vethoutstruiken met daar tussen oprijzend kleine groepen berken en katoenbomen.

„Vorbij de pas, aan de andere kant van de heuvel, we find water!” verklaarde Joe.

Hij liet opnieuw zijn donkere samengeknepen ogen over de hellingen glijden en de Nachthavik vroeg: „Wat is er aan de hand, Joe? Vertrouw je 't niet?”

Maar zelf zat hij ook met het gevoel alsof ze niet alleen waren in deze omgeving... alsof ogen hen gadesloegen, wachtend op het goede moment...

Plotseling zagen ze links van hen op een afstand van een kleine honderd meter, een zwerm kleine vogels uit de struiken opvliegen... Het was een duidelijke waarschuwing en ze reageerden beiden in een flits!

*. Het was een duidelijke waarschuwing en ze reageerden
beiden in een flits ... (blz. 99)*

Terwijl de knal van het gewerschot nog na-echode tegen de heuvelhellingen, lagen ze op de grond, het geweer in de vuist, terwijl de paarden die het gevaar schenen te bespeuren, snel in de struiken langs de weg verdwenen.

De Nachthavik kroop haastig naar een rotssteen, die hem voldoende beschutting kon bieden. Een kogel schampte de rots, vlak boven zijn hoofd, en een splinter trof zijn gezicht. Toen hij er met zijn hand langs streek, zat er bloed aan.

Opnieuw kwamen er enkele snelle schoten, nu ook van de tegenoverliggende helling. Ze zaten tussen twee vuren en de onzichtbare schutters hadden blijkbaar een uitstekend uitzicht op de weg en op hun positie, want de kogels kwamen akelig dichtbij over fluiten!

De Nachthavik zag hoe Joe, languit liggend achter een lage steen, die maar gedeeltelijk dekking bood, de helling in het oog hield aan de linkerkant, zijn geweer gereed.

Zelf besteedde hij aandacht aan de andere helling.

Ze zaten in een moeilijke positie, besepte hij, en op een of andere manier moesten ze proberen de struiken te bereiken waar ze een veel betere beschutting zouden hebben tegen hun aanvallers.

Weer knalde een schot en de Nachthavik hoorde het gloeiende stukje lood als een nijldige bij over zijn hoofd suizen en tegen de rotssteen te pletter slaan.

Boven enkele struiken tegen de helling zag hij een vaag wolkje opstijgen en hij vuurde snel enkele schoten naar die plaats.

Een man kwam achter de struiken vandaan... alleen zijn bovenlichaam was zichtbaar. Hij wankelde enkele stappen en viel toen voorover.

Toen sproeide een regen van kogels in zijn richting... te hoog, maar onwillekeurig drukte hij zich vaster tegen de grond. Het waren zeker een man of vijf, dacht hij, en de man die zojuist gevuurd had, was kennelijk, evenals hijzelf, in het bezit van een repeteergeweer, waarmee hij heel aardig wist om te gaan!

Hij zag hoe Buffalo Joe plotseling overeind kwam en zijn karabijn afvuurde om zich daarna haastig te laten vallen, precies op tijd om enkele kogels die onmiddellijk volgden, te ontgaan. De halfbloed keerde zijn hoofd naar de Nachthavik, en deze vertrok zijn gezicht tot een grijns.

Weer knalden twee schoten, vlak achter elkaar en de stukjes lood sloegen met korte tikken te pletter tegen het rotsblok waarachter de Nachthavik lag verscholen.

Het werd toch tijd om een beter plekje op te zoeken, dacht hij grimmig. De aanvallers konden zich rustig verplaatsen, zonder gezien te worden en tenslotte een zodanige positie innemen, dat de rotssteen hem geen enkele bescherming meer zou geven.

„Joe!”

Deze wendde zijn besmeurd gezicht naar hem toe.

„We moeten hier weg zien te komen!”

Joe knikte en dook haastig weg toen een kogel vlakbij in de grond sloeg en een stofwolkje deed opstuiven.

„Probeer de struiken aan die kant te bereiken. Rennen als ik begin te schieten!”

Toen klonk plotseling een stem en de Nachthavik herkende ze als die van Buck.

„Smijt je schietijzers weg en steek je handen omhoog, dan gebeurt er niks!”

De stem kwam van de heuvelhelling links van hen.

„En wat gebeurt er anders?” schreeuwde de Nachthavik terug.

Een bulderend gelach steeg op. Buck was iemand die in iedere situatie wel wat grappigs wist te

bespeuren, zolang hij zelf niet aan de verkeerde kant zat.

„Dan roken we je uit!” brulde Buck. „Totdat je omhoog ligt te kijken... zonder iets te zien!”

Weer kwam de bulderende lach, die onmiddellijk verdween toen Buffalo Joe haastig een schot afvuurde in de richting waar het gelach had geklonken.

„Oké Joe!” drong de Nachthavik aan. „Ik zal je dekken... Now!”

Buffalo Joe schoot overeind en begon te rennen, laag bij de grond, terwijl de Nachthavik een stroom kogels uit zijn Winchester langs de heuvelhelling joeg.

Een kogel rukte aan zijn mouw... hij zag de stofwolkjes opstijgen toen Joe onder vuur werd genomen maar met een duik verdween deze ongedeerd in de struiken.

De Nachthavik bleef rustig liggen en er verstreek een minuut zonder dat er iets gebeurde.

Misschien waren de aanvallers bezig hun posities opnieuw te bepalen om hem beter onder schot te kunnen krijgen. Misschien ook keken ze uit naar Buffalo Joe, die zich nu in hun jachtterrein bevond en

waarmee ze nu terdege rekening moesten houden.

Toen klonk er plotseling een schot en de Nachthavik hoorde een schreeuw, die niet van Buffalo Joe afkomstig was.

Dit was het moment!

Als een haas snelde hij op zijn beurt, in gebukte houding, de weg over naar de beschermende struiken.

Van de helling achter hem daverden de knallen van schoten terwijl hij zigzaggend het onbeschutte terrein overstak.

Hijgend wierp hij zich in het struikgewas en bleef een ogenblik liggen. Dat was op het nippertje!

Toen duwde hij een nieuwe patroonhouder in het magazijn en met het geweer in de aanslag begon hij langzaam tegen de helling op te kruipen, dekking zoekend achter de groepjes struiken die daar verspreid stonden.

Na een veertig meter te hebben afgelegd, ontdekte hij de beide paarden, die rustig stonden te grazen op een plek waar tussen een aantal jeneverbesstruiken wat spaarzaam gras groeide.

Hij liet de dieren voor het ogenblik waar ze waren en sloop verder. Toen hoorde hij de stem van Buffalo

Joe: „Steve!”

Even later stond hij bij hem tussen de struiken.

„Ze zijn weg! Ik kreeg Buck te pakken. Hij is gewond... look here... blood!”

„In elk geval niet zo ernstig dat hij er niet vandoor is kunnen gaan,” stelde de Nachthavik vast. „Ze hebben jou ook nog geraakt,” voegde hij eraan toe toen Joe opkeek en de Nachthavik de bloedige schram op zijn gezicht ontdekte.

„’n Steenscherf die door kogel werd geraakt! Niets te betekenen!”

„Ze hadden ons er lelijk tussen zitten,” grijnsde de Nachthavik. „Ze lagen in een hinderlaag op ons te wachten! Wisten dat we naar de Horseshoe Canyon waren en hierlangs weer terug moesten komen!”

„Toen wij gingen... twee ruiters,” herinnerde Joe zich en de Nachthavik knikte peinzend.

„Yeah! Wij zagen hen maar zij hebben ons ook gezien en het zijn vermoedelijk riders geweest van de Lazy F. Ze waren hier met een man of vijf...”

„Twee aan deze kant... drie ginds! Twee gewonden...” Joe richtte zich op.

„Horses are over there!” wees hij.

„Ik heb ze gezien!”

„We rijden verder?”

De Nachthavik overwoog de vraag. Alles was nu stil geworden in de omgeving. Van de aanvallers was niets meer te bespeuren en hij vermoedde dat ze het veld geruimd hadden. Ze waren nu niet meer in zo'n gunstige positie en bovendien hadden ze twee gewonden, die verzorging nodig zouden hebben. Hij geloofde niet dat ze hier in de buurt nog het risico van een hinderlaag liepen.

Hij slikte en zijn tong en keel voelden aan als leer. Zijn natte hemd plakte aan zijn lichaam. Hij snakte naar water.

„We ride on, Joe,” besliste hij, „en we gaan het water opzoeken!”

„Oké!”

Samen liepen ze terug naar de paarden...

HOOFDSTUK VIII

Waar is Sam Roberts gebleven?

Bij een kleine kreek aan de voet van een hoge rotswand hielden ze halt.

Ze stegen af, drenkten hun paarden waarna ze de dieren lieten grazen in het malse gras dat langs de oever groeide.

Terwijl Buffalo Joe de wacht hield, nam de Nachthavik een bad in het heldere frisse water, dat uit een kleine rotsspleet, als een waterval naar beneden kwam.

Toen was het de beurt aan Joe en nadat ze zich hadden opgeknapt en hun hemden te drogen hingen in de zon, aten ze in de schaduw van een wilgenboom een sober maal dat hoofdzakelijk bestond uit gedroogd vlees.

De Nachthavik kauwde langzaam op het vlees, luisterend naar het geklater van de waterval en de

schreeuw van een spotvogel, ergens dichtbij, en intussen hielden zijn gedachten zich bezig met de totem van Conchato.

Voor het vinden van de goudschat was hij hen van geen enkel nut, meende hij, ondanks het optimisme van Buffalo Joe. Het was ongetwijfeld een belangrijk document voor het vinden van het goud, maar het opperhoofd was er van uit gegaan dat hij in staat zou zijn de uitleg te geven die kennelijk nodig was om zijn „brief’ te begrijpen, en daartoe had hij niet meer de gelegenheid gehad.

En wanneer ze op goed geluk naar de schat zouden moeten speuren, was het min of meer als het zoeken naar een naald in een hooiberg, nog afgezien van het feit dat ze zich in het Indianengebied niet gedurende lange tijd zouden kunnen ophouden, zonder opgemerkt te worden en dat zou, nu de Indianen op het oorlogspad waren, tot bijzonder onplezierige situaties kunnen leiden.

Hij herinnerde zich plotseling dat, bij zijn gesprek met marshal Clarke, de mogelijkheid was geopperd dat zonder nadere uitleg de totem niet zonder meer bruikbaar zou zijn als een kaart die naar de goudschat

zou kunnen voeren en daarbij was door de marshal de naam genoemd van een oude prospector, die ergens in de omgeving van Broken Arrow zou wonen en die het grootste deel van zijn leven het Indianengebied had doorkruist. Een groot kenner van het rode volk en misschien dat die van de totem iets zou begrijpen.

Veel vertrouwen had hij er niet in maar je kon nooit weten. Het kon toch wel van belang zijn om hem eens te raadplegen. Schaden kon het in geen geval.

Hij kon zich alleen de naam van de man niet meer herinneren!

„Joe!”

Deze zat tegen de boom geleund, zijn ogen gesloten, bezig met zijn eigen gedachten. Zijn strakke, gebronsde, onbewogen gezicht deed hem meer dan ooit op een Indiaan gelijken, dacht de Nachthavik.

„Joe,” herhaalde hij, „ken jij ’n oude goudzoeker, die ergens in de buurt van Broken Arrow moet wonen? Hij heeft...”

„Know him,” viel Buffalo Joe hem in de rede. „Sam Robbins... great friend of Red People... great friend of Conchato!”

„Robbins!” De Nachthavik herinnerde het zich plotseling weer. „Dat is de naam die de marshal noemde... Robbins! En hij was ’n groot vriend van het opperhoofd...”

Hij wreef peinzend achter zijn oor.

Dat laatste was belangrijk. Dat opende nieuwe vooruitzichten en het was een reden temeer om de oude man ’ns te gaan opzoeken.

„Weet je waar-ie verblijft?”

„Sure! Heeft een hut in de heuvels...” Joe maakte een vaag gebaar om de richting aan te geven.

„Weet je die te vinden?”

Joe knikte zwijgend.

„Ver van hier?”

„Couple of hours... fast riding!”

De Nachthavik knikte en keek naar de lucht. De zon was al aardig op de terugtocht en de paarden konden nog wel wat rust gebruiken, alvorens ze weer voor een rit van enkele uren in te zetten.

Dat was geen bezwaar. Het zou Buffalo Joe geen moeite kosten de hut ook in het donker te vinden.

„You think, old Sam zal misschien totem van Big Chief kunnen lezen?”

Joe slaagde er iedere keer weer in zijn gedachten te raden! „De marshal meende dat en misschien heeft-ie gelijk! Het is in elk geval de moeite waard om het te onderzoeken!” „Chief Conchato zal ons naar goudschat leiden,” verzekerde Joe onverstoorbaar. „But, we ride to old Sam... friend of Conchato and friend of mine!”

„Thanks,” mompelde de Nachthavik.

„We rijden na zonsondergang... minder kans vijanden te ontmoeten!”

„Yeah!” De Nachthavik knikte. Het zou de paarden de nodige rust geven om weer op verhaal te komen.

Toen de zon achter de toppen van de Eenzame Bergen was verdwenen en de duisternis snel over het land kwam aansluipen, gingen ze op weg. Buffalo Joe reed voorop. Zo lang ze in het beboste gebied waren, moesten ze het noodgedwongen kalm aan doen maar na enige tijd bereikten ze een pad, dat duidelijk zichtbaar in het bleke sterrenlicht door het golvende land slingerde. Daar gingen ze in draf over en de Nachthavik kon merken dat zijn zwarte hengst weer volop krachten verzameld had. Het kostte hem moeite

zijn rijdier in bedwang te houden. Toen ze de open vlakke bereikten, ten zuiden van Broken Arrow, gaven ze de dieren de vrije teugel en zij aan zij stormden ze in vliegende galop door het prairieland.

Zo reden ze een uur, nu en dan de galop afwisselend met een snelle draf, om de paarden niet te zeer te vermoeien en toen boog Buffalo Joe naar het zuidoosten af en lag voor hen de donkere lijn van de heuvels.

Toen de bodem geleidelijk begon te stijgen lieten ze hun rijdieren in een lichte draf overgaan.

„Hoe ver nog?” informeerde de Nachthavik.

„Not so far!” was het korte antwoord.

Nadat ze de eerste hellingen achter de rug hadden en de begroeiing dichter werd, wendde Joe zich om in het zadel.

Wat hij wilde zeggen, kwam niet want plotseling hoorden ze, niet ver voor hen uit, de knallen van enkele geweerschoten en daarna, terwijl de echo's nog nadreunden, de doffe roffel van paardenhoeven.

Ze trokken de teugel aan en luisterden enkele ogenblikken naar de wegstervende hoefslagen.

„Indians!” stelde Buffalo Joe vast. Toen drukte hij

zijn hielen in de flanken van zijn rijdier en, met de Nachthavik vlak achter zich, reden ze snel verder. Ze hoefden niet ver te gaan. Vanaf de kam van een lage helling zagen ze, schuin voor zich, tussen de bomen de lichtgloed die snel in omvang toenam naarmate ze dichterbij kwamen.

Sam's cabin stond in brand!

Plotseling klonk weer de knal van een zwaar geweer en de Nachthavik hoorde de kogel inslaan in een boom, vlakbij.

„Take it easy! We're friends!” schreeuwde hij.

Er volgde een stilte waarin ze alleen maar het geknetter hoorden van het brandende hout van de hut.

De Nachthavik zette zijn paard langzaam aan in de richting van de hut, die nu vlak voor hen lag en waar aan alle kanten de vlammen hoog oplaaiden.

Hij hoopte maar dat Sam zijn woorden gehoord had. Dikwijls hadden die oldtimers de neiging om eerst te schieten en daarna pas na te gaan of ze zich niet vergist hadden.

De hut brandde als een fakkel met nu en dan een geknetter alsof er een serie pistoolschoten werden

afgevuurd. Ze voelden de scherpe rook in hun ogen prikken.

„Sam!”

De Nachthavik schreeuwde het boven het geweld van de vlammen uit maar hij kreeg geen antwoord.

De hut was in een ogenblik van tijd één vuurzee waarin de vlammen brullend een weg zochten... vonken stegen op en stonden als kleine sterretjes tegen de donkere avondhemel afgetekend.

De Nachthavik staarde er fronsend naar, zijn ogen samengeknepen tegen de hitte die hen tegemoet kwam en de bijtende rook van het brandende pijnhout.

Hij riep opnieuw, zo hard hij kon: „Sam!!”

Naast hem merkte Buffalo Joe op: „Als good old Sam is inside, wij kunnen niets meer voor hem doen!”

„Hij kan niet binnen zijn!” antwoordde de Nachthavik heftig. „Hij schoot op ons...” Maar zijn woorden namen de onrust die over hem gekomen was, niet weg.

Een stem, schuin achter hen, schor van opgekropte woede zei: „Jij houdt je handen waar ik ze zien kan, mister, en that damned Indian ga ik in elk geval 'n

kogel door z'n..."

„Davey!” Zonder zich om te wenden, had Buffalo Joe de naam uitgesproken.

De stem stakte plotseling en terwijl Joe met een sprong uit het zadel was, rende een jongen naar hem toe en wierp zich in zijn armen.

„Buffalo...!”

Het was een jongen die niet veel ouder kon zijn dan een jaar of vijftien, zestien, groot voor zijn leeftijd maar mager en scharminkelig, met peenkleurig haar. Het zware geweer had hij kennelijk achtergelaten toen hij Joe herkende.

„Where’s Sam?”

De jongen haalde schokkend adem en het leek dat het huilen hem nader stond dan het lachen.

„Don’t know?”

„Niet daar?” vroeg Buffalo Joe met een hoofdbeweging naar de hut.

De jongen schudde heftig het hoofd.

„All right, all right!” Joe klopte de jongen geruststellend op de schouder. „There, meet my friend... Steve Smith!”

De Nachthavik glimlachte tegen het magere

jongensgezicht, verlicht door de vuurgloed, dat naar hem opgeheven werd en waarin de ogen onnatuurlijk groot leken.

„How are you, son,” glimlachte de Nachthavik. Hij voelde zich opgelucht, nu hij wist dat het vuur in elk geval geen slachtoffers had geëist.

De dakspanten van de hut begaven het en met een luid gekraak kwam het dak naar beneden. Loeiende vlammen joegen hoog op en zetten de omgeving in een rode schijn, waarin de bomen en struiken grillige schaduwen wierpen... duizenden vonken stegen omhoog en werden in de lucht als een sterrenregen meegevoerd in de lichte avondbries.

„Easy, easy,” mompelde de Nachthavik, toen Blackie, zenuwachtig en wat schichtig geworden door de vuurgloed en het helse lawaai, plotseling begon te dansen en pogingen deed om zich op de achterbenen te verheffen. Hij haalde zachtjes de teugel aan en klopte het dier geruststellend op de hals. Toen liet hij zich uit het zadel glijden, de teugels stevig in de hand.

„Laten we een rustiger plekje zoeken,” stelde hij voor. „Dan kunnen we eens horen wat Davey te

vertellen heeft!”

Hij wendde zich tot de jongen die met een triest gezicht naar de vuurzee staarde, die de laatste resten van de blokhut aan het verteren was.

„Where’s your horse, Davey?” vroeg hij terloops.

„Daar ginds,” wees de jongen. „Er is daar ’n bron en ’n stukje weiland. Daar loopt Pinky te grazen!”

„Laten we daar naar toe gaan!”

Met de paarden aan de teugel volgden ze Davey. Op een klein stukje grasland liep een kleine pony te grazen die even opkeek toen hij de andere paarden zag, maar verder geen belangstelling had.

Er was een kleine bron waarlangs een breed uitwaaiierende katoenboom stond.

Ze gespten de singels wat losser en lieten hun rijdieren achter in het weiland. Toen zetten ze zich onder de katoenboom en de Nachthavik haalde zijn tabakspullen te voorschijn.

„Wel, wat is er precies gebeurd, son,” informeerde hij. „Sam is your grandpa, I guess! Waar is ie?”

De jongen zat mistroostig voor zich uit te staren.

„I don’t know! Hij is vanmorgen weggegaan...”

„On his horse?”

„Yeah! Zei dat-ie tegen de middag weer terug zou zijn en iets te eten mee zou brengen...!”

„En hij is niet terug gekomen?”

De jongen schudde heftig het hoofd.

„No! En toen het donker werd, ging ik even naar buiten... om te luisteren of ik hem nog niet hoorde komen... en... en toen kwamen die vervloekte Injuns...”

Hij zweeg plotseling en keek met een verontschuldigende blik naar Buffalo Joe die vaag glimlachte.

„Je weet zeker dat 't Indianen waren?”

„Wel, ik zag ze niet zo vlug! Ik was net achter het huis maar ik zag de vlammen die ze naar de hut schoten! En toen zag ik ze zelf! 't Waren Aspoosas... in de oorlogskleuren geschilderd!”

„Ze zagen jou niet?”

„Ik denk 't niet! Ik liep aan de achterkant de hut binnen en daar stond nog een geweer van grandpa! Ik heb 'n paar kogels achter ze aan gestuurd, maar ik geloof niet dat ik er een geraakt heb!”

De Nachthavik knikte zachtjes voor zich heen.

Dit was een streep door de rekening. Eigenlijk had

hij zo'n beetje op old Sam gerekend. De oude prospector die alles van Indianen af wist... die hun gedachtengang zo wat kende en die bovendien nog met het opperhoofd op goede voet had gestaan.

„Wat denk jij ervan, Joe?”

„I think, old Sam in hands of Aspoosas!” antwoordde deze, met nadruk op ieder woord.

„Maar luister nou 'ns, Buffalo,” protesteerde Davey, „grandpa is altijd 'n vriend geweest van de Aspoosas! Dat weet jij ook! Waarom zouden ze dan nu...”

„Wàs een vriend!” verbeterde Joe. „Aspoosas nu in oorlog met bleekgezichten! Zij stellen teken van de tomahawk! Sam bleekgezicht! Bovendien Sam vriend van Great Chief Conchato... daarom hij vijand van Anako! Dit is Anako's oorlog!”

Zijn stem kreeg plotseling een bittere toon en voor een enkel ogenblik wierp hij het masker van onbewogenheid van zich af.

„Krijgers van Aspoosas zijn niet oorlogszuchtig! Zij willen leven in vrede met white people! Dat heeft Chief Conchato hen voorgehouden en hij was wijs opperhoofd. Anako makes war... voor zijn eigen doeleinden! Spant samen met bleekgezichten, die hij

haat, om Chief Conchato uit de weg te ruimen. Zal dezelfde bleekgezichten ombrengen wanneer ogenblik daarvoor is gekomen! Als hij Chief wordt... stam van Aspoosas gaat ten gronde!”

Hij zweeg en staarde met een strak gezicht voor zich uit.

De Nachthavik keek naar de lichtschijs tussen de bomen, van de laatste smeulende resten van wat eens Sam Robbins' onderkomen was geweest.

Buffalo Joe had gelijk, dacht hij. Zoals in de meeste oorlogen, waren het niet de mensen die er iets voor voelden, maar de leiders. In dit geval Anako... de heerszuchtige medicijnman die de bleekgezichten haatte...

„Wat denk je dat ze gaan doen met grandpa?” kwam de bezorgde stem van Davey. „Je gelooft toch niet dat ze hem...” Hij zweeg en de Nachthavik zag hoe hij plotseling haastig omlaag keek, bang om de gedachte verder uit te spreken. Hij legde zijn arm om de schouder van de jongen.

„Maak jezelf niet van streek, son,” zei hij op rustige toon. „Ik geloof niet dat Sam in onmiddellijk gevaar verkeert!” Over het hoofd van de jongen heen

richtte hij zich tot Buffalo Joe.

„You know, Joe, ik heb het idee dat Anako zich van Sam heeft meester gemaakt om dezelfde reden waarom wij contact met hem wilden nemen. De medicijnman wil dat goud hebben, Joe! Met dat goud kan hij zich macht verwerven... wapens kopen... mensen voor zich winnen! Het is voor hem het middel om de leider van de stam te worden! En precies als wij gelooft hij, dat Sam hem misschien kan helpen om de plek te vinden waar de goudschat verborgen ligt! What do you think?”

Buffalo Joe bleef enkele ogenblikken met gesloten ogen zitten.

„You right!” antwoordde hij kort.

„Het betekent, Joe,” ging de Nachthavik verder, „dat old Sam vermoedelijk in handen is van Anako en zijn kleine groep vertrouwelingen en dat de overige leden van de stam er niet van op de hoogte zijn!”

„Right again!” knikte Buffalo Joe. „Old Sam niet naar dorp gebracht maar ergens verborgen!”

„Hoe ver is het Aspoosas-territoir hier vandaan?”
„Zes, zeven mijlen,” schatte Davey.

„We zullen er heen moeten om Sam te vinden, Joe,”

verklaarde de Nachthavik. Hij grinnikte zachtjes voor zich heen. „We moeten er toch heen, hoe dan ook, dus dat maakt niet veel verschil!”

„Kan ik met jullie mee?” vroeg Davey gretig.

„Beter van niet, son!” antwoordde de Nachthavik ernstig. „Het is oorlogsterrein, you know... vijandelijk gebied en voor twee man is het al moeilijk om ongezien te blijven. Woon jij hier bij je grootvader?”

„No,” antwoordde Davey, enigszins teleurgesteld, „ik ben hier maar voor ’n paar weken, om grandpa gezelschap te houden. Ik woon eigenlijk bij m’n tante... in Green River!” „Hou oud ben je, son?”

„...Eh, vijftien... over drie maanden!”

De Nachthavik lachte.

„Je bent al een hele kerel!” zei hij.

„Dat zeg je nu wel...,” mompelde de jongen, nog steeds niet over zijn teleurstelling heen.

„Je kunt ons wel helpen, son,” verzekerde de Nachthavik. „Meer dan wanneer je met ons mee zou trekken! Jij gaat terug naar Green River en brengt marshal Clarke op de hoogte. Vertel hem dat Buffalo Joe en ik ons best zullen doen, maar dat we misschien

een beetje hulp van zijn kant wel zullen kunnen gebruiken. Wil je dat doen?”

„’Tuurlijk!”

„Zeg er maar bij dat-ie zich ’n beetje op de vlakte moet houden!”

„...zich op de vlakte moet houden,” herhaalde Davey. „En als-ie nou vraagt wat je daarmee bedoelt?”

„Dan leg je ’m maar uit dat-ie niet met vliegende vaandels en slaande trommen moet komen aanzetten!”

„Dat zal-ie beter verstaan!” meende Davey.

Toen vroeg hij plotseling: „Waarom zouden ze de hut in brand gestoken hebben?”

Het was een vraag die de Nachthavik zichzelf ook al gesteld had en hij dacht dat hij het antwoord kende.

De bedoeling was, dat Sam niet meer zou terug komen en door de hut in brand te steken wilde Anako bij toevallige bezoekers de indruk wekken dat de oude man naar elders vertrokken was, nadat zijn hut door een of andere oorzaak in brand was geraakt.

Maar dat kon hij de jongen niet vertellen.

„Wel,” antwoordde hij lijsig, „als het oorlog is, gebeuren die dingen. Ze zijn zinloos, maar ze

gebeuren!”

Davey was met het antwoord tevreden...

HOOFDSTUK IX

Op zoek naar old Sam

Toen de lucht in het oosten een zachtroze tint begon te vertonen, waren ze weer op de been.

Nadat ze hun paarden hadden gedrenkt, hun veldflessen gevuld en een stevig maal genuttigd hadden, stegen ze op.

Ze bleven nog even stilstaan bij de resten van Sam's hut. Het was een triest gezicht van zwart geblakerde, verkoolde resten van balken en planken, waartussen nog een aantal gebruiksvoorwerpen, verwrongen en besmeurd, verspreid lagen. Hier en daar stegen nog kleine ijle rookpluimpjes uit de chaos op.

Davey keek er naar en wendde toen snel zijn hoofd af.

„Wel, son,” zei de Nachthavik met een goedmoedig glimlachje, „hier scheiden zich onze wegen...

voorlopig! You go up to Green River en vergeet niet m'n boodschap aan de marshal over te brengen! Er kan veel van afhangen!"

„Dat zal ik zeker doen, mist'r Smith,” verzekerde Davey ernstig.

„Oké! Ride 'em cowboy, en pas goed op jezelf!”

„Zorgen jullie maar dat je niks overkomt!”

Davey haalde zijn pony om en ze keken hem na tot hij tussen de struiken uit het gezicht verdwenen was.

Toen wendden de Nachthavik en Buffalo Joe de teugel en zetten koers naar het zuiden...

Ze reden in matig tempo door de dicht beboste heuvels. Er was geen reden om zich te haasten en de terreingesteldheid liet het ook niet toe. Buffalo Joe reed voorop. Hij kende de omgeving en wist zonder moeite de begaanbare padjes en sporen te vinden die naar het Indianengebied leidden. Aan de wijze waarop hij te werk ging, was te merken, dat hij op zijn hoede was en ook de Nachthavik was waakzaam en op zijn qui vive, gereed om bij mogelijk gevaar onmiddellijk in actie te kunnen komen. Voor ze wegrede had hij zijn pistool gecontroleerd en het magazijn van zijn Winchester repeteergeweer gevuld. Het magazijn kon

twintig patronen bevatten. Hij hoopte alleen maar dat het niet nodig zou zijn om van die wapens gebruik te maken. Hun optreden in het gebied van de Aspoosas moest, als het enigszins kon, zo geruisloos mogelijk verlopen en dat gold ook voor de operatie die als eerste op het programma stond, de bevrijding van Sam Robbins.

Hij vroeg zich af hoe ze die vork aan de steel zouden steken.

Dat Sam in handen was van Anako, de medicijnman, en zijn groep volgelingen, stond voor hem vast en hij twijfelde er niet aan of Sam was op een beschut plekje opgeborgen. Dat te vinden was de kunst! De beste methode was vermoedelijk om de gangen van Anako na te gaan en daarbij het Indianendorp als uitgangspunt te nemen.

Anako zou proberen om Sam de gegevens te ontfutselen, waarover de oude goudzoeker, misschien en misschien ook niet, beschikte, maar dat zou geen gemakkelijke taak zijn! Hij kende die doorgewinterde oldtimers, die het grootste deel van hun leven met de Indianen waren omgegaan en onder hen hadden vertoefd. De Roodhuiden boezemden hen geen angst

in. Daarbij kwam dat ze gewoonlijk zo koppig waren als een muilezel en tegen de draad in! Nee, de medicijnman zou geen gemakkelijke taak hebben om van Sam Robbins, als dat er ook zo eentje van de oude garde was, gegevens los te krijgen...

Hij zag hoe Buffalo Joe zich half omwendde in het zadel en naar een grote eik wees die op korte afstand van het pad stond.

Op enkele meters hoogte zat een tomahawk stevig in de stam vast, als een teken, dat iedere blanke die het daarachter gelegen gebied betrad, als een vijand zou worden beschouwd en behandeld!

De Nachthavik keek er een ogenblik fronsend naar. Toen vroeg hij: „Kans dat er wachtposten zijn uitgezet?”

Joe haalde nauw merkbaar de schouders op.

„May be... may be not! Don't think so! Maar, van hier af, wij zeer waakzaam zijn!”

„Wat zijn jouw plannen, Joe?”

„We go to Indian village... moeten daar onopgemerkt zien te komen... wij spieden en proberen vandaar spoor te vinden naar good old Sam!”

De Nachthavik knikte.

„Mijn idee ook,” zei hij.

Stapvoets reden ze verder en al snel week Buffalo Joe af van het pad, dat ze tot nu toe gevolgd hadden en dat zich door de dalen tussen de heuvels slingerde.

Zij zochten nu hun weg langs de hellingen tussen struiken en bomen door, waar dat mogelijk was de wildsporen volgend. Het ging nóg langzamer nu, maar het had het voordeel, dat de kans op een ongewenste ontmoeting verkleind werd terwijl ze van dit hoger gelegen terrein een beter uitzicht hadden.

Zorgvuldig zochten hun ogen het terrein af, nauwkeurig en voortdurend waakzaam.

Een zacht geritsel in de struiken deed hen onmiddellijk halt houden. Het was niet meer dan een konijn dat zich, opgeschrikt, uit zijn leger losmaakte om snel te verdwijnen.

Aanzwellende hoefslagen deed hen haastig tussen een groep struiken verdwijnen. Even later zagen ze een eindweegs beneden hen, over het pad een groepje van vier Aspoosas komen aanrijden.

Een patrouille die het terrein moest verkennen.

Ze praatten druk met elkaar terwijl ze in lichte draf voorbij kwamen, er geen moment op bedacht dat

indringers hun gebied reeds betreden hadden en vlakbij waren.

Eerst toen het geluid van de hoefslagen was weggestorven, gingen ze voorzichtig verder.

Halverwege een helling moesten ze opnieuw dekking zoeken toen het geloei van enkele koeien tot hen doordrong. Ze wachtten geduldig tot de beesten, opgedreven door een drietal Indianen, langs het pad, onder aan de helling gepasseerd waren.

„Weidegronden liggen ginds,” fluisterde Buffalo Joe met een vage handbeweging. „Dat daar vlees voor village!”

Koeien die voor de slacht bestemd waren, dacht de Nachthavik. Het was voor de rode man nu een heel stuk gemakkelijker dan in de tijd dat hij nog op de buffel moest jagen om voldoende vlees te bemachtigen. Maar hij twijfelde er niet aan of de meeste Indianen zouden aan die moeilijke manier ook nu nog de voorkeur geven!

„Hoe ver is 't nog naar het dorp?”

„Not so far!”

De Nachthavik glimlachte. Het was een van de stereotiepe antwoorden van de halfbloed. Hij keek

naar het donkere, gebronsde gezicht waarin de ogen waakzaam waren... de energieke kin. Buffalo Joe zou een goed opperhoofd voor de Aspoosas zijn, dacht hij. Wijs en verstandig met begrip voor de situatie tussen Indianen en blanken.

Ze reden langzaam verder tot ze na enige tijd een kleine open plek bereikten, te midden van dicht struikgewas.

Hier steeg Joe af en de Nachthavik volgde zijn voorbeeld. „Dorp hier dicht bij,” verklaarde Buffalo Joe. „We laten horses hier! Ik zal naar dorp gaan... spieden en zien wat ik kan ontdekken. Kan veel tijd vergen!”

Hij glimlachte flauwtjes, als verontschuldiging.

„Iemand zal bij horses moeten blijven! Kunnen risico niet lopen ze alleen te laten!”

De Nachthavik knikte.

Die iemand zou hij moeten zijn en hij vond het een voor de hand liggende oplossing. Joe was hier het best bekend. Dit was zijn eigen terrein en hij kende niet alleen Anako maar ook een aantal van diens trawanten. Als er iets te ontdekken viel, zou hij er het gemakkelijkst achter kunnen komen en hij zou uit

hetgeen hij zag, ook de juiste conclusie kunnen trekken. Het zou toch al geen eenvoudige zaak zijn en het kon een hoop tijd kosten, tenzij ze geluk hadden. „Oké! You go, Joe. Ik blijf bij de horses!”

Hij zag Joe tussen de struiken verdwijnen en keek rond om na te gaan hoe hij hier de zaak het best kon regelen. Zo dicht bij het dorp, was er het risico dat iemand hier in de buurt kon verschijnen. Bovendien kon het wel een kwestie van uren zijn eer Joe zou terugkeren.

Hij zette de paarden vast, vlakbij het struikgewas en vond toen zelf een plekje, daar schuin tegenover, tussen de struiken. Daar zou hij gevrijwaard zijn voor een onverhoedse overval en hij kon vanaf die plaats de paarden in het oog houden.

En nu was het wachten op de terugkomst van Buffalo Joe!

Hij vroeg zich af of hij het zou wagen om een sigaret te roken. Beter van niet! Een brandende sigaret was al op grote afstand te ruiken.

De zon stond hoog aan de hemel maar waar hij zat was het koel. Hij luisterde naar de insecten die om hem heen gonsden... het gekwetter van vogels... een

grote hagedis lag op een zonnig plekje te hijgen. Het slanke lichaampje ging op en neer als een blaasbalg!

De paarden stonden onbeweeglijk, hun hoofden omlaag. Alleen hun staarten kwamen nu en dan in actie om de vliegen te verjagen!

De tijd verstreek...

Toen zag de Nachthavik plotseling hoe zijn zwarte hengst het hoofd langzaam ophief terwijl de oren in beweging kwamen, speurend naar onraad...

Hij was onmiddellijk een en al aandacht, al zijn zintuigen gespannen, scherp luisterend met bijna toegeknepen ogen.

Toen weken de struiken tegenover hem uiteen en een Indiaan dook op.

Hij was al een wat oudere krijger, klein en gedrongen. Zijn naakte bovenlichaam glom van het vet. Hij was kaal op een kleine pluk haar na en zijn gezicht, met de rode en witte verfstrepen, was weerzinwekkend.

Vermoedelijk had hij op een of andere wijze lucht gekregen van de paarden.

Hij bleef roerloos staan, zijn hand aan het mes in zijn gordel, het enige wapen dat hij droeg, terwijl zijn

ogen als schichten rondgleden en dan op de paarden bleven rusten.

De Nachthavik hield de adem in. Hij zou in actie moeten komen maar hij moest het goede moment afwachten. De krijger mocht in geen geval kans krijgen om weg te komen en alarm te slaan.

De roodhuid liep langzaam naar de paarden toe, maar het was duidelijk dat hij het niet vertrouwde en vanuit zijn ooghoeken de hele omgeving nog opnam.

De Nachthavik kwam geruisloos overeind, gereed om toe te slaan. Het zou heel snel moeten gebeuren!

Hij bleef onbeweeglijk staan, onzichtbaar achter de struiken, wachtend op het juiste moment.

De roodhuid scheen er nu van overtuigd te zijn dat er niemand bij de paarden was. Na nog een laatste snelle blik om zich heen, trok hij het riempje los van de tas aan het zadel van Blackie...

Met enkele snelle schreden overbrugde de Nachthavik de ruimte van zes, zeven meter die hem van de roodhuid scheidden, zijn pistool in de hand! Een snelle slag...

De Indiaan hoorde hem op het laatste moment en in een flits rolde hij weg van de plaats, voor de

Nachthavik gelegenheid had van zijn pistool gebruik te maken!

Hij stond weer onmiddellijk overeind, het mes in zijn bruine vuist geklemd, zijn ogen, in het afgrijselijke masker, op zijn aanvaller gericht.

De Nachthavik vroeg zich in een ondeelbaar ogenblik af of hij van zijn pistool gebruik zou maken. Maar het zou het hele dorp alarmeren en Buffalo Joe in grote moeilijkheden kunnen brengen.

Hij kreeg geen tijd voor lang beraad want in een oogwenk viel de roodhuid aan!

De Nachthavik liet zijn pistool vallen. Hij had beide handen nodig om de aanval op tevangen.

De hand met het mes dook op hem neer, toen de Indiaan zich op hem wierp. De Nachthavik kreeg nauwelijks tijd om uit te wijken... hij voelde het mes door zijn mouw flitsen toen zijn eigen hand uitschoot en zijn sterke vingers zich als een schroef om de pols klemde.

De kracht van de botsing wierp hen tegen de grond waarbij hij de roodhuid boven op zich kreeg.

Hij zag het smerige, van haat vervulde gezicht, vlak boven zich, de lippen ver over de tanden

teruggetrokken, als bij een wild dier. Hij rook de misselijk makende geur van vet en zweet terwijl hij met op elkaar geklemde lippen de hand met het mes van zich af wist te houden.

De man was sterk en de woede en haat verdubbelden zijn krachten.

Maar de Nachthavik vocht voor zijn leven en ook in zijn gespierde, pezige lichaam waren alle krachten samengebald!

Het zweet liep langs zijn gezicht terwijl hij met een hand om de keel van de roodhuid, de man van zich af probeerde te duwen, en de andere hand, met alle kracht die de stalen spieren in zijn arm konden opbrengen, het dreigende mes van zich afhield.

Hij liet zijn lichaam even ontspannen en voor de roodhuid leek het dat de krachten van zijn vijand het gingen begeven.

Hij zag de glinstering van triomf in de ogen van de man en de grijns om de lippen.

Toen spande zich zijn lichaam plotseling en als een schicht wierp hij zich om. De Indiaan was er niet op verdacht en werd weggeslingerd.

Ze waren beiden tegelijkertijd overeind en de

roodhuid wierp zich met hernieuwde kracht naar voren.

Maar deze keer had de Nachthavik de aanval voorzien...

Zijn voet schoot uit en de zware laars trof de arm van de roodhuid vlak onder de elleboog. Het mes vloog door de lucht en verdween in de struiken... Het gebrul van pijn werd onmiddellijk gesmoord toen een vuist als een moker op het maskerachtige gezicht neerdreunde!

De Indiaan sloeg als een blok achterover...!

De Nachthavik gaf hem niet de kans om zich te herstellen.

Hij griste zijn pistool van de grond en eer de roodhuid kans had gezien overeind te komen, dreunde de zware kolf van het wapen tegen de zijkant van zijn hoofd.

Hijgend, zwetend als een paard, liet de Nachthavik het wapen in de holster terugglijden, en bleef enkele ogenblikken staan zonder iets te zien.

Hij voelde de hand die het mes had moeten afweren, nog natrillen. Hij zou er, dacht hij, op dit moment geen sigaret mee hebben kunnen rollen!

De man was kennelijk alleen geweest en het rumoer van het gevecht had gelukkig geen anderen naar de plek gelokt. Hopelijk kwam ook niemand anders op die gedachte. De tweede keer zou het wellicht niet zo goed voor hem aflopen!

Hij sleepte het lichaam van de roodhuid met zich mee tussen de struiken, waar hij ook zelf ging zitten om verder uit te blazen. Hij had er geen idee van hoeveel tijd er verstreken was, sinds Buffalo Joe op pad was gegaan. Enkele uren op zijn minst. Hij hoopte maar dat zijn makker resultaat zou weten te bereiken...

Joe verscheen plotseling op de open plek, zonder dat de Nachthavik iets van zijn komst had gemerkt. Ook de paarden, die aan hem gewend waren, hadden op geen enkele wijze gereageerd.

„Joe!”

De Nachthavik fluisterde de naam terwijl hij overeind kwam en uit de struiken te voorschijn trad.

Joe bekeek hem een ogenblik, zag de scheur in de mouw van het hemd, en vroeg: „What happened?”

De Nachthavik maakte een hoofdbeweging naar de

struiken. „Ik kreeg gezelschap, terwijl jij weg was,” zei hij.

Buffalo Joe keek naar het slappe lichaam van de Indiaan en fronste tegen de Nachthavik.

„Jij met hem gevochten?”

„Het was de enige manier waarop we met elkaar wisten om te gaan!” grinnikte de Nachthavik. „Hij kwam hier toevallig aanlopen en toen kon ik hem niet meer laten gaan!”

„Jij gebruikte pistool?”

„Nadat we gevochten hadden... hij met een mes! 't Moet daar nog ergens liggen! Ik moest hem verder stil houden en dan is dit altijd nog een probaat slaapmiddel!” Hij klopte zachtjes op de kolf van zijn vuurwapen.

Een zweem van een glimlach trok over het gezicht van Buffalo Joe.

„Jij machtig vechter,” zei hij, „of veel geluk! Hij Atanave, great-fighter-with-knife!”

De Nachthavik knikte.

„Voor mij was-ie inderdaad groot genoeg!” zei hij droog. „Veel groter had-ie niet moeten zijn!”

Hij keek Buffalo Joe onderzoekend aan.

„Hoe ben jij gevaren, Joe? Heb je iets kunnen ontdekken?”

„Weet waar old Sam verborgen zit!” antwoordde deze eenvoudig.

„You do!” riep de Nachthavik uit. „That’s great! Hoe ben je er achter gekomen?”

„Was niet zo moeilijk! Ik heb ’n vriend gesproken!”
„Je bent toch niet in het dorp geweest?”

„No, no, ik village gadeslaan... dan, na lange tijd, vriend komt toevallig in mijn richting! Wij praten... that’s all!” „Wist jouw vriend waar old Sam gevangen gehouden wordt?”

„No, maar in gesprek, hij zei iets dat mij aanwijzing gaf!” „Dus je bent er niet zeker van?” hield de Nachthavik aan. „Yes... me quite sure!”

„Wanneer gaan we er op af?”

„Wachten tot donker. Dan gemakkelijker... minder risico!”

„Zijn er bewakers?”

„I guess so!”

De Nachthavik keek naar het slappe lichaam van de Indiaan die groot-vechter-met-mes werd genoemd. Hij was nog steeds bewusteloos en de Nachthavik knielde

bij hem neer. De klap met de pistoolkolf was nog al hard aangekomen, harder misschien dan nodig was geweest om hem volledig buiten gevecht te stellen. Maar voor zover hij kon nagaan, was er geen groot onheil geschied, al zou Atanave zich de eerstkomende dagen niet al te best voelen.

„Wat doen we met hem?”

„Binden en knevelen!”

„Hij is geen vriend van je?” Het was een overbodige vraag. Buffalo Joe spuwde vol verachting op de grond.

„He... no good! Doet smerig werk voor Anako!”

„Dan zal hij hem missen!”

„Doet er niet toe!”

Met touw dat ze altijd bij zich hadden, werd Anatave stevig gevonden en hij kreeg een prop in zijn mond, zodat hij geen alarm zou kunnen slaan, als hij bij kwam. De Nachthavik ging op zoek naar het mes en vond het tussen de struiken, half in het zand begraven.

„You keep it...,” stelde Buffalo Joe voor. „Als een aandenken!” Hij grinnikte zachtjes en het was de eerste keer, dacht de Nachthavik, dat hij zo zijn gevoelens toonde. „You, Akanave... great-fighter-

against-knife!”

Een mooie onderscheiding, dacht de Nachthavik. Groot-vechter-tegen-mes! Hij grinnikte zachtjes. Hij zou er wel voor waken om er ooit iets van te vertellen aan Rusty Bowers, als hij terug zou zijn op zijn ranch. Hij zou geen leven meer hebben...

HOOFDSTUK X

De bevrijding van old Sam

Toen de duisternis gevallen was en de sterren weer aan de hemel flonkerden, stegen ze op. De Nachthavik had niet gevraagd waar old Sam gevangen werd gehouden. Het zou hem ook weinig hebben gezegd, want dit was volkomen onbekend gebied voor hem. Opnieuw prees hij zich gelukkig dat hij Buffalo Joe ontmoet had. Zonder zijn hulp en terreinkennis zou het een onmogelijk karwei geweest zijn.

Aan de stand van de sterren bemerkte hij dat ze in zuidelijke richting gingen.

Ze reden stapvoets en volgden nu de goed begaanbare paden die in het bleke licht duidelijk zichtbaar waren. Volgens Buffalo Joe was de kans gering dat ze nog op Indiaanse patrouilles zouden stuiten maar ze vonden het toch raadzaam om zo weinig mogelijk gerucht te maken, omdat in de

nachtelijke stilte de geluiden ver door zouden dringen.

Ze kwamen aan een smalle beek, waar ze de gelegenheid aangrepen om hun rijdieren te drenken en ook hun eigen veldflessen te vullen met fris water.

Toen reden ze weer langzaam verder met Joe als de leider.

Hoewel er in het landschap weinig verandering kwam, kon de Nachthavik aan het geluid van de hoefslagen merken, dat ze langzamerhand op rotsachtig terrein kwamen.

Vanaf de kam van een lage heuvel kregen ze plotseling uitzicht op een dicht bos van hoog struikgewas, schijnbaar een wilde begroeiing, een uitgestrekte donkere massa in het vage sterrenlicht, waartussen hier en daar de silhouetten van bomen oprezen. Daar achter lag een donkere rotswand, waarvan de bovenlijn zwak tegen de hemel stond afgetekend.

Buffalo Joe hield zijn paard in en de Nachthavik stelde zich naast hem op.

„Zijn we op de plaats van bestemming?” vroeg hij zacht.

„Yeah! Daar moeten we old Sam vinden!”

De Nachthavik keek naar beneden, naar de donkere wirwar van struiken die in de duisternis een ondoordringbare massa leek en hij trok een bedenkelijk gezicht.

„Zal geen gemakkelijke opgave zijn!” mompelde hij.

Buffalo Joe schudde het hoofd.

„Is niet zo moeilijk,” verzekerde hij. „Ik ken deze plaats. Door de struiken loopt een pad... mondt uit in grot in rotswand! Old Sam moet daar zijn!”

„Hoe weet je dat zo zeker?”

Een zweem van een glimlach trok over Joe's gezicht.

„Medicijnman heeft krijgers gewaarschuwd niet bij deze plek te komen,” antwoordde hij spottend. „Hier kwade geesten...”

„Dan zal hier ook geen bewaking zijn?” veronderstelde de Nachthavik.

Buffalo Joe staarde met bijna toegeknepen ogen naar beneden.

„Handlangers van Anako weten beter,” antwoordde hij, na een ogenblik, „zij zijn daar... Er brandt klein

vuur!”

Nu zag de Nachthavik het ook! Een lichte gloed... heel vaag en vermoedelijk alleen vanaf deze hoogte zichtbaar, mits men de ogen had van een valk!

Hij hield er enkele seconden zijn blik op gericht.

„Enig idee hoeveel er kunnen zijn?”

Buffalo Joe maakte een achteloos gebaar.

„Doet er niet toe,” antwoordde hij. „Niet genoeg om ons tegen te houden!”

Zonder verder een woord te zeggen, drukte hij zijn hielen in de flanken van zijn rijdier en voorzichtig daalden ze de helling af.

Naarmate ze dichterbij kwamen, verdubbelden ze hun waakzaamheid, hoewel het niet waarschijnlijk was dat aan deze zijde wachten zouden zijn uitgezet.

Ze bereikten de rand van de begroeiing zonder dat er iets van enig onraad te bespeuren was.

Joe volgde de bosrand enkele tientallen meters en dreef toen zijn paard het hoge struikgewas in.

Hij was meteen verdwenen en de Nachthavik die enkele meters achter hem reed, had enige moeite om in het duister de plek te vinden waar hij was afgebogen.

Na enkele ogenblikken waarin hij zijn paard door de struiken voerde, bereikte hij een kleine open plek. Voor zich zag hij de donkere vorm van Joe die nu een onduidelijk pad volgde dat tussen het struikgewas liep, en dat hij blijkbaar zonder enige moeite wist te vinden.

Hij reed er voorzichtig achter aan, zoveel mogelijk ieder gerucht vermijdend. Hij wist dat ze in de richting van de rotswand gingen, maar hij had geen enkel punt om zich te oriënteren of om de afstand te bepalen die ze aflegden. Er was alleen maar de donkere bebossing om hem heen waarin paard en ruiter zich vrijwel verloren en boven hem de sterrenhemel.

Hij verliet zich geheel op Buffalo Joe, die met niet de minste aarzeling zijn weg vervolgde zonder om te zien, er blijkbaar op vertrouwend dat zijn makker wel achter hem aan zou komen.

Na een klein kwartier stuurde Joe zijn paard naar rechts en na enkele meters steeg hij af.

Hij bracht zijn hoofd dicht bij dat van de Nachthavik, die zijn voorbeeld had gevolgd, en fluisterde: „Wij laten paarden hier...”

De Nachthavik zag hem plotseling verstarren en hij had het zelf ook gehoord... Een uitroep, onduidelijk en vrij ver weg, gevolgd door zachte geluiden, alsof er een gesprek werd gevoerd.

Hij kon er verder weinig uit opmaken maar Joe luisterde gespannen...

Nadat er enkele minuten verstreken waren, haalde hij diep adem en keek de Nachthavik aan.

„Minstens vier!” fluisterde hij. „Vermoedelijk meer!”

Dat wees er op, dacht de Nachthavik, dat de medicijnman met old Sam blijkbaar geen enkel risico wilde lopen.

Joe maakte een lichte hoofdbeweging en geruisloos gingen ze verder.

De geluiden die bij het kleine kampvuur, ergens voor hen uit, werden gemaakt, waren nu duidelijk te horen hoewel het dichte struikgewas dat hen omsloot, hun belette iets te zien.

Ze bereikten een kleine open plek tussen de struiken en de Nachthavik zag plotseling voor zich uit de flauwe lichtgloed van een klein vuur.

Zwijgend bleven ze staan, luisterend.

Toen fluisterde Buffalo Joe: „I go there... you wait.”

Dat was niet wat de Nachthavik wilde. Het was beter, dacht hij, om bij elkaar te blijven en de krachten niet te versnipperen. Het was verstandiger om samen te gaan zien wat er zich om het kampvuur afspeelde, de situatie te verkennen en dan een plan van actie op te maken.

Hij kon zich wel indenken dat Joe graag de conversatie die bij het vuur gevoerd werd, wilde beluisteren. Zijn belangen gingen tenslotte een heel andere richting uit. Maar de bevrijding van old Sam was nu hun enige taak en hoe eerder die was volbracht, des te beter. Iedere minuut langer dan nodig was, hield het gevaar in dat er iets tussen kwam dat hun taak alleen maar kon bemoeilijken of misschien zelfs onmogelijk maken.

„Ik geef je tien minuten, Joe,” zei hij, enigszins kortaf.

Buffalo Joe knikte.

Als hij al merkte dat zijn makker het niet met hem eens was, dan liet hij daar niets van blijken.

„Da's genoeg!”

De Nachthavik zag hem als een donkere schaduw wegschuipen en zocht beschutting tussen de struiken.

Toen hoorde hij een zacht geritsel, ergens achter zich en toen hij, plotseling gealarmeerd, met een ruk zijn hoofd omwendde, zag hij een schimmige figuur de open ruimte oversteken en geruisloos in de richting gaan, waarin Joe verdwenen was.

Kennelijk was de man zich de aanwezigheid van de Nachthavik niet bewust maar had hij wel, op een of andere wijze, Buffalo Joe opgemerkt.

De Nachthavik bedacht zich geen ogenblik. Nauwelijks was de Indiaan verdwenen, of hij zat op zijn spoor. Ook hij had als kind reeds geleerd om zich, zonder enig gerucht te maken, voort te bewegen en hij had daarna die kunst jaren lang in praktijk gebracht. Het kon het verschil uitmaken tussen leven en dood!

Hij had de roodhuid uit het oog verloren maar hij vermoedde wel de richting die Buffalo Joe zich gedacht had.

Een hevig geritsel in de struiken, niet meer dan dat, wees hem plotseling de weg.

Toen zag hij hen voor zich op de grond... Buffalo Joe

die op zijn tegenstander lag terwijl zijn ene hand krampachtig de arm van de roodhuid omlaag gedrukt hield... de Nachthavik zag de doffe glans van het lange mes dat de Indiaan in de hand had... terwijl zijn andere hand zich om de keel van de man klemde om te voorkomen dat hij alarm zou slaan. Hij hoorde de hijgende ademhaling van Buffalo Joe terwijl de man onder hem krachtige pogingen deed zich van de wurgende greep te ontdoen en zijn lichaam in allerlei bochten wrong.

De Nachthavik nam het allemaal in enkele flitsende momenten in zich op. Toen kwam met een korte slag de kolf van zijn pistool op het hoofd van de roodhuid neer en het lichaam verslapte terwijl het mes aan de krachteloze hand ontglipte.

Buffalo Joe kwam overeind.

„Hoorde hem komen...,” hijgde hij zacht. „Precies op tijd.”

Toen klonk plotseling op enige afstand het korte geblaf van een prairiehond. Het werd een ogenblik later beantwoord... door Buffalo Joe!

De Nachthavik knikte waardierend. Er was er nog een en dit was kennelijk het afgesproken teken, dat

alles nog in orde was. Blijkbaar had het groepje niet het risico durven nemen om bij het kampvuur te worden verrast en had men wachtposten in een vooruitgeschoven positie uitgezet.

„Ik zal die ander ook voor mijn rekening nemen,” fluisterde hij. „Jij zorgt voor hem daar!”

Buffalo Joe knikte en begon een touw dat om zijn middel zat, los te wikkelen, om de gevelde Indiaan stevig in te snoeren.

Ze hadden er allebei op gerekend dat ze dat „bindmiddel” wel eens hard nodig zouden kunnen hebben!

De Nachthavik glipte geruisloos weg tussen de struiken, in de richting waaruit het geblaf was gekomen. Hij vermoedde dat de Indiaan die hij zocht, zich niet ver van de plek waar hij was, zou verwijderen. Zo lang hij zichzelf stil hield, zou hij eventueel onraad het gemakkelijkst kunnen bespeuren.

Toen hoorde hij weer het korte geblaf en hij glimlachte. Dat was Buffalo Joe! Een sluwe zet! Hij bleef een ogenblik onbeweeglijk staan, wachtend op het antwoord. Het kwam even later, zo vlakbij, dat hij

onwillekeurig de adem inhield.

Hij bewoog zich geluidloos verder, voorzichtig zijn voeten plaatsend zodat geen geritsel of het kraken van een tak hem zou kunnen verraden.

Toen zag hij plotseling de roodhuid voor zich. Hij stond met zijn gezicht afgewend, starend in de richting van het vuur, waar zijn kameraden zich bevonden, vermoedelijk met ongeduld het moment afwachgend, waarop hij zou worden afgelost.

Hij was zich van geen gevaar bewust toen de donkere figuur van de Nachthavik achter hem opdook! Hij bemerkte het pas toen het te laat was! Terwijl hij zich omkeerde en zijn mond opende voor een waarschuwend schreeuw, was „Mister Colt” al op weg om hem een tijd lang alles te doen vergeten...

Snel en handig bond de Nachthavik de bewusteloze krijger aan handen en voeten en stopte hem een prop in de mond. Ook dat was iets wat hij niet voor de eerste keer in zijn leven deed!

Toen haastte hij zich terug naar de plek waar hij Joe had achtergelaten, nadat hij eerst nog het lichaam van de roodhuid tussen de struiken had gesleept.

Buffalo Joe had dezelfde gedachte gehad. Ook van het eerste slachtoffer was niets meer te bespeuren!

„All right, Joe, nu gaan we samen verder!” besliste de Nachthavik. „Ik geloof niet dat we hier nog op andere tegenstanders zullen stuiten!”

Even later lagen ze tussen de struiken aan de rand van de begroeiing. Voor hen lag een open strook waarachter de rotswand steil oprees.

Het kleine vuur brandde bij de ingang van een grote, halfronde opening in de wand, die op het eerste oog eruit zag, alsof ze door mensenhanden was gemaakt.

Bij het vuur zat een drietal Indianen. Twee rookten een pijp. In de lichtschijn leken hun geverfde gezichten op afschuwelijke maskers. Hun ingevette, naakte bovenlichamen glommen roodbruin in de lichtgloed. Een roodhuid kwam uit de grot te voorschijn, en bleef in de ingang staan. Een grote, stevige figuur met een wreed gezicht.

De Nachthavik wendde zijn blik naar Buffalo Joe, die strak naar het vuur staarde, zijn lippen op elkaar geperst, zijn gezicht koud en onbewogen.

„Hoe leggen we 't aan, Joe?” fluisterde hij zacht.

Deze haalde zijn pistool langzaam uit de holster.

„We zullen hen verrassen... met dit!”

„Oké!” De Nachthavik had ook zijn Colt in de hand. Hij keek naar de grote krijger die in de grotopening stond. Er was alle kans dat hij in het duister van de grot zou wegslippen als zij op het toneel zouden verschijnen en als old Sam zich daar binnen bevond, was de situatie niet zo mooi!

Met Sam als gijzelaar, zou de roodhuid hun de wet kunnen voorschrijven en als ze er niet op zouden ingaan, zou Sam er niet te best voorstaan!

„Moeten voorkomen dat Hij-die-doodt in cave verdwijnt,” fluisterde Joe. „Niet zo goed voor old Sam.”

De Nachthavik knikte. Buffalo Joe had zijn gedachten weer precies geraden, stelde hij met enige verbazing vast.

Hij keek naar het brute gezicht van de Indiaan, die Hij-die-doodt heette.

„Ik zal hem nemen,” zei hij zachtjes. Hij had er een hekel aan welke vijand dan ook, anders dan in een open gevecht, onschadelijk te maken, maar er waren omstandigheden, waarin het de enige mogelijkheid

was en dit was er zo een!

Voorzichtig kwam hij half overeind...

De knallen van de schoten dreunden door de nachtelijke stilte en echoden terug van de rotswand...!

Hij-die-doodt zakte plotseling op de grond toen zijn benen, getroffen door de kogels uit de zware Colt, hem niet langer konden dragen.

De Indianen bij het vuur sprongen overeind en één van hen zette het op een lopen naar het beschermende struikgewas.

Een kogel uit het pistool van Buffalo Joe haalde hem neer en trekkebenend bleef hij liggen.

De beide anderen bleven stokstijf staan, hun ogen vol haat gericht op de beide aanvallers.

Eén van de twee, een al wat oudere man, richtte zijn diepliggende ogen op Buffalo Joe en spuwde op de grond.

„Halfbloed Joe... dirty dog!” zei hij vol verachting met een diepe keelstem.

De Nachthavik zag hoe Buffalo Joe zich in zijn volle lengte oprichtte en het pistool plotseling naar voren bracht.

Hij stond op het punt om tussenbeide te komen, toen Joe, met een kort lachje, het wapen liet zakken, en het toen met een vlugge beweging in de holster liet glijden.

„Jij houdt hen onder schot!” zei hij. „Ik vinden old Sam.”

Hij stapte over het bewusteloze lichaam van Hij-die-doodt de grot in terwijl de Nachthavik ontspannen en met een onbewogen gezicht wachtte. De hand met het pistool hing omlaag. De beide Indianen stonden onbeweeglijk. Ze wisten dat ze geen schijn van kans zouden maken.

Even later zag de Nachthavik Buffalo Joe te voorschijn komen, het lichaam van Sam Robbins in zijn stevige armen.

De oude goudzoeker was aan handen en voeten gebonden maar overigens nog volop in leven.

„Put me down, Joe, en maak die vervloekte touwen los,” commandeerde hij met hoge stem en toen hij het lichaam van Hij-die-doodt op de grond zag liggen, vroeg hij: „Heb je 'm te grazen gekregen? Mooie opruiming! Een van de grootste rooie schurken die ik ooit ben tegen gekomen!”

Buffalo Joe legde Sam zachtjes op de grond en met enkele halen van zijn mes had hij de oude prospector van zijn boeien bevrijd.

Sam probeerde te gaan staan, maar dat lukte niet te best en kreunend ging hij zitten.

„Dat heb je d'r van als je 'n dagje ouwer wordt!” mopperde hij. „Maar het komt wel weer goed als we maar geduld hebben!”

Hij keek met zijn kleine oogjes, die bijna geheel onder zijn grijze, borstelige wenkbrauwen schuil gingen, naar de Nachthavik en zei: „'k Geloof niet dat ik jou al 'ns eerder heb gezien! Jij bent met Buffalo meegekomen? Well, I'm Sam Robbins!”

De Nachthavik glimlachte breed.

„I'm Steve Smith, Sam, and I'm sure glad to meet you!”

„'t Zelfde hier! Thanks for coming!”

De Nachthavik wendde zich tot Buffalo Joe, en wees naar de beide Indianen.

„We zullen hun maar van dezelfde medicijn geven als die daar ginds,” stelde hij voor, en toen Joe instemmend knikte, gaf hij zijn wapen aan de oude goudgraver.

„Hou jij het schietijzer 'n ogenblikje vast, Sam, en als ze iets in de zin mochten hebben, dan ken je 't recept!”

„Laat 't maar aan mij over, Steve! Ik weet precies wat de dokter in zo'n geval voorschrijft!” verzekerde Sam.

De Nachthavik liep, een eind touw in de hand, naar de oudere Indiaan, die hem met ogen vol haar aankeek.

„Je armen op je rug!” beval hij kort.

De roodhuid keek hem aan met een uitdagende blik en plotseling spuwde hij.

De Nachthavik week haastig uit. Toen dreunde zijn vuist met de kracht van een stoomhamer neer op het afschuwelijke masker.

De krijger sloeg achterover en kwam in het smeulende vuur terecht.

Met luid gekrijs vloog hij overeind, wierp zich op de grond en begon, brullend, heen en weer te rollen.

„You do that again, my friend!” snauwde de Nachthavik woest, „en je krijgt een pak slaag waar je je hele leven aan terug zult denken!”

Zijn woede zakte even snel als ze was opgekomen

en, geholpen door Buffalo Joe, had hij het karwei vlug voor elkaar en lagen de beide krijgers even later, stevig aan handen en voeten gebonden, bij het vuur.

De Nachthavik keek uit naar de derde roodhuid, die door Buffalo Joe was neergehaald, maar die was in de consternatie verdwenen. Blijkbaar was zijn verwonding niet van ernstige aard geweest en hij was er in geslaagd het struikgewas te bereiken.

Joe liep er haastig heen maar hij kwam enkele minuten later langzaam terug gelopen.

„He's gone,” stelde hij vast. „Geen zin om in duister te proberen spoor te vinden.”

„Waar staan the horses, Sam?”

Sam Robbins die ijverig zijn oude benen aan het masseren was, om de bloedsomloop weer op gang te krijgen, schudde zijn hoofd.

„Weet 't niet!” antwoordde hij. „Ergens daarginds! Jee, ik geloof dat m'n benen het al weer doen!”

Terwijl Joe op zoek ging naar de paarden, liep de Nachthavik naar Hij-die-doodt.

De roodhuid was nog steeds bewusteloos.

Een van de kogels was door zijn linker bovenbeen gegaan en had een flinke vleeswond veroorzaakt. De

andere kogel was door het rechter onderbeen gegaan, vlak langs het scheenbeen af. De wonden bloedden nog steeds en de Nachthavik keek rond naar iets dat als verband zou kunnen worden gebruikt.

Hij zag Buffalo Joe aankomen met een gezadeld paard aan de teugel.

„This yours, Sam!”

De oude goudzoeker was overeind gekrabbeld en strompelde op stramme benen rond.

„Yeah, da's mijn Emma!”

„Er ontbreekt een cayuse!”

„Doet er niet toe,” antwoordde de Nachthavik. „We kunnen hier toch niet blijven en het zal nog wel even duren eer Anako gewaarschuwd is en op weg gaat naar hier!”

De Nachthavik stelde een onderzoek in in de zadeltas van Sam en vond er 'n paar oude lappen, die wel voor het doel geschikt waren.

Hij liep naar Hij-die-doodt terug en verbond de wonden zo goed mogelijk. Buffalo Joe keek onbewogen toe.

„Hij zal wel koorts krijgen,” veronderstelde de Nachthavik.

„Medicijnman kan voor hem zorgen!” antwoordde Joe koel.

„Denk je dat je weer kunt rijden, Sam?”

„Wat dacht je, cowboy,” antwoordde Sam op half verontwaardigde toon. „Heb ’t altijd gekund! Since I was a kid! Waar zijn jullie cayuses?”

„We hebben ze achter gelaten...”

„Ik zal ze ophalen,” bood Joe aan en verdween tussen de struiken.

„Hoe kwam je er achter dat ik hier zat?” informeerde Sam. „We gingen je opzoeken, Sam, en troffen je niet thuis! We vonden alleen je grandson...”

„Davey,” viel Sam in de rede, „how is the boy?”

„Fine... just fine,” verzekerde de Nachthavik. „Wel, hij vertelde ons dat je op stap was gegaan en niet meer was komen opdagen! Hij vertrouwde het niet... en wij evenmin! Vermoedden dat je in handen van de Aspoosas was geraakt!”

„Niks Aspoosas!” viel Sam uit. „Daar heb ik altijd goed mee op kunnen schieten! Was zelfs heel goed bevriend met het opperhoofd! Nee, die vervloekte medicijnman en zijn bende namen me te grazen!”

„We kwamen daar achter,” vervolgde de

Nachthavik, „en Buffalo ontdekte waar ze je opgeborgen hadden! En toen zijn we je maar komen halen!”

„Good thing you did, cowboy!” knikte Sam. „Ik wil je d'r nog voor bedanken! Niet dat er aan 'n ouwe kerel als ik zoveel verloren zou gaan maar... wel, ik voel er toch niet zoveel voor om nu al op te stappen!”

„Ik heb ook wat slecht nieuws, Sam! Ze hebben je hut in brand gestoken!”

„Dan bouw ik wel weer 'n andere,” verzekerde Sam onverstoorbaar. „Ik heb wel gekkere dingen gedaan in m'n leven!”

Buffalo Joe kwam te paard uit de struiken te voorschijn, Blackie aan de teugel meevoerend.

„Wel, that's that!” De Nachthavik liet zijn blik nog eens rondgaan. Het vuur lag op uitsterven met de twee roodhuiden stevig gebonden er naast. Hij-die-doodt lag nog steeds bewusteloos bij de ingang van de grot. Ze zouden geduld moeten hebben tot er hulp kwam opdagen!

„Wij hebben hier niet veel meer te zoeken! Weet jij 'n goeie schuilplaats voor de nacht, Joe?”

„You come with me.”

Ze stegen op en achter Buffalo Joe aan, reden ze weg.

De tocht duurde enkele uren en het laatste gedeelte ging over rotsterrein, dat Buffalo Joe had uitgezocht, omdat de paarden vrijwel geen sporen zouden achterlaten.

Ze maakten halt op een kleine, hoog gelegen plek, die voor zover de Nachthavik in het duister kon zien, gunstig gelegen was. Er lagen een aantal rotsstenen verspreid die bij een overval een goede dekking zouden bieden, er groeide wat gras voor de paarden en er was water. Bovendien konden ze in drie richtingen uitwijken, als dat nodig zou zijn.

De Nachthavik twijfelde er niet aan of Anako zou, nadat hij door de gewonde krijger op de hoogte was gebracht, spoorlags naar de plek rijden waar zijn krijgers waren overvallen en vandaar zou hij hun spoor volgen. Maar dan zou het voldoende licht moeten zijn. Voorlopig was er nog geen reden om zich zorgen te maken.

„Hoe gaat 't, Sam?” vroeg hij. „Is de rit meegevalen?” „Heb me nooit beter gevoeld, cowboy!” antwoordde Sam opgewekt. „Gaan jullie

maar 'n tukkie doen! Old Sam zal wel over jullie waken!”

„We zijn hier veilig! Er zal hier niets gebeuren!” verklaarde Buffalo Joe. „We kunnen allemaal rustig gaan slapen!” Even later lagen ze in hun dekens gerold, vast in slaap...

HOOFDSTUK XI

De Dodenvallei

Toen de eerste morgenschemering aanbrak, werd de Nachthavik wakker. Sam lag vlakbij, aan de voet van een rotsblok, nog in zijn deken gerold, te slapen en snurkte van jewelste! Buffalo Joe was nergens te bespeuren maar toen de Nachthavik zich had gewassen bij de bron, zag hij hem aankomen met een bundel hout in zijn armen.

„I'll make a fire and somethin' to eat!” verkondigde Joe. „We hebben niet veel tijd!”

Daar was de Nachthavik het volkomen mee eens!

Anako, de medicijnman, zou met zijn troep vermoedelijk al achter hen aan zitten, maar het vinden van hun sporen zou tijd vergen en het zou enkele uren duren eer ze deze plek zouden bereiken.

Die paar uren zouden ze hard nodig hebben om een onderzoek in te stellen naar de goudschat, gesteld ten

minste dat old Sam hen iets meer zou kunnen vertellen over de totem van het opperhoofd...

De Nachthavik liep naar de plaats waar Sam lag en stootte hem met zijn voet aan. De oude goudgraver schrok met een ruk wakker en keek wild om zich heen terwijl zijn hand naar de plaats schoot, waar zijn pistool zou moeten zitten.

De Nachthavik keek hem grijnzend aan.

„Sorry, oldtimer,” zei hij opgewekt, „maar ’t is de hoogste tijd!”

„Je hoeft er geen spijt van te hebben, son,” bromde Sam.

„Ik lag net te dromen dat ’n Injun met ’n tomahawk op me af kwam! Maar goed dat je me wakker maakte! ’t Had geen minuut meer hoeven te duren of ik was er geweest!”

Hij krabbelde overeind en huiverde.

„Pretty cold!” mompelde hij, snuivend. „Ruik ik koffie?” Hij strompelde naar het vuur om zich wat te warmen, terwijl hij zich uitvoerig op alle mogelijke plaatsen begon te krabben.

„Jee, honger heb ik ook. Ze hebben me de laatste dagen niet veel te eten gegeven!”

Terwijl ze zaten te eten, waarbij Sam zijn uiterste best deed om de schade in te halen, vroeg hij plotseling met volle mond: „Wat gaan we nou verder uitspoken?”

„Dat hangt van jou af, Sam!” antwoordde de Nachthavik. „In dat geval,” zei Sam, „stel ik voor om ’m maar zo vlug mogelijk te smeren. Die vervloekte medicijnman zal al wel achter ons aan zitten en... eh...” hij wreef langs zijn stoppelige kin en keek met zijn kleine oogjes van de Nachthavik naar Buffalo Joe, „... ik zou m’n kleinzoon toch nog graag terugzien! Hadden jullie iets anders in de zin?”

De Nachthavik knikte.

„Yeah! Je hebt zeker wel gehoord, Sam, van de goudschat van Conchato?”

„Wie heeft dat niet?”

„Je weet dat het gestolen goud is en ik heb opdracht te zorgen dat het weer aan het gouvernement terug komt! Dat was ook de bedoeling van Conchato!”

„I know!” Sam keek de Nachthavik vragend aan. „Weet jij waar ’t verborgen ligt?”

„No! Do you?”

Sam schudde zeer beslist zijn hoofd.

„Het opperhoofd was de enige die 't wist! Hij had 't tenslotte zelf weg gestopt! Heeft 't, voor zover ik weet, nooit aan iemand verteld!”

„Hij heeft 't wel opgetekend, Sam!”

De Nachthavik kwam overeind en liep naar de plaats waar zijn zadeltas lag. Hij diepte het kleine stukje leer op en overhandigde het aan de oude prospector.

„Conchato heeft dit vervaardigd en het moet de plek aangeven, waar dat goud begraven ligt,” legde hij uit. „Kun jij er wijs uit worden, Sam?”

Sam's oude gezicht werd een en al rimpel en hij kneep zijn ogen tot kleine spleetjes samen terwijl hij de totem bekeek.

De Nachthavik keek naar Buffalo Joe. Diens gezicht stond onbewogen maar zijn donkere ogen waren strak op het gebogen hoofd van Sam gericht.

„Well...” Sam wreef peinzend met de rug van zijn hand langs de onderkant van zijn kin, „de zon staat op middaghoogte... wat daar onder ligt, stelt vermoedelijk een dal voor... loopt van oost naar west, als er ervan uitgaan, dat de zon in het zuiden staat!”

Hij keek Buffalo Joe aan en wees met een vuile wijsvinger naar de twee driehoekige, zwarte symbolen, met de gekartelde opstaande zijden, die op de totem waren getekend. „Enig idee wat dit zijn, Buffalo?” vroeg hij.

Buffalo Joe schudde langzaam het hoofd.

„And you, cowboy?”

De Nachthavik haalde de schouders op.

„Het zouden heuvels kunnen voorstellen!” bromde hij. Hij zag de kleine pientere oogjes van old Sam op zich gericht en het glimlachje waarmee de oude goudzoeker hem aankeek.

„Jij hebt ’n beter idee, Sam,” zei hij nadrukkelijk. „Ik zie ’t aan je gezicht!”

„’t Bennen heuvels, cowboy,” gaf hij toe. „In zoverre hang je recht. Maar wel heel bijzondere! Als je ’t mij vraagt, bennen ’t grafheuvels!”

De Nachthavik zag de ogen van Buffalo Joe plotseling oplichten.

„Valley of the dead!” zei hij luid.

De Nachthavik keek de oude prospector vol waardering aan en legde zijn hand op de schouder van de oude man.

„Ik geloof dat je de spijker precies op z'n kop geslagen hebt, Sam,” zei hij.

„Sam 's right!” beaamde Buffalo Joe. „Totem heel duidelijk nu! Twee graven... Grey Beaver en Black Bear, die groot medicijnman was. Nu drie graven... Chief Conchato ligt daar ook!”

„Is het ver van hier?”

„One hours ride!”

Een uur rijden! Dat zou hen nog voldoende tijd geven om de plaats te zoeken! Het was alleen de vraag of Buffalo Joe er heen wilde gaan. Gewoonlijk waren Indianen er nog al huiverig voor om de plaatsen te storen, waar hun voorvaderen begraven lagen.

„Heb je bezwaar om er heen te gaan, Joe?” vroeg hij op ernstige toon.

Deze schudde langzaam het hoofd.

„Het is wens van Chief Conchato,” antwoordde hij.

„And you, Sam? We kunnen lelijk in de penarie komen, oldtimer!”

„Wat denk je, cowboy? Natuurlijk ben ik van de partij! 'k Wou alleen dat ik 'n pistool had! Anako heeft 't mijne ingepikt!”

„Misschien lopen we 'm nog tegen 't lijf en kun je 't

’m afnemen!” grinnikte de Nachthavik. „All right, let’s go. We hebben geen tijd meer te verliezen!”

Old Sam stak de totem bij zich en ze zadelden zo vlug mogelijk hun paarden.

De zon kwam juist boven de heuvels uit toen ze hun rijdieren aandreven en, met Buffalo Joe voorop, de richting insloegen naar de Dodenvallei...

Het was maar een kleine vallei, vrij smal en met welig gras begroeid. Aan één zijde, tegen een lage heuvelhelling, lagen de drie grafheuvels, opgetrokken van kleine stenen, als ruw gevormde driehoeken.

Aan de overzijde, op misschien tweehonderd meter afstand, strekte zich een lange strook bos uit en de Nachthavik die er zijn blik over liet gaan, veronderstelde dat achter of door het bos een beek liep.

„Hoe diep is dat bos?” vroeg hij aan Sam.

„’n Paar honderd meter... Daar achter loopt een beek die uitmondt in een vrij brede kreek...!”

De Nachthavik knikte. De totem had het allemaal heel duidelijk aangegeven, dacht hij. Als je maar eenmaal wist, waar je moest zoeken. De goudschat

lag dus ergens bij de kreek begraven.

„Gemakkelijk om bij die kreek te komen?”

„Als je de weg weet! Onder de bomen groeit veel chaparral...”

„I see!” De Nachthavik kende de kleine doornige struiken die een paard al na enkele meters volkomen kreupel konden maken.

„Ken jij de weg, Sam?”

„Buffalo wel!”

Joe, die een meter of tien voor hen uit reed, had zijn paard in de richting van de grafheuvels gewend.

Plotseling zag de Nachthavik hoe hij zich naar voren boog en toen snel uit het zadel gleed.

„What’s the matter, Joe?”

„Sporen...”

„Indianen?”

„No... white men!”

„Hoe oud?”

„Niet zo oud... sporen misschien een uur geleden gemaakt... misschien iets langer!”

„Ik zal eens kijken waar ze heen gaan!” bood Sam aan en hij zette zijn paard in draf terwijl Buffalo Joe en de Nachthavik naar de grafheuvels reden.

Het was verlies van kostbare tijd, maar de Nachthavik wist dat hij Joe er niet vanaf mocht houden om een groet te brengen aan Chief Conchato.

Terwijl ze zwijgend bij de grafheuvel stonden, kwam old Sam weer aangereden.

Hij liet zich uit het zadel glijden en stelde zich naast hen op.

Na enkele minuten wendde Joe zich tot de goudzoeker. „Wat heb je ontdekt, Sam!”

„Sporen van drie ruiters... zijn de vallei uitgereden! Minstens een uur geleden, lijkt me!”

Buffalo Joe knikte kort.

„Laten we nu plek zoeken van goudschat!”

Ze stegen op en reden in lichte draf naar de bosrand. „Waar laten we de paarden?” informeerde de Nachthavik. „Nemen ze mee!” antwoordde Joe.

Hij reed tussen enkele hoge struiken door en daar achter lag een goed begaanbaar pad dat kronkelend in de richting van de beek liep. Aan weerskanten lag een dichte begroeiing van chaparral.

Ze reden zwijgend achter elkaar tot plotseling het bos ophield en ze een smalle zandvlakte voor zich zagen. Daar achter glinsterde het water van een

kleine kreek in het zonlicht.

Sam had de totem tevoorschijn gehaald en bekeek hem opnieuw.

„Daar is 't, Sam!” De Nachthavik wees naar een onregelmatig gevormde rotssteen, die tegen de bosrand lag. Het was de enige steen die te zien was en het zou wel altijd een raadsel blijven, hoe die daar terecht gekomen was.

„Yeah!” knikte Sam beslist. „Daar moet het zijn!”

Buffalo Joe was er al naartoe gelopen en de beide anderen lieten zich snel uit het zadel glijden.

Buffalo Joe nam de situatie een ogenblik op, toen zette hij zich schrap en zonder veel moeite kantelde hij de steen van zijn plaats.

Ze knielden met z'n drieën neer en begonnen het zand uit te graven. Na enkele minuten stuitten ze, op nauwelijks een voet diepte, op de bovenkant van een kist. Haastig begonnen ze het zand eraf te schrapen tot de hele bovenzijde bloot lag.

Het moest een vrij grote kist zijn, dacht de Nachthavik, hoewel ze niet konden zien hoe diep hij was.

Het deksel was van ijzeren banden voorzien maar

het hout was, in al die jaren dat de kist in de grond gezeten had, voor een deel vergaan.

Het brokkelde af toen de Nachthavik er een stevige klap op gaf met de kolf van zijn pistool.

Old Sam stak zijn hand door de opening en richtte zich op.

In zijn hand lagen de vuilgele klompjes metaal, sommige ter grootte van een noot, andere kleiner... goud, waarvoor mannen gezweet hadden en misschien ook gevochten en vermoord!

„We hebben 't gevonden, cowboy!” mompelde Sam, diep onder de indruk. „Hier heb ik nou altijd naar gezocht... m'n hele leven lang! 'n Stomme bezigheid als je 't goed beschouwt.”

De Nachthavik glimlachte. Buffalo Joe keek volkomen onbewogen toe.

Sam liet de nuggets weer in de kist glijden en vroeg: „Wat doen we er mee?”

De Nachthavik overwoog de vraag een ogenblik.

„We kunnen het niet meenemen, Sam. Ik ben bang dat de hele kist uit elkaar valt als we ze uitgraven! Marshal Clarke moet maar zien hoe-ie 't aanlegt om het goud van hier te krijgen. We hebben 't in elk

geval voor 'm gevonden!”

Ze begonnen het zand weer op zijn plaats te brengen en wisten daarna alle sporen uit, nadat ze de steen nog een aantal meters verder hadden gekanteld. Die zou verder geen aanwijzing meer geven!

„All right. Laten we hier zo snel mogelijk zien weg te komen,” stelde de Nachthavik voor. „We hebben nog een kans om Anako en zijn bende te ontlopen!”

Buffalo Joe knikte zwijgend maar zijn gezicht stond somber. De Nachthavik kon de reden wel vermoeden.

„Maak je geen zorg, Joe,” zei hij ernstig. „We krijgen ze wel te pakken... Pete French en zijn kornuiten en Anako! Dat kan ik je verzekeren. De moord op Conchato zal gewroken worden!”

Ze stegen op en, opnieuw voorafgegaan door Buffalo Joe, reden ze door het bos terug.

In de vallei was niets te bespeuren en in een kalme draf vervolgden ze de weg die ze gekomen waren.

Maar niet ver...!

Plotseling hoorden ze voor zich uit het snel aanzwellende geluid van hoefslagen en enkele ogenblikken later kwam een drietal ruiters in galop de

vallei binnenrijden.

„Daar heb je 't geduvel in de glazen,” mompelde Sam en op het gezicht van Buffalo Joe verscheen een grimmig lachje.

De Nachthavik kende twee van de drie ruiters... Connors, de voorman van de Lazy F en de kleine revolverman, Billy. De derde, een zwaargebouwde kerel met een hard gezicht, die een grijs paard bereed, moest French zijn.

Ze hielden hun paarden in en wachtten de komst van de ruiters af.

„Laat 't praten aan mij over, Joe,” verzocht de Nachthavik.

„Die kleine is doodgevaarlijk, Smith,” zei Sam zacht.

„I know! Ik zal hem wel voor mijn rekening nemen!”

Op enkele meters van hen vandaan, hielden de drie ruiters hun paarden in.

Pete French stak zijn hand op, bij wijze van groet, en zijn toon klonk bedrieglijk opgewekt.

„Howdy, folks! Ik weet niet of je 't weet, maar je bent hier op gevaarlijk terrein!”

„Yeah! Je hebt altijd kans om hier 'n paar

ratelslangen tegen te komen,” mompelde old Sam.

De ogen van de kleine gunman, die op de Nachthavik gericht waren, vestigden zich op de oude gouddeveler.

„Bedoel je daar iets mee, mister?” vroeg hij toonloos.

Voor Sam iets kon antwoorden, kwam de vraag van Pete French: „En heb je gevonden, wat je kwam zoeken?”

De Nachthavik zag de berekenende blik in de ogen en hij glimlachte traag.

„Yeah!”

Ze wisten allebei dat het over het goud ging, zonder dat het genoemd werd.

De ogen van Pete French gleden over hen heen en schenen zich door het leer van de zadeltassen te boren.

„Where is it?”

„We hebben 't gelaten waar 't was!”

„En waar heb je 't gevonden, mister?”

„Waarom wil je dat weten?” vroeg de Nachthavik onschuldig.

„Omdat het van mij is!” verklaarde French. „Het is

ons wettig eigendom. You know... wij hebben 'n afspraak gemaakt met het opperhoofd..."

„Conchato?" informeerde de Nachthavik.

Maar daar liep French niet in.

„No, no! Conchato is dood. Met Anako hebben wij onze afspraak!"

„Dat is niet het opperhoofd van de Aspoosas!" wierp de Nachthavik tegen.

„Hij wordt 't!" verzekerde French.

De Nachthavik schudde langzaam het hoofd.

„Dat geloof ik niet. Hij zal in de gevangenis belanden als medeplichtige aan de moord op Conchato!"

De ogen van Pete French vernauwden zich tot smalle spleetjes.

„Hoe weet je dat?" vroeg hij.

„Ik weet het!"

De stem van de Nachthavik klonk hard.

„Zoals ik ook weet, dat jullie drieën het opperhoofd vermoord hebben!"

Het gezicht van French verstrakte en hij keek vanuit zijn ooghoek tersluiks naar de kleine pistoolschutter aan zijn zij, wiens ogen geen moment

van de Nachthavik weken.

„Jij weet heel wat, mister!” De stem van Billy Reeves klonk zacht met een dreigende ondertoon. Hij wist wat zijn baas van hem verwachtte. Hij had al gezien dat de oude man ongewapend was en de halfbloed, daar zouden Conners en zijn baas zich wel mee bezig houden. Die lange, pezige cowboy met zijn grijze ogen, die was voor hem! Hij had Lee te grazen genomen, maar die stelde niks voor!

„Da’s heel gevaarlijk, mister, weet je dat?” ging hij verder. „Je kunt er zelfs aan dood gaan! Iemand zou daarvoor kunnen zorgen!”

„Yeah!” De stem van de Nachthavik klonk kil. „Jij bent daar heel goed in, wanneer je in een hinderlaag ligt!”

„Da’s een leugen!” Billy Reeves schreeuwde het uit. „Ik schoot hoog over hem heen, see! Als ik vecht, kijk ik ’n man recht in zijn ogen!”

Het paard van old Sam maakte een plotselinge beweging en dat bracht de kleine gunman tot actie.

Zijn hand dook omlaag maar hij had zijn pistool nog maar half uit de holster toen de Nachthavik schoot...!

De Colt van Reeves duikelde op de grond en de hand

van de gunman sloeg achteruit alsof er een klap tegen gegeven was!

In een flits zag de Nachthavik hoe Connors naar zijn pistool greep in een onbeheerste poging om mee te doen...

De kogel uit de grote Colt beet in zijn arm eer hij zijn vuurwapen te pakken had.

Naast zich hoorde de Nachthavik de knal van het pistool van Buffalo Joe... hij zag de pijnlijk verbaasde uitdrukking op het gezicht van Pete French toen deze uit het zadel gleed en tegen de grond sloeg...!

Het was allemaal het werk van enkele seconden... toen was het gevecht voorbij!

„Jij zorgt dat je de pistolen te pakken krijgt, Sam,” riep de Nachthavik terwijl hij zich uit het zadel liet glijden en naar Pete French toeliep.

„Dat ik hier nou met lege handen bij moet staan,” mopperde Sam, maar hij kwam stram uit het zadel en liep naar Billy Reeves, die als verdwaasd op zijn rijdier zat terwijl de bloeddruppels langs zijn hand naar beneden liepen.

Sam had er weinig compassie mee.

„Get off that horse, killer!” snauwde hij en hij

greep de arm van Reeves en sleurde hem op de grond.

Hij stak de twee pistolen van de kleine gunman tussen zijn broekband en keek tevreden rond.

Buffalo Joe had Tim Connors ontwapend. De Nachthavik keek een ogenblik naar Pete French, die kreunend op de grond lag met een pijnlijk vertrokken gezicht. Hij voelde alleen maar opluchting toen hij zag dat de kogel uit Joe's pistool door de schouder van de rancher was gegaan. Voor hetzelfde geld, dacht hij, had het een dodelijke kogel kunnen zijn maar Joe had zich weten te beheersen en hij kon er hem alleen maar meer om waarderen.

„Wat vangen we er mee aan, cowboy?” informeerde Sam.

Het antwoord bleef achterwege.

Plotseling was de lucht gevuld van het gedreun van paardenhoeven en het gillende huilen en krijsen van een groep Indianen, die onder aanvoering van Anako, de medicijnman, de vallei kwam binnen galopperen.

Het was geen grote groep, niet meer dan een man of twintig, maar met hun afgrijselijk beschilderde gezichten, zwaaiend met hun tomahawks en hun oorlogskreten schreeuwend, kwamen ze als een alles

vernietigende horde aanzetten...

„Dat komt er nog aan te kort!” kreunde Sam terwijl hij zich op de grond liet vallen, de pistolen van Billy Reeves in de handen.

„Gimme a gun, mister,” smeekte Billy achter hem.

De Nachthavik was naar zijn paard gerend en met een ruk trok hij de Winchester uit het foedraal en liet zich opzij vallen toen een kogel rakelings langs hem heen floot.

Schoten knalden... Indianen krijsten... hoeven dreunden en wierpen kleine graspollen op... De hele vallei was plotseling in een slagveld veranderd...

Dit betekende het einde... dacht de Nachthavik. Anako zou deze kans aangrijpen om zich in één slag van al zijn gehate blanke vijanden te ontdoen!

Hij mikte op een tweetal aanstormende roodhuiden en ze gingen beiden tegen de grond terwijl hun pony's als razenden voortrenden!

Toen klonk plotseling achter hen, boven het lawaai dat de vallei vulde, de ratel van een salvo geweeerschoten...

De Nachthavik zag de voorste Indianen afzwenken terwijl hun benen de flanken van hun pony's

geselden...!

„We hebben hulp gekregen, cowboy!” riep Sam geestdriftig uit.

De Nachthavik knikte

Voor zich uit zag hij plotseling ook een aantal troopers, cavaleristen van het leger, de vallei komen binnenrijden.

Harde kerels met verweerde gezichten, de karabijn in de aanslag, die de terugtrekkende Indianen de pas afsneden.

De Nachthavik kwam langzaam overeind en keek achter zich. Een kleine groep militairen, niet meer dan een man of tien, kwam daar aangereden. Hij zag marshal Clarke en ontdekte ook de kleine Davey...!

Davey, die zijn boodschap netjes had overgebracht!

Een grijns trok over zijn gezicht.

Toen hoorde hij eensklaps de donderende roffel van paardenhoeven... vlakbij.

Anako had zich uit de groep Indianen losgemaakt en kwam in een razende vaart op Buffalo Joe aanstormen, zijn gezicht een masker van haat...

Joe stond onbeweeglijk zijn vijand op te wachten!

Het scheen dat hij door het bruine paard zou

worden omver gelopen maar op het laatste moment week hij uit en op datzelfde ogenblik wierp de medicijnman zich van zijn paard op zijn tegenstander.

Ze gingen beiden tegen de grond en waren een ogenblik later in een hevig gevecht gewikkeld.

Anako was groot en fors gebouwd en zijn haat tegen de halfbloed gaf hem reuzenkrachten. Maar het deed hem ook de voorzichtigheid uit het oog verliezen.

Hij trof Buffalo Joe met een keiharde slag, die Joe achterover deed tuimelen. Anako volgde onmiddellijk maar werd opgevangen door de voeten van de halfbloed die Anako achteruit wierpen Joe kwam er onmiddellijk 'achteraan, maar Anako was weer overeind. Een onbeheerste vuistslag werd door Buffalo Joe met zijn schouder gekeerd en toen beukte zijn eigen vuist neer op het afschuwelijke masker.

„You dirty dog!” Anako stootte de woorden uit terwijl hij opnieuw in de aanval ging en nu zat er plotseling een mes in zijn hand.

De Nachthavik zag hoe een van de troopers zijn karabijn richtte en schreeuwde een waarschuwing.

Dit was Joe's gevecht... zijn manier om zich voor de

Indianen waar te maken. Aan te tonen dat hij een waardig opperhoofd zou zijn.

Anako bewoog zich nu langzaam om zijn tegenstander heen, het mes in de vuist geklemd en scheldwoorden schreeuwend. De Indianen waren langzaam dichterbij gekomen en keken met onbewogen gezichten toe.

Joe hield zijn tegenstander scherp in het oog, wachtend op het moment waarop deze zou toeslaan!

„Moordenaar!” De stem van Buffalo Joe drong tot hen door en het woord deed Anako alle voorzichtigheid uit het oog verliezen.

Met een gebrul deed hij een uitval naar zijn tegenstander, die in een flits uitweek! Het mes reepte de mouw van het leren vest van Joe open maar het remde de medicijnman niet in zijn vaart.

Buffalo Joe haalde uit en een keiharde slag, met het scherp van zijn hand, kwam neer in de nek van de medicijnman.

Deze sloeg als een blok tegen de grond en bleef liggen.

Joe bleef hijgend staan bij de gevelde medicijnman. Langzaam raapte hij toen het mes op en liet zijn

donkere ogen over de verzamelde Aspoosas gaan.

Toen begon hij langzaam te spreken. De Nachthavik kon hem niet verstaan maar uit de handbewegingen kon hij opmaken dat Joe de krijgers inlichtte over de rol die de medicijnman in de moord op Chief Conchato had gespeeld.

Ze luisterden zwijgend tot hij was uitgesproken.

Enkele Indianen reden naar hem toe en er volgde een korte woordenwisseling.

De Nachthavik keek nieuwsgierig naar de aanwezige troopers. Ze zaten kaarsrecht in het zadel en keken onbeweeglijk toe maar hun ogen stonden waakzaam Marshal Clarke had hen blijkbaar duidelijke instructies gegeven. Het mocht geen strafexpeditie zijn en als dat mogelijk was, moest bloedvergieten voorkomen worden.

De beide Indianen reden weer naar de troep terug en er volgde weer een onderlinge beraadslaging.

„Dat kan zo best tot morgenvroeg doorgaan!” Old Sam, zijn arm om de smalle schouders van Davey geslagen, grinnikte zachtjes.

Een van de krijgers reed naar het bruine paard van Anako, dat een eind van hen vandaan tot staan was

gekomen. Hij bracht het met zich mee en enkele krijgers gleden van hun rijdieren en liepen naar de medicijnman toe.

Buffalo Joe liep langzaam naar de Nachthavik. Er lag een flauwe glimlach om zijn lippen en de Nachthavik wist dat Joe het pleit gewonnen had.

„I ride with my people!” zei hij „Aspoosas zullen recht spreken over Anako!”

Hij stak zijn hand uit en de Nachthavik drukte ze glimlachend.

„Thanks for everything... Steve! Het was 'n gelukkige dag toen ik je ontmoette! Je zult altijd 'n welkome gast zijn bij volk van Aspoosas!”

„Thank yóu, Joe! Je bent 'n ware kameraad geweest en samen hebben we een taak kunnen volbrengen! Het volk van de Aspoosas zal een goed en groot opperhoofd krijgen. Een waardig opvolger van Conchato!”

Na een laatste blik in het rond, een glimlach en een handbeweging die een dankbetuiging moest inhouden, wierp Buffalo Joe zich in het zadel en langzaam reden ze weg, Anako en enkele gewonden met zich meevoerend Toen de groep uit het gezicht verdwenen

was, wendde de Nachthavik zich om en keek in het grijnzende gezicht van marshal Clarke.

„Je hebt 't karweitje prima afgewerkt, Steve,” grinnikte deze en de Nachthavik trok een gezicht.

„Karweitje, zei je toch... eh?”

Het gezicht van de marshal stond plotseling ernstig. „You did a fine job, Steve!” verbeterde hij. „We kunnen je er niet genoeg voor bedanken! Het goud heb je niet gevonden, zeker?”

„Yes, I found it! Het ligt hier vlak bij! Ik zal je er direct naar toe brengen! Maar zonder zijn hulp,” en hij wees in de richting waarin Buffalo Joe verdwenen was, „zou het me nauwelijks gelukt zijn! Een fijne kerel!”

En met deze gedachte aan Buffalo Joe, de halfbloed, liep hij langzaam terug naar zijn paard...

DE GOUDSCHAT IN DE DODENVALLEI

De "Nachthavik" is bij vele vijanden gevreesd, want deze in het zwart geklede figuur is een onvermoeid strijder tegen onrecht. Steve Smith, de "Nachthavik", krijgt de bijzondere opdracht uit te zoeken wat de ware reden is, dat de Aspoosas-Indianen de strijd-bijl hebben opgegraven en wie hun opperhoofd Conchato uit een hinderlaag heeft aangeschoten.

Reeds direkt redt hij Buffalo Joe, een jonge halfbloed-Indiaan, uit handen van een stel schurken.

Deze Buffalo Joe bewijst de "Nachthavik" grote diensten.

Het gaat er hard en ongelooflijk spannend aan toe in dit boek en in de Dodenvallei wordt de laatste strijd gestreden.

Billy Brand:

**STORM OVER INDIANENLAND
DE ONDERGANG VAN RAY MORRIS**

KLUITMAN WILD-WESTSERIE

